

AL TREILEA VOLUM DIN TRILOGIA
VECHIUL REGAT

Arbhorssen

GARTH
NIX

ULTIMA SPERANȚĂ PENTRU CEI VII

CÂND RĂSUNĂ CHEMAREA CELEI DE-A NOUA PORȚI, CINE ÎI MAI POATE REZISTA?

Un rău străvechi a fost trezit din somnul său profund din închisoarea sa subpământeană și caută acum să se elibereze de emisferele de argint care-l împiedică să-și dezlănțuie puterea teribilă.

Lirael, proaspătă moștenitoare a titlului de viitoare Abhorsen, știe că soarta lumii se află în mâinile ei. Având drept informație doar o viziune de la Clayre și bîzuindu-se numai pe ajutorul nesigur al tovarășilor ei Sam și Mogget,

Lirael pornește în misiunea ei dificilă.

Răspunsul se găsește undeva în Viață sau Moarte,
dar oare o fostă bibliotecară va reuși să descopere
cum poate fi învins Distrugătorul înainte să fie prea târziu?

editura rao

ISBN 978-606-609-168-8

9 786066 091688

www.rao.ro
www.raobooks.com

GARTH NIX

Abhorsen

Traducere din limba engleză GRAAL SOFT

VECHIUL REGAT – Volumul III

Garth Nix, *Abhorsen*, 2003

Rao International Publishing Company, 2011

Anei și lui Thomas Henry Nix

THE OLD KINGDOM

ANCELSTIERRE

To Ancestierre proper

Western Light

Eastern Light

Navis

Boom Hook

Belisaere

Sea of Saere

Belis Mouth

Ilgard

Winding Post

Sindle

Orchyre

Upper Raterlin

Yanyl

R. Yanyl

Hafmet

To Olmond

Gardil

The Westway

High Bridge

Mt. Aunden

Aunden

Chasel

Oncet Pass

Callibe

Beardy Point

Ganel

Uppside

Red Lake

Roble's Town

Long Cliffs

Abhorses's House

The Steps

Old North Rd.

Cloven Crest

Nestowe

Holehallow

Ratterlin Delta

Bay of Mountains

Forvale
Forwin Mill

Prohibited Zone

Bain

Crossing Point

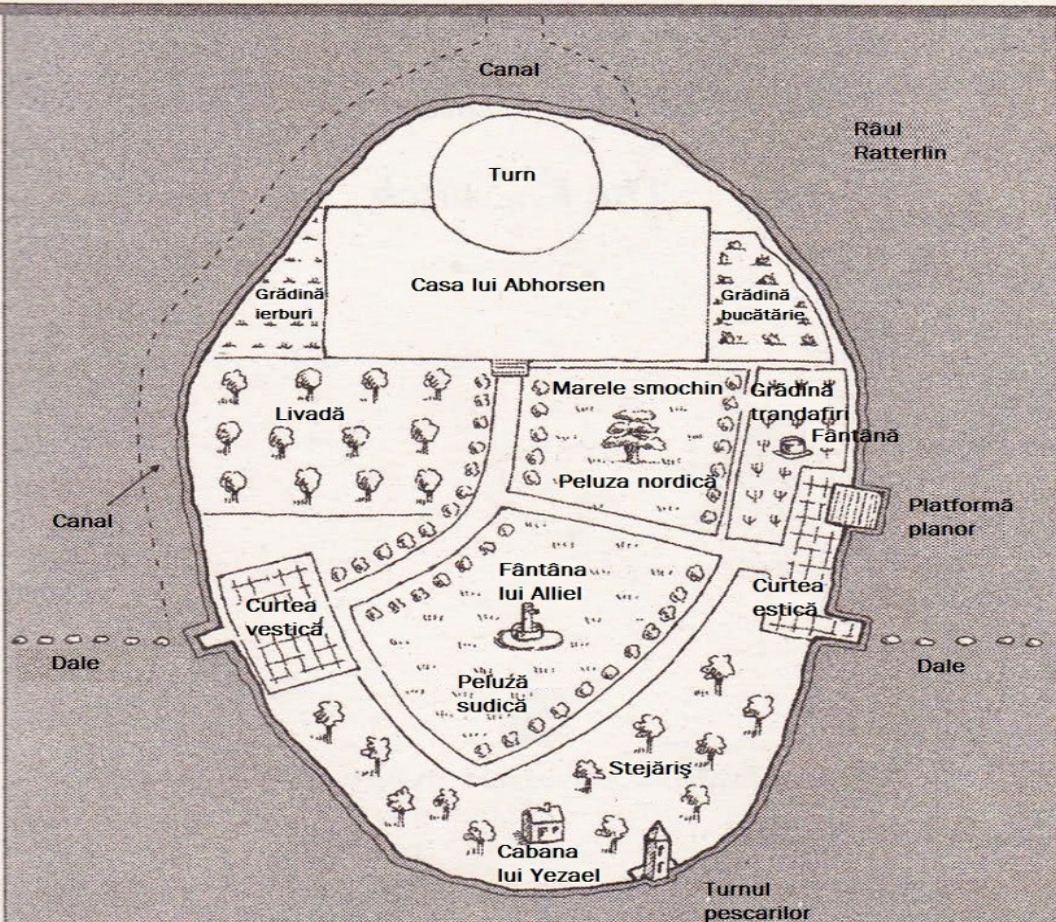
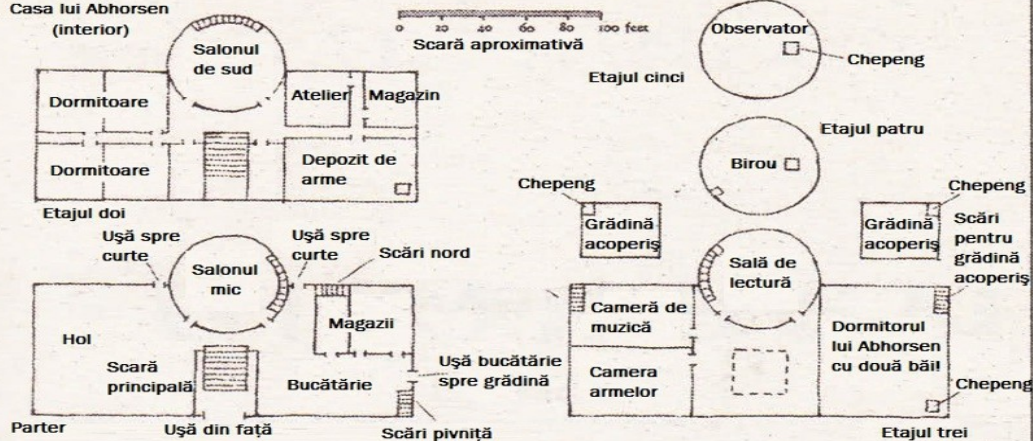
Wyverly
Wyverly College

Prohibited Zone

Bain High Rd.

To Ancestierre proper

Casa lui Abhorsen
(interior)

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE. Înapoi în Ancelstierre

CAPITOLUL OPTSPREZECE. Chlorr Femeia Măștii

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE. Conserva de sardine

CAPITOLUL DOUĂZECI. Începutul sfârșitului

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU. Străfundurile Morții

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI. Sudiștii și cutiile de racord

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI. Monstruozitatea Lathal

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU. Planul misterios al lui Mogget

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI. A Noua Poartă

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE. Sam și Slugile Întunecate

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE. Când trăsnetele tac

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT. Cei șapte

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ. Alegerea lui Yrael

EPILOG

PROLOG

Negura se înălța de pe suprafața râului în valuri albe ce se-mpleteau cu fumul și funinginea orașului Corvere pentru a forma o amestecătură pe care jurnaliștii cu ștaif o botezaseră smog, iar ziarul *Times*, „ceață pestilențială”. Indiferent de numele purtat, era umedă, rece, urât mirositoare și mai ales periculoasă. Când se îngroșa peste măsură, devenea înăbușitoare și preschimba cea mai timidă tuse în pneumonie. Dar pericolul cel mai mare se ascundea în cealaltă trăsătură a ei: tăinuirea. Negura din Corvere învăluia mult-lăudatele lămpi cu gaz ale burgului, zăpăcind ochiul și urechea. Când ceața se lăsa în oraș, toate străzile erau întunecate, zgomotele răsunau ciudat, iar crima și dezordinea pândeau la tot pasul.

— Ceața nu dă semne că s-ar ridica, anunță Damed, șeful gărzii regelui Touchstone.

Glasul îi trăda aversiunea pentru ceață, deși știa că e doar un fenomen natural, un amestec de noxe și negură. Acasă, în Vechiul Regat, asemenea neguri erau adesea create de vrăjitorii Magiei Libere.

— Unde mai pui că... nu funcționează telefonul, iar însoțitorii sunt puțini și neexperimentați. Nu cred c-ar trebui să ieșiți, Maiestate.

Touchstone stătea la fereastră, trăgând cu ochiul printre obloane. Fuseseră nevoiți să acopere toate ferestrele în urmă cu câteva zile, când prin mulțimea de-afară începuseră să apară praștiile. Până atunci, demonștrânții încercaseră în zadar să arunce cu bucăți de cărămidă, căci palatul care găzduia Ambasada Vechiului Regat se-nălța într-un parc împrejmuit de ziduri, undeva la patruzeci și cinci de metri de stradă. Pentru a nu știu câta oară, Touchstone își dori să fie în preajma Legământului, să-l folosească pentru a-și întări puterile și magia. Dar îl despărțeau opt sute de kilometri de Zid, iar văzduhul era rece și împietrit. Doar când vântul de miazănoapte bătea în rafale puternice mai simțea câte-un strop din moștenirea sa magică.

Touchstone știa că Sabriel resimțea și mai mult lipsa

Legământului. Îi aruncă o privire soției sale. Stătea ca de obicei la birou și scria o ultimă scrisoare către un vechi prieten de școală, un afacerist de seamă sau un membru al Adunării Ancelstierrene. Îi promitea aur sau susținere ori recomandări, sau poate că-l amenința discret, în cazul în care-ar fi fost atât de nesăbuit încât să sprijine încercările lui Corolini de-a strămuta sute de mii de refugiați sudiști dincolo de Zid, în Vechiul Regat. Touchstone nu se obișnuise încă s-o vadă pe Sabriel în veșminte Ancelstierrene, mai ales cu specific de curte, așa cum purta azi. Ar fi vrut să îmbrace tunică ei albastră-argintie, cu clopoțeli Abhorsen brodați pe piept, și sabia la șold, nu rochia argintie cu mantaua îmblănită de husar atârând pe-un umăr și fesul ciudat prins în părul negru ca noaptea. Iar pistolul automat ascuns în poșeta ei împletită din fire argintii nu ținea loc de sabie.

Nu că Touchstone s-ar fi simțit mai comod în hainele lui. Cămașa Ancelstierrană cu guler țeapăn aproape că-i tăia respirația, iar costumul nu-l proteja câtuși de puțin. Un tăiș bine ascuțit ar fi trecut ca prin brânză prin paltonul său la două rânduri de lână extrafină, ca să nu mai pomenim de gloanțe...

— Să le transmit regretele voastre, Sire? întrebă Damed.

Touchstone își îndreptă privirile încruntate spre Sabriel.

Soția sa fusese școlită în Ancelstierre și înțelegea mult mai bine toanele poporului și ale clasei stăpânitoare. Ca-ntotdeauna, ea conducea eforturile diplomatice la sud de Zid.

— Nu, rosti Sabriel.

Se ridică în capul oaselor și sigilă scrisoarea cu o mișcare hotărâtă.

— Adunarea se-ntrunește la noapte și Corolini va prezenta probabil Petiția pentru Emigrarea Forțată. Gruparea lui Dawforth ne-ar putea aduce voturile de care avem nevoie să-nvingem moțiunea. Trebuie să participăm la chermesa lui.

— Chermesă, pe ceața asta? făcu Touchstone.

— Țștia nu țin seamă de vreme, spuse Sabriel. Vom sta laolaltă, sorbind absint și ronțăind morcovi tăiați în felii elegante și ne vom preface că ne distrăm de minune.

— Morcovi?

— Un moft de-al lui Dawforth, sugerat de vrăciul lui, din ce-am înțeles de la Sulyn, răspunse Sabriel.

— Ea trebuie să știe, se strâmbă Touchstone, dar nu cu gândul la Sulyn, ci la combinația de morcovi cruzi și absint. Sulyn, vechea prietenă de școală, îi sprijinise de nenumărate ori și asemenea celorlalți colegi de la Wyverley, în urmă cu douăzeci de ani, văzuse cu ochii ei ce s-a întâmplat când Magia Liberă a fost stârnită și a prins destulă putere încât să treacă de Zid și să cutureie turbată prin Ancelstierre.

— Vom merge, Damed, spuse Sabriel. Ar fi însă cuminte să punem în aplicare planul despre care discutaserăm.

— Să-mi fie iertat, milady Abhorsen, se împotrivi Damed. Îndrăznesc să cred că planul nu va ajuta la protecția voastră, ba dimpotrivă, va complica lucrurile.

— Dar va fi mai distractiv, pronunță Sabriel. Ați pregătit mașinile? Îmi iau doar paltonul și niște cizme.

Damed încuviință fără tragere de inimă și părăsi camera. Touchstone scoase o manta dintr-o grămadă care atârna de spătarul șezlongului și și-o petrecu după umeri. Sabriel alese și ea un palton bărbătesc și se așeză pentru a încălța cizmele.

— Damed e pe bună dreptate îngrijorat, spuse Touchstone, oferindu-i mâna. Ceața e foarte groasă. Dacă eram acasă, aș fi pus rămașag că a fost creată cu gânduri necurate.

— E cât se poate de naturală, ripostă Sabriel.

Se apropiară unul de celălalt și-și înnodară fularele, încheind ritualul cu un sărut scurt și delicat.

— Dar sunt de-acord că poate fi folosită împotriva noastră. Sunt la un pas de a crea alianța contra lui Corolini. Dacă Dawforth trece de partea noastră și Sayrezii stau deoparte...

— Slabe șanse, dacă nu putem demonstra că nu le-am răpit neprețuitul fiu și nepot, mugi Touchstone, cu gândul la pistoale.

Verifică să fie încărcate cu un rând de gloanțe în fiecare butoiaș, cocoșul coborât și piedica trasă.

— Era bine să fi știut mai multe despre ghidul ăsta pe care l-a angajat Nicholas. Aș putea să jur c-am mai auzit numele de Hedge, și nu într-un context pozitiv. De i-am fi întâlnit măcar pe Marele Drum de Miazăzi.

— Sunt sigură că vom primi cât de curând vești de la Ellimere, spuse Sabriel în timp ce-și verifica pistolul. Sau chiar

de la Sam. Să lăsăm chestiunea asta în mâinile și judecata sănătoasă a copiilor noștri și să ne vedem de-ale noastre.

Touchstone strâmbă din nas cu gândul la judecata sănătoasă a copiilor săi, îi înmână lui Sabriel o pălărie cenușie de păslă cu bandă neagră, aidoma cu a lui, apoi o ajută să-și scoată fesul și să-și strângă părul sub noua pălărie.

— Ești gata? întrebă el după ce Sabriel strânse cureaua paltonului.

Cu pălării identice, gulere ridicate și fularele trase peste bărbie, nu se deosebeau cu nimic de Damed și celelalte gărzi. Asta era planul. Zece gărzi personale îi așteptau la intrare, fără a-i pune la socoteală pe șoferii celor două automobile Hedden-Hare, strașnic blindate. Sabriel și Touchstone se alăturară gărzilor și pentru câteva clipe avu loc o învălmășeală. Dacă vreun dușman pândeia după ziduri, cu greu i-ar fi deosebit în ceața asta.

Câte doi oameni ocupară banchetele din spatele fiecărei mașini, iar cei rămași urcară pe treptele laterale. Șoferii porniseră motoarele cu ceva timp în urmă, astfel că țevile împrăștiu un jet constant de fum calduț ce se risipea în ceață.

La semnalul lui Damed, mașinile o luară din loc, claxonând de câteva ori. Era un semnal ca paznicii să deschidă porțile, iar poliția Ancelstierrană să dea în lături mulțimea. În ultima vreme se strângea mereu câte-o gloată, alcătuită în mare parte din susținătorii lui Corolini, adică bătauși și agitatori plătiți care purtau banderola partidei lui Corolini, Patria Noastră.

În ciuda temerilor lui Damed, poliția își făcu treaba și îndepărtă mulțimea, pentru a le permite mașinilor să treacă. Câțiva aruncară cu pietre și cărămizi. Câteva ricoșară din blindaj, dar paznicii rămaseră neatinși. În mai puțin de-un minut, gloata fu lăsată în urmă, o grămadă de urlete pierdută în ceață.

— Escorta a rămas pe loc, rosti Damed de pe treapta laterală a mașinii din față, în stânga șoferului.

Un detașament de polițiști călare era însărcinat să-i însoțească pe regele Touchstone și pe consoarta sa, Abhorsen, în toate plimbările lor prin oraș, și până acum fuseseră la înălțimea standardelor Corpului Polițienesc din Corvere. De data asta însă ofițerii nu urcară pe cai.

— Poate au încurcat ordinele, rosti șoferița cu jumătate de gură, prin fereștrua deschisă.

— Atunci să schimbăm ruta, ordonă Damed. Ia-o pe strada Harald. Prima la stânga.

Mașinile depășiră în viteză două automobile – un camion plin și o trăsură –, frână brusc și cotiră la stânga pe largul Harald, un bulevard modern și bine luminat, străjuit de ambele părți, la intervale regulate, de felinare cu gaz. Chiar și așa, pe o asemenea ceață nu era sănătos să depășești douăzeci și cinci de kilometri la oră.

— E ceva înainte! rosti șoferița. Damed își încordă privirile și înjură. Lumina farurilor străpunse ceața și dezvălui o masă de oameni ce blocau strada. Nu reuși să distingă mesajele înscrise pe steaguri, însă erau fără îndoială de la partidul Patria Noastră. Colac peste pupăză, nu se zărea nici urmă de chipiu albastru, niciun polițist care să-i țină la respect.

— Oprește! Dă înapoi! strigă Damed. Semnaliză către mașina din urmă „Pericol!” și „Retragere!”

Cele două mașini porniră cu spatele, în timp ce mulțimea se năpustea asupra lor. Tăcerea de până atunci fu spartă și începură dintr-odată să strige „Afară cu veneticii” și „Patria noastră!” Scandările erau servite cu pietre și cărămizi, care însă nu ajunseră până la ei.

— Dă înapoi! strigă Damed pentru a doua oară. Scoase pistolul și-l țină lipit de coapsă.

— Mai repede!

Mașina din spate aproape că reuși să ia curba, dar camionul și trăsura pe care le depășiseră mai devreme le tăiară calea.

Din ambele automobile ieșiră oameni mascați, împrăștiind ceața din jur. Erau înarmați.

Damed bănuî chiar înainte să vadă pistoalele că temerile lui se adevăreau.

O ambuscadă.

— Afară! Afară! urlă el, ațintind pistolul spre atacatori. Trageți!

Ceilalți paznici deschiseră portierele pentru a se adăposti. O secundă mai târziu, deschiseră focul, iar bubuitul gros al

pistoalelor se împleti cu păcănitul ascuțit al noilor mitraliere, mult mai ușor de mânuit decât bătrânele Lewins cu care era înzestrată armata. Gardienii nu le prea aveau la inimă, dar se antrenaseră regulat cu ele de când sosiseră din Sud.

— Nu în mulțime! mugi Touchstone. Doar în cei înarmați!

Atacatorii nu erau din cale-afară de prudenți. Unii se pitiseră sub mașini, alții după o cutie poștală sau pe trotuar, în spatele unui ghiveci de flori, dar cu toții trăgeau fără oprire.

Gloanțele ricoșau din pavaj și din blindajul mașinilor, suierând nebunește. Vuietul confuz și aspru străbătea întreaga stradă, un amestec de strigăte și urlete, la care se adăuga țacănitul proiectilelor. Mulțimea năvălitoare se transformă într-o învălmășeală de oameni care încercau să-și scape pielea.

Damed se alătură unui grup de paznici ghemuiți la adăpostul motorului mașinii din spate.

— Înspre râu! Luați-o prin piață și coborâți Treptele Warden. Jos ne așteaptă două bărci. N-o să vă vadă nimeni prin ceața asta!

— Putem să ne tăiem drum până la Ambasadă! se împotrivi Touchstone.

— E prea bine pusă la cale! Poliția a trădat sau cel puțin o bună parte din ei. Trebuie să fugiți din Corvere și din Ancelstierre!

— Nu! îl întrerupse Sabriel. N-am terminat de...

Și într-adevăr n-apucă să termine. Damed îi îmbrânci cu toată puterea și se aruncă peste ei. Cu legendara sa iuțeală, prinse din zbor un cilindru negru ce lăsă o dâră de fum în urmă.

Era o bombă.

Dintr-o singură mișcare, Damed înșfacă cilindrul și-l aruncă, dar nu suficient de repede. Bomba explodează în aer și, încărcată fiind cu explozibil brizant și bucăți de metal, îl răpuse pe loc. Detunătura făcu țândări geamurile pe-o rază de aproape un kilometru, orbindu-i și surzindu-i pe cei aflați la mai puțin de o sută de metri. Însă cea mai mare nenorocire o provocară miile de bucăți metalice care sfârtecară aerul, ricoșând din piatră sau fier, dar cel mai adesea tăind în carne vie.

În jur se așternu tăcerea și doar vuietul flăcărilor ațâțate de gazul lămpilor sparte se mai putea auzi. Explozia împrăștiase

până și ceața, permițând razelor soarelui să pătrundă și să lumineze palid scena dezastrului.

Cadavrele erau împrăștiate pretutindeni și toți paznicii fuseseră doborâți la pământ, în jurul mașinilor. Chiar și geamurile blindate cedaseră, iar cei dinăuntru zăceau fără suflare.

Asasinii rămași în viață zăboviră câteva minute, apoi ieșiră târâș din spatele ascunzătorilor și porniră înainte, râzând și adresându-și cuvinte de laudă, cu armele strânse neglijent la subsuoară sau trecute peste umeri, dorind să pară destinși.

Făceau prea mult zgomot, dar nu-și dădeau seama. Aproape că-și pierduseră simțurile și erau în stare de șoc. Nu numai datorită exploziei și efectelor sale care deveneau tot mai vizibile cu fiecare pas sau datorită bucuriei de-a fi încă în viață, în mijlocul atâtor cadavre. Cu-adevărat șocantă era realizarea faptului că trecuseră trei sute de ani de când un rege și o regină fuseseră uciși pe străzile Corverului. Iată, istoria se repetase în sfârșit, iar ei erau autorii asasinatului.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL UNU O casă asediată

Exista și o altă negură, la mare depărtare de smogul din Corvere. Aproape o mie de kilometri către miazănoapte, în spatele Zidului care despărțea Ancelstierre de Vechiul Regat. Zidul unde tehnologia modernă lăsa locul adevăratei magii.

Această negură era diferită de surata ei din sudul îndepărtat. Nu era lăptoasă, ci întunecată și cenușie precum norii de furtună și cu totul nefirească. Fusesse creată din aer, cu ajutorul Magiei Libere, undeva pe vârful unui deal, la mare depărtare de orice apă curgătoare. Dăinuia și se răspândea în pofida zăpușelii unei zile din prag de vară, care ar fi trebuit s-o risipească de-ndată.

Negura cobora dealul și se rostogolea spre răsărit și miazăzi, nepăsătoare la raze de soare și adiere de vânt, un trup dens din care se ițeau tentacule subțiri. La doi kilometri depărtare de vârf, unul dintre tentacule se preschimbă într-un nor, se înalță și traversă mărețul fluviu Ratterlin. Se așeză pe malul estic, asemenea unui broscoi și dădu naștere unui nou val de ceață.

În scurt timp, ambele maluri erau învăluite în negură, deși soarele strălucea încă pe suprafața fluviului.

Râu și negură se îndreptau, fiecare în ritmul lui, spre Stâncile Semețe. Râul prindea viteză, pe măsură ce se apropia de marea cascădă, unde se prăvălea cale de trei sute de metri. Negura înainta cu încetineală amenințătoare, înălțându-se și îngroșându-se cu fiecare metru parcurs.

Se oprea la poalele Stâncilor Semețe, crescând însă fără conținere și amenințând insula ce se-nălța dintre ape, la buza cascadei. Insula era împrejmuită de ziduri albe și semețe, ce ascundeau casa și grădinile din jur.

Râul era ferit de negură, căci paveze nevăzute o țineau la depărtare, iar soarele strălucea în continuare pe zidurile albe,

pe lanurile de flori și pe casa de cărămidă roșie. O armă era această negură, însă doar prima mutare în această luptă, începutul asediului. Liniile bătăliei fuseseră trasate, iar casa era înconjurată.

Căci întreaga insulă împrejmuită de ape era Casa Abhorsenilor. Acolo sălășluia Abhorsen, al cărui drept și îndatorire era să mențină hotarul dintre Viață și Moarte. Abhorsen folosea clopotele necromantice și Magia Liberă, dar nu era nici necromant, nici vrăjitor al Magiei Libere. Abhorsen îi întorcea din drum pe toți Morții care treceau hotarul spre Viață.

Creatoarea negurii știa că Abhorsen nu se afla în Casă. Abhorsen și soțul ei, regele, fuseseră ademeniți la sud de Zid unde ar fi trebuit să-și găsească sfârșitul. Făcea parte din urzeala Maestrului, de mult țesută, dar numai recent pusă cu-adevărat în aplicare.

Planul avea mai multe părți și se-ntindea peste mai multe regate, dar miezul și rațiunea lui zăceau în Vechiul Regat. Războaie, asasinate, refugiați, cu toate părți ale întregului, manipulate de-o minte vicleană și subtilă ce răbdase generații de-a rândul ca uneltirile să dea roade.

Ca orice plan însă și acesta întâmpinase complicațiuni și probleme. Două se găseau în Casă, una în persoana tinerei care fusese trimisă la miazăzi de vrăjitoarele ghețarilor din care izvora Ratterlinul. Clayrele Vedeau o sumedenie de viitoruri în gheață și încercau fără doar și poate să răsucească prezentul spre binele lor. Tânăra era unul dintre magii lor de elită, ușor de recunoscut după vesta roșie pe care-o purta, însemnul Asistentei Bibliotecare de Rangul Doi.

Creatoarea negurii o zărise pe fata cu păr negru și piele ca laptele. N-avea mai mult de 20 de ani, o biată așchie din trunchiul epocii. Auzise numele tinerei invocat în miezul bătăliei sângeroase: Lirael.

Cealaltă complicațiune o cercetase amănunțit și era chiar mai problematică, deși mărturiile mergeau în ambele sensuri. Un băietan cu păr bucălat moștenit de la taică-său și sprâncene întunecate – de la maică-sa – și înalt ca ambii părinți. Numele lui era Sameth, fiul regelui Touchstone și al lui Abhorsen Sabriel.

Prințul Sameth era Viitorul Abhorsen, moștenitorul

puterilor ascunse în *Cartea Morților* și în cei șapte clopoței. Dar creatoarea negurii se îndoia de puterile lui. Era foarte bătrână și odinioară știuse multe despre neobișnuita familie și Casa lor de pe râu. Se duelase cu Sameth în urmă cu o noapte și băiatul nu luptase ca un adevărat Abhorsen. Folosea Magia Liberă într-un chip ciudat, străin atât de linia regală, cât și de Abhorsen.

Lirael și Sameth erau mereu însoțiți de două jivine care în ochiul necunosătorului păreau doar un motan alb și țâfnos și o cățea mare, negru cu bej, mai prietenoasă din fire. Însă aparențele înșelau și din nefericire n-avea la-ndemână mai multe informații despre ele. Erau probabil un soi de spirite născute din Magia Liberă, slujind pe Abhorsen și pe Clayre. Despre motan știa ceva mai multe. Îl chema Mogget și câteva cărți oculte făceau referire la el. Despre cățea însă n-avea nicio bănuială. Fie era proaspăt apărută, fie într-atât de străveche încât praful se alesese de cărțile în care fusese pomenită. Creatura din negură înclina spre a doua variantă. Tânăra și însoțitoarea ei coborâseră din Marea Bibliotecă a Clayrelor. Probabil că amândouă tăinuiau, asemenea Bibliotecii, adâncimi nepătrunse și puteri nebănuite.

Luați împreună, cei patru erau adversari de temut și reprezentau o serioasă amenințare. Dar creatoarea negurii nu era nevoită să-i înfrunte fățiș și oricum nu-i stătea în putere, întrucât Casa era bine protejată atât de farmece, cât și de furia apelor. Creatura primise însărcinarea să-i prindă înăuntru, dând astfel impuls asediului în timp ce pânza se țesea în alte părți, până va fi fost prea târziu pentru Lirael, Sam și compania să mai facă ceva.

Chlorr, Femeia-Măștii, sâsâi cu gândul la ordinele primite și negura-i învălui ceea ce slujea drept cap. Odinioară, fusese un necromant în toată puterea cuvântului și n-ascultase de porunca nimănui. Făcuse însă o greșală care-o aruncase în mâinile morții și ale servituții, iar Maestrul nu-i dăduse voie să treacă de cea de-a Noua Poartă. Fusese readusă printre cei Vii, dar nu într-un trup viu. Era o făptură Moartă, subjugată puterii clopoțelilor, legată de numele ei secret. Nu-i plăceau poruncile primite, dar era nevoită să se supună.

Chlorr își coborî mâinile. Degetele sale sloboziră câteva

fire subțiri de negură. Era împrejmuită de Slugi Moarte, sute și sute de stârvuri purulente, legănate de vânt. Chlorr nu adusese la Viață sufletele care sălășluiau în trupurile acestea descărnate, însă le primise în stăpânire de la cel care înfăptuise blestemăția. Ridică umbra subțire a mâinii, aținti un deget și astfel porni marșul Slugilor Moarte, cu gemete și vaiete, bolboroseli și freamăt de încheieturi osoase, împrăștiind negura în toate părțile.

— Am zărit cel puțin două sute de Slugi Moarte pe malul vestic și optzeci sau mai multe pe cel răsăritean, rosti Sameth. Se ridică din spatele telescopului de bronz și îl dădu la o parte.

— Nici urmă de Chlorr, dar trebuie că e și ea pe-acolo.

Se cutremură cu gândul la ultima întâlnire cu Chlorr, care se-aruncase ca un nor întunecat asupra lui, gata a-l lovi cu sabia de foc. Asta se petrecuse cu o noapte în urmă, dar lui i se părea că trecuseră luni de-atunci.

— Poate că alt vrăjitor al Magiei Libere a stârnit negura, spuse Lirael fără prea mare convingere.

Simțea aceeași urzeală de farmece pe care-o simțise și cu noapte în urmă.

— Negură, rosti misterios Cățeaua Obraznică, tolănită cu grijă pe scaunul observatorului.

Fără puterea graiului și zgarda lucioasă încrustată cu însemnele Legământului, era aidoma oricărei corcături cu pete negre și bej. Dintr-acelea care zâmbesc și dau din coadă mai mult decât latră și mârâie.

— Cred că s-a îngroșat suficient ca s-o numim negură.

Cățeaua și stăpâna ei Lirael, prințul Sameth și creatura cu chip de motan care-l slujea pe Abhorsen se aflau cu toții în observatorul de la ultimul etaj al turnului, la nord de Casa lui Abhorsen.

Zidurile observatorului erau complet străvezii și Lirael se trezi aruncând priviri neliniștite spre tavan, care nu părea susținut de nimic. Pereții nu erau din sticlă sau dintr-un material cunoscut, ceea ce înrăutățea lucrurile.

Lirael preschimbă mișcarea bruscă într-o încuviințare, încercând să-și ascundă neliniștea. Doar mâna care se odihnea pe grumazul căței, căutând căldura pielii și Magia Legământului, îi trăda sentimentele.

Cu toate că după-amiaza era în toi, iar soarele învăluia Casa și râul în lumină, pe cele două maluri se formase un strat gros de negură care se-nălța văzând cu ochii, atingând o înălțime de câteva sute de metri. Cu siguranță era mâna unui vrăjitor la mijloc. Nu se ridicase de pe suprafața apei, ca o ceață normală, și nici nu fusese târâtă de vreun nor. Negura asta se rostogolise de la răsărit și de la apus în același timp, înaintând în pofida vântului, subțire la început, dar îngroșându-se cu fiecare minut care trecea.

Stranietatea negurii putea fi observată și la miazănoapte, unde se sfârșea brusc înainte de-a se îmbina cu ceața naturală împrăștiată de cascadă, acolo unde fluviul se prăvălea peste Stâncile Semețe.

Morții își făcură apariția curând în urma negurii, poticnindu-se de-a lungul malului, niște leșuri greoaie cu spaima de apă între coaste. Ceva îi mâna de la spate, ceva ascuns în negură, și purta probabil numele de Chlorr, Femeia-Măștii, fosta necromantă devenită acum o Maestră a Morții. O combinație tare periculoasă în opinia lui Lirael, căci Chlorr păstrase o bună parte din cunoștințele ei despre Magia Liberă la care se adăugau puterile căpătate prin Moarte, puteri întunecate și neobișnuite. Lirael și Cățeaua o alungaseră pe vrăjitoare cu o zi în urmă în bătălia de pe malul râului însă aceasta nu fusese o victorie.

Lirael simțea prezența Morților și natura magică a negurii. Casa lui Abhorsen era păzită de ape adânci și farmece de toate felurile, și cu toate astea pe Lirael o treceau florii, de parcă o mână rece s-ar fi cățărât pe pielea ei.

Ceilalți se făcură că nu bagă de seamă, dar asta n-o împiedică pe Lirael să se rușineze de gestul ei necontrolat. Cu toții se uitau la ea, în liniște, așteptând parcă să rostească o vorbă plină de înțelepciune. Pe Lirael o cuprinse groaza pentru câteva clipe. Nu era obișnuită să conducă o conversație sau să ia atitudine. Dar ea era Viitoarea Abhorsen, iar cât timp Sabriel era în Ancelstierre, la sud de Zid, ea era singura Abhorsen.

Trebuia să se-ocupe de Morți, de negură și de Chlorr, rele ce păleau în fața adevăratei amenințări, care urma să fie dezgropată de Hedge și Nicholas în preajma Lacului Roșu.

Va trebui să joc teatru, își spuse Lirael. Va trebui să fac pe Abhorsen. Cine știe, dacă mă descurc bine, s-ar putea să cred și eu în menirea mea.

— Există și altă ieșire în afară de dale? întrebă brusc, întorcându-și privirile la miazăzi, unde dalele atingeau luciul apei, înșirate atât spre est, cât și spre vest. Lirael găsea că numele de „dale“ nu era deloc potrivit. „Șotroane“ ar fi fost mai potrivit, dată fiind distanța dintre ele și faptul că se aflau în vecinătatea cascadei. Dacă ratai săritura, te trezeai înșfăcat de râu și tăvălit în hău, sub greutatea uriașă a apei.

— Sam?

Sam clătină din cap.

— Mogget?

Motănelul alb stătea ghemuit pe perna albastră cu dungi aurii, ce zăcuse adineauri pe scaunul observatorului, înainte ca lăbuța s-o doboare la podea pentru a servi unui scop mai nobil. Mogget nu era cu-adevărat un motan, deși arăta astfel. Zgarda cu însemnele Legământului și clopoțelul miniatural – Ranna Toropitorul – îi trădau originile deosebite.

Mogget deschise un ochi verde și căscă puternic. Ranna sună la zgardă, iar Lirael și Sam se treziră căscând și ei.

— Sabriel a luat cu ea Aripile de hârtie, așa că nu putem zbura, spuse Sam. Chiar și așa, tot ar trebui să dăm piept cu Ciorile Sângeroase. Am putea trimite după o barcă, dar Morții ne-ar urmări de-a lungul malurilor.

Lirael privi zidul de negură. Trecuseră două ore de când era Viitoarea Abhorsen și deja se afla la ananghie. Știa însă una și bună: trebuia să abandoneze casa, să fugă spre Lacul Roșu și să-l găsească pe Nicholas, prietenul lui Sam, pentru a-l împiedica să dezgroape nenorocirea aia.

— Mai e și altă soluție, spuse Cățeaua.

Sări de pe scaun și începu să-i dea târcoale lui Mogget, pășind țăntoș de parcă ar fi călcat pe iarbă, nu pe piatră rece. Deodată se prăbuși lângă pisică și-și lăsă laba să cadă cu putere lângă capul motanului.

— Dar nu va fi pe placul lui Mogget.

— Ce soluție? șuieră Mogget, arcuindu-și spinarea. În afară de dale, aer sau râu nu mai cunosc nicio cale, și-am fost aici când s-a construit Casa.

— Dar nu și când a fost creată insula, când râul s-a rupt în două, rosti cu glas calm Cățeaua. Înainte ca Meșterii Zidari să înalțe zidurile și cortul primului Abhorsen a fost ridicat pe locul marelui smochin.

— Ce-i drept, recunosc Mogget. Dar nici tu n-ai fost.

Lirael simți o urmă de îndoială în ultimele cuvinte ale motanului. Își aținti privirile asupra câinelui, care se scărpină la nas cu ambele lăbuțe, apoi rosti:

— În orice caz, odinioară exista și o altă cale. Dacă mai există și azi, e adâncă și e periculoasă din mai multe motive. Unii ar prefera să parcurgă dalele și dea piept cu Morții.

— Dar tu nu ești de părerea asta, spuse Lirael. Crezi că există o alternativă?

Lirael se temea de Morți, dar n-ar fi întors spatele unei înfruntări, forțată de împrejurări. Nu se împăca însă cu noua ei identitate. Poate că un Abhorsen în puterea vârstei, ca Sabriel, ar fi sărit peste dale și ar fi alungat-o pe Chlorr, cu armata ei de Morți cu tot. Să fi-ncercat ea una ca asta, ar fi dat bir cu fugiții, ar fi alunecat în apă și s-ar fi zdrobit la poalele cascadei.

— Eu zic să cercetăm și calea asta, rosti Cățeaua.

Se întinse, mai să-l răstoarne pe Mogget, apoi se ridică alene și căscă, dezvăluind un rând de colți mari și strălucitori.

Mogget o privi chiorâș.

— Adânc? Te gândești cumva la ce mă gândesc și eu? Toate astea, Lirael era sigură, urmăreau să-l necăjească pe Mogget. Noi nu putem merge acolo!

— Dar nu mai e de mult acolo, răspunse Cățeaua. Deși bănuiesc că a rămas ceva în urma ei...

— Cine-i ea? spuseră Lirael și Sameth în cor.

— Știți fântâna din grădina cu trandafiri? întrebă Cățeaua. Sameth încuviință, iar Lirael încercă să-și amintească dacă nu zărise din întâmplare o fântână în drumul spre Casă. Își aminti vag de trandafirii întinși pe spalierele din partea estică a pajiștii, în apropierea Casei.

— Putem coborî prin fântână, continuă Cățeaua, dar puțul e adânc și îngust. Vom ajunge într-o peșteră foarte adâncă. De-acolo va trebui să străbatem un tunel până la baza cascadei, apoi va trebui să ne cățărăm din nou, dar asta mult mai la vest, unde Chlorr și Slujitorii ei nu ne pot înhăța.

— Fântâna e plină ochi cu apă, protestă Sam. Ne vom îneca!

— Ești sigur? întrebă Cățeaua. Te-ai uitat vreodată înăuntru?

— Nu chiar. E acoperită, dar credeam...

— Cine-i persoana de care vorbeai? rosti Lirael cu glas hotărât. Lirael știa deja din experiență când Cățeaua încerca să evite un subiect spinos.

— Cineva trăia odată acolo, răspunse Cățeaua. O entitate primejdioasă, cu puteri nemăsurate. S-ar putea să mai existe ceva din ea acolo.

— Cum adică „cineva”? întrebă Lirael pe un ton aspru. Cum e posibil ca o entitate să fi trăit sub Casa lui Abhorsen?

— Refuz să mă apropiu de fântâna aia, se băgă și Mogget în discuție. Dacă-mi aduc bine aminte, Kalliel a îndrăznit să sape în pământul interzis. La ce bun să ne putrezească oasele alături de-ale lui, în știu eu ce văgăună întunecată?

Lirael îl ochi pe Sam pentru o clipă, apoi își întoarse privirile către Mogget, însă pe dată îi păru rău, căci nu-și putea masca temerile și îndoielile. Ea era Viitoarea Abhorsen, iar acțiunile ei trebuiau să fie pilduitoare. Sam își recunoscuse teama de Moarte și de Morți, și dorința de-a sta la adăpostul Casei bine protejate, dar pentru moment își învinsese frica. Ce exemplu ar fi dat dacă se lăsa cotropită de teamă?

Totodată, Lirael îi era mătușă. Nu se simțea ea prea mătușă, dar era în firea lucrurilor să-i poarte de grijă nepotului ei, chiar dacă acesta era doar cu câțiva ani mai tânăr ca ea.

— Câine! Răspunde-mi fără ocolișuri de data asta! porunci Lirael. Cine... sau ce... e acolo?

— Cuvintele n-ajută la nimic, se eschivă Cățeaua, mișcându-și din nou etichetele din față. S-ar putea să nu fie nimeni acolo jos. Dacă e, putem să-i spunem o rămășiță a creației Legământului, asemenea mie și altor creaturi de diferite ranguri.

Dacă mai trăiește sau măcar o parte din ea, s-ar putea să fie ca-n vechime, adică primejdioasă dintr-un punct de vedere foarte... primordial, deși a trecut atâta amar de vreme, iar eu vă spun doar ce-am auzit de la alți oameni...

— De ce ar sălăslui chiar sub Casa lui Abhorsen? întrebă Sameth.

— La o adică, ea nu se află niciunde, răspunse Cățeaua în timp ce se scărpină pe bot, încercând să evite privirile celorlalți, fără prea mare succes. O parte din puterile ei sunt concentrate aici, așa că, dacă-ar fi să fie undeva, ar fi mai degrabă aici, în caz că, vrând să fie, ar fi undeva.

— Mogget, traduci, te rog, ce-a zis Cățeaua? îi solicită Lirael motanului.

Mogget nu răspunse. Avea ochii închiși. Se ghemuise și adormise pe vorbele Cățelei.

— Mogget! repetă Lirael.

— Doarme, spuse Cățeaua. Ranna l-a chemat în lumea viselor.

— Am impresia că aude chemarea lui Ranna doar când are el chef, făcu Sam. Sper că somnul lui Kerrigor e și mai adânc.

— Am putea să aflăm, dacă poștești, spuse Cățeaua. Dar sunt convinsă că ne-ar da el de veste, dacă s-ar trezi. Atingerea lui Ranna e mai lină decât cea a lui Saraneth, dar strânge puternic la nevoie. Pe lângă asta, puterea lui Kerrigor zăcea în acoliții lui. Știa a-i folosi cu măiestrie, dar dependența față de ei i-a adus sfârșitul.

— Cum adică? întrebă Lirael. Credeam că a fost un practicant al Magiei Libere, devenit un Maestru al Morții.

— A fost chiar mai mult de-atât, spuse Cățeaua. Prin vinele lui curgea sânge regal și îi stăpânea ușor pe alții. Kerrigor a aflat în Moarte o cale să folosească puterile celor care i-au jurat odată credință, prin însemnul scris cu foc pe pielea lor. Dacă Sabriel n-ar fi folosit din întâmplare un talisman străvechi, tăindu-i puterile, Kerrigor ar fi învins, pentru o vreme cel puțin.

— De ce pentru o vreme? întrebă Sam.

Regreta acum că-l adusese pe Kerrigor în discuție.

— Cred că într-un final ar fi călcat pe urmele prietenului tău, Nicholas, și ar fi scos la iveală ceva peste puterea lui de

înțelegere, spuse Cățeaua.

În încăpere se lăsă tăcerea.

— Pierdem vremea aici, rosti Lirael într-un târziu.

Iscodi cu privirile malul vestic. Erau nenumărate Ajutoare acolo, mai multe decât putea zări, și zărea foarte multe. Străjeri putreziți, învăluți în negură, pândind sosirea inamicului.

Lirael trase aer adânc în piept și luă o hotărâre.

— Dacă zici că putem coborî în fântână, ăla să ne fie drumul. Sper să nu dăm ochii cu rămășițele eu știu cărei puteri stă la pândă acolo. Sau poate se va dovedi prietenoasă, și vom putea vorbi...

— Nu! Iătră Cățeaua spre surprinderea tuturor. Până și Mogget miji un ochi, dar îl închise iute la loc, căci privirile lui Sam erau ațintite asupra sa.

— Ce-i? vru Lirael să știe.

— Dacă e acolo - ceea ce-i foarte puțin probabil -, să nu intrați în vorbă cu ea, spuse Cățeaua. Mai mult, să nu plecați urechea la vorbele ei și să n-o atingeți.

— A auzit-o sau a atins-o cineva vreodată? întrebă Sam.

— Nu din stirpea muritorilor, rosti Mogget, înălțându-și capul. Și nici nu i-a străbătut bârlogul, după câte-mi dau seama. Ar fi o nebunie. Mereu m-am întrebat cum a sfârșit Kalliel.

— Credeam că dormi, îi aruncă Lirael. Oricum, de ce ne-ar da importanță, dacă noi hotărâm s-o trecem cu vederea?

— Nu de vreo rea intenție mă tem eu, spuse Mogget. Mi-e teamă și să fim observați.

— Mai bine am... încep Sam.

— Sta aici la căldurică? completă Mogget cu maliție.

— Nu, spuse Sam cu glas scăzut. Dacă vocea acestei femei e așa de primejdioasă, eu zic să ne facem dopuri de urechi înainte să plecăm. Din ceară sau ceva similar.

— N-ajută la nimic, spuse Mogget. Vocea ei îți va răscoli măduva oaselor. Dacă se pune pe cântat... Să sperăm că nu va cânta.

— Ne vom feri de ea, spuse Cățeaua. Aveți încredere în nasul meu. Vom găsi calea cea bună.

— Ne poți spune cine a fost Kalliel? întrebă Sam.

— Kalliel a fost al doisprezecelea Abhorsen, explică

Mogget. Un om tare suspicios. M-a ținut într-o cușcă ani de zile. În vremea aia, cred că a fost săpat puțul. După dispariția lui, nepotul său mi-a dat drumul. A moștenit clopoțeei și titlul bunicului. Eu, unul, nu doresc să am parte de sfârșitul lui Kalliel, cu-atât mai puțin în fundul unui puț.

Lirael se smuci brusc, simțind o mișcare în negură. Entitatea nevăzută care pândea în umbre se pusese în mișcare. O creatură mult mai puternică decât Ajutoarele care tot ieșeau și intrau la adăpostul negurii.

Chlorr se apropia tot mai mult de malul râului sau, dacă nu era Chlorr, o creatură cu puteri similare. Poate chiar necromantul pe care-l întâlnise în Moarte.

Hedge. Același necromant care-l pârjolise pe Sam. Cicatricile de pe încheieturile băiatului erau încă vizibile prin fantele pelerinei.

Taina acelei pelerine trebuia descifrată într-o bună zi, dar nu acum, gândi Lirael. O pelerină care împărțea turnurile regale cu un dispozitiv nemaivăzut de mii de ani: mistria Maeștrilor Zidari.

Sam îi prinse privirile și mângâie bucata de pânză pe care simbolul Maeștrilor Zidari fusese brodat cu fir de aur. De abia acum începea să priceapă că trimișii nu se înșelaseră în privința pelerinei. În primul rând, era nouă, nu o zoaie scoasă dintr-un șifonier mucegăit sau dintr-un coș antic cu rufe murdare. Deci era probabil îndreptățit s-o poarte, dintr-un motiv sau altul. Acum, pe lângă titlul de prinț, era și Maestru Zidar. Dar ce însemna asta oare? Maeștrii dispăruseră în urmă cu mii de ani, consumați de Zid și de crearea Pietrelor de Căpătâi. Literalmente consumați, din câte știa Sam.

Pentru o clipă, cugetă la destinul său. Va fi și el nevoit să se sacrifice astfel, să pună capăt unei vieți obișnuite? Căci Maeștrii Zidari nu erau tocmai morți, își aminti Sam, cu gândul la Pietrele de Căpătâi și la Zid, ci mai degrabă transformați, preschimbați.

Soarta asta însă nu-l entuziasma defel. Își aținti privirile spre negura de-afară, simți prezența Morților ca un sloi de gheață în suflet și-și închipui că oricum avea să sfârșească ucis. Își mângâie din nou emblema aurie și puse stavilă gândurilor

negre și spaimei de Morți. Nu-și dorise niciodată să devină un Abhorsen. Meseria de Maestru Zidar îi părea mult mai captivantă, cu toate că nu-i înțelegea tâlcul. Unde mai pui că ar fi scos-o din minți pe sora sa Ellimere, căci ea nu l-ar fi crezut niciodată că nu știe și n-ar fi putut – chiar de-ar fi vrut – să-i explice rostul acelei meserii.

Asta în caz că avea s-o mai vadă vreodată...

— Ar fi bine s-o luăm din loc, rosti Cățeaua, trezindu-i pe Lirael și pe Sam din visare.

Lirael stătea cu privirile pierdute în negură și gândurile umblându-i aiurea.

— Așa-i, făcu Lirael, smulgându-și privirile de la fereastră. Nu era prima dată când tânjea să fie în Marea Bibliotecă a Clayrelor. De-o viață își dorise să poarte veșmintele albe și diadema de argint și adular a Fiicei Clayrelor, dar asemenea visuri trebuiau alungate și îngropate adânc. Acum era o Abhorsen și-avea de îndeplinit o misiune de seamă.

— Așa-i, repetă ea. S-o luăm din loc. Vom coborî în fântână.

CAPITOLUL DOI

În adâncuri

Odată luată hotărârea, pregătirile pentru plecarea lor durară mai bine de-o oră. Ultima oară, Lirael purtase armură la cursurile de Meșteșugul Luptei, în urmă cu mulți ani, dar haina primită de la trimiși era mult mai ușoară decât zalele din depozitul de armament al Clayrelor. Era făcută din solzi suprapuși, dintr-un material pe care Lirael nu-l recunoștea și, în ciuda faptului că-i ajungea până la genunchi și a mânecilor lungi cu coadă furcată, era ușoară și comodă. Pe deasupra, nu purta mirosul oțelului dat bine cu ulei, și asta o mulțumea.

Cățeaua Obraznică îi spuse că solzii erau făcuți dintr-un material ceramic numit „gethre”, obținut cu ajutorul Magiei Legământului, fără a fi el însuși magic, mai rezistent și mai ușor decât orice metal. Taina fabricării sale se pierduse în negura timpului și de o mie de ani nu mai fusese folosit la făurirea unei armuri. Lirael pipăi un solz și gândi: „Sam ar putea face așa ceva”, deși n-avea niciun motiv temeinic să creadă una ca asta.

Peste armură, Lirael purta blazonul cu stele de aur și chei de argint. Deasupra, urma să-și petreacă banduliera cu clopoței. Sam luă naiul fără prea mare tragere de inimă, iar Lirael vârî Oglinda Neagră în săculeț. Bănuia că va veni vremea să mai arunce o privire în trecut.

În cele din urmă, își luă sabia, Nehima, arcul și tolba primite de la Clayre și o raniță îndemânatic ticsită de trimiși cu tot soiul de lucruri peste care n-aruncase nici măcar o privire.

Înainte să se alăture lui Sam și Mogget la parter, Lirael se opri pentru câteva clipe în fața înaltei oglinzi argintii aninată de pereții camerei. Făptura care-o privea din oglindă amintea doar vag de Asistenta Bibliotecară a Clayrelor. Imaginea era mai degrabă a unei războinice neîndurătoare, cu părul prins în cordeluță argintie și nu desfăcut, cum îl purta de obicei. Dăduse jos vesta bibliotecarei și, în schimbul pumnalului primit de la Clayre, ducea ditamai sabia. Dar nu putea să renunțe pe de-a întregul la vechea ei identitate. Prinse un fir răzleț de mătase din vesta roșie, și-l înfășură de câteva ori în jurul degetului mic

până-i dădu aspectul unui inel, făcu nod și-l vârî în săculețul de la cureauă, lângă Oglinda Neagră. O parte din vesta pe care n-o mai purta o va însoți în toate peripețiile.

Devenise Abhorsen, gândi Lirael. Cel puțin la suprafață.

Cel mai vizibil indiciu al noii identități și al noilor puteri dobândite ca Viitoarea Abhorsen era banduliera cu clopoței. Cea oferită de Sabriel lui Sam după ce-și făcuse în chip misterios apariția în casă cu o iarnă în urmă. Lirael desfăcu rând pe rând săculețele de piele și-și vârî degetele înăuntru, pipăind argintul rece, mahonul, și fragilul echilibru dintre Magia Liberă și însemnele Legământului în metal și lemn deopotrivă. Atinse clopoței cu grijă, dar chiar și cea mai delicată atingere fu suficientă pentru a trezi ceva din glasul lor.

Cel mai mic clopoțel se numea Ranna. I se spunea și Adormitul, datorită glasului lin ca un cântec de leagăn ce îngreuna pleoapele celor prinși în mrejele sale.

Al doilea clopoțel era Mosrael, Deșteptătorul. Lirael îl mângâie cu delicatețe, căci Mosrael ținea în cumpănă Moartea și Viața. Folosit cum se cuvine, îi aducea pe Morți la Viață, trimițându-l pe cîmpoier pe tărâmul Morții.

Cel de-al treilea clopoțel era Kibeth, Hoinarul, cel care dă voie Morților să umble sau îi silește să urmeze calea aleasă de cîmpoier. Se poate însă întoarce și împotriva celui care-l folosește, forțându-l să meargă spre o direcție nedorită.

Al patrulea clopoțel era Dyrin, Glăsuitorul. *Cartea Morților* îl considera cel mai melodios dintre clopoței și totodată aproape cel mai greu de folosit. Dyrin înapoia Morților darul vorbirii și dezvăluia uneori taine sau chiar ce se ascunde în mințile oamenilor. Avea însă și puteri necurate, îndrăgite de necromanți. De pildă, putea să muștească o limbă pe veci.

Al cincilea clopoțel se numea Belgaer, Cugetătorul. Belgaer reda suflu minții încețoșate de Moarte, înapoind Morților gândul și amintirea. Avea însă și puterea să șteargă acele gânduri, atât în Viață, cât și în Moarte, iar necromanții îl foloseau pentru a distruge mințile dușmanilor lor. Uneori, se întâmpla să facă țândări mintea necromantului, căci Belgaer își iubea propriul glas și mereu pândea ocazia să cânte de unul singur.

Al șaselea era Saraneth, Inchizitorul. Saraneth era clopoțelul favorit al Abhorsenilor. Era mai mare ca celelalte și pe cântecul lui te puteai bizui mereu. Saraneth avea putere asupra Morților, pe care-i lega de voința mînuitorului.

Lirael șovăi înainte să atingă al șaptelea clopoțel, dar gîndi că n-ar fi potrivit a-l trece cu vederea, fiind cel mai puternic dintre ele. Atingerea fu rece și îi dădu fiori.

Astarael, Suspinătorul. Toți cei care-i auzeau cântecul erau dați pe mîna Morților.

Lirael își retrase iute degetul și cercetă cu atenție fiecare săculeț, avînd grijă ca limbile de piele să fie la locul lor, iar legăturile să fie strânse suficient cât să poată fi desfăcute cu o mîna. Își petrecu apoi banduliera. Clopoțelii îi aparțineau și trebuia să-i accepte ca arme ale Abhorsenilor.

Sam o aștepta pe trepte, în fața ușii. Purta haine similare, însă îi lipseau arcul sau banduliera cu clopoței.

— Am găsit asta în depozitul de arme, spuse el, fluturînd o sabie pe care fuseseră înrustate însemnele Legămîntului. E una dintre săbiile numite, insuflată cu farmece împotriva Morților.

— Mai bine mai târziu decât niciodată, comentă Mogget, care ședea pe scări, cu o expresie posacă întipărită pe chip.

Fără să-i dea atenție, Sam scoase o bucată de hîrtie din mîneacă și i-o înmîna lui Lirael.

— Am trimis asta la Barhedrin, prin șoim-mesager. Garnizoana îl va trimite la Zid și, odată ajuns pe mîna Ancelstierranilor, va fi... ăă... expediat printr-un aparat numit telegraf părinților mei, în Corvere. De-aia l-am scris în stil telegrafic, care pare bizar dacă nu ești obișnuit cu el. Am găsit patru șoimi la grajduri, fără a-l pune la socoteală pe cel al lui Ellimere, care nu mai poate zbura o săptămână sau două, așa că am trimis doi spre Belisaere, pentru sora mea, și doi spre Barhedrin.

Lirael cercetă scrisul ordonat al lui Sam.

*CĂTRE REGELE TOUCHSTONE ȘI ABHORSEN SABRIEL
VECHIUL REGAT AMBASADA CORVERE ANCELSTIERRE
CĂTRE ELLIMERE VIA ȘOIM-MESAGER*

CASA ÎMPREJMUITĂ MORȚI ȘI CHLORR TRECUTĂ PRIN
MOARTE.

HEDGE NECROMANT. NICK CU HEDGE SĂPAT RĂU.

LÂNGĂ MARGINE. TRECUT MARGINE EU PLUS MĂTUȘA
LIRAEI FOSTĂ CLAYR ACUM VIITOR ABHORSEN. PLUS MOGGET.
PLUS CÂINELE LEGĂMÂNT LIRAEI. FACEM CE PUTEM. TRIMITEȚI
AJUTOR VENIȚI ÎN PERSOANĂ URGENT.

TRIMIS DOUĂ SĂPTĂMÂNI ÎNAINTE SOLSTIȚIU VARĂ.
SAMETH

Ciudat mesaj, dar avea noimă, gândi Lirael. Limitați cum erau de capacitatea redusă a șoimilor-mesageri, stilul telegrafic se dovedea poate cea mai bună formă de comunicare, chiar și când n-aveau de-a face cu un telegraf.

— Sper ca șoimii să ajungă la destinație, rosti Lirael, înmânându-i hârtia.

Undeva în negură pândeau Ciorile Sângeroase, un stol de păsări animate de un singur spirit Mort. Șoimii trebuiau să treacă de ele și de alte primejdii înainte să-și continue drumul spre Barhedrin și Belisaere.

— Nu ne putem baza pe asta, spuse Cățeaua. Sunteți pregătiți să coborâți în fântână?

Lirael coborî treptele și păși pe aleea de cărămidă roșie. Trase ranița mai sus și strânse chingile, apoi își ridică privirile spre cerul înșorit din care se mai zărea doar o pată albastră, înconjurată din toate părțile de ziduri de negură.

— Bănuiesc că sunt gata, spuse Lirael.

Sam apucă ranița, dar când să-l ia pe umeri Mogget sări și se cuibări sub învelitoare. Nu se mai zăreau din el decât ochii verzi și o ureche albă.

— Nu uitați că m-am împotrivit acestei soluții. Să mă treziți înainte să dea nenorocirea peste noi sau înainte să-mi ud vreun petic de blană.

Și, fără a mai aștepta răspuns, se cuibări și mai bine în raniță, făcându-se complet nevăzut.

— De ce trebuie să-l car eu? Întrebă Sam mârșit. Doar e slujitorul Abhorsenului, nu?

O lăbuță se ivi și se-nfipse în gâtul lui Sam, fără să-l rănească însă. Băiatul tresări și sudui.

Cățeaua sări și se sprijini cu labelle din față de raniță. Sam se bălăbăni de colo colo, suduind din nou.

— Dacă nu te potolești, nu te va căra nimeni, Mogget.

— Și nu vei primi nici pește, bombăni Sam în timp ce-și masa gâtul.

Amenințările părură să aibă efect asupra motanului, asta dacă nu cumva adormise deja. În orice caz, Sam nu mai avu parte de ghearele sau de tonul lui sarcastic. Cățeaua coborî, Sam își ajustă pentru ultima oară chingile și astfel porniră pe aleea cărămizie.

După ce ușa se-nchise, Lirael aruncă o privire în urmă și văzu trimișii îngrămădiți la toate ferestrele. Așa cum stăteau cu sutele, cu robele și glugile lipite de geamuri, păreau bucăți din pielea unei lighioane uriașe, iar mâinile ce străluceau stins păreau o puzderie de ochi. Încremeniseră parcă în geam, dar Lirael avu impresia bizară că își luau rămas-bun în felul lor. De parcă nu se așteptau ca Viitoarea Abhorsen să se mai întoarcă vreodată.

Fântâna era la douăzeci de metri de ușa, ferită vederii de-o încrengătură de trandafiri sălbatici pe care Lirael și Sam fură nevoiți să-i smulgă, oprindu-se la răstimpuri pentru a-și obloji degetele însângerate. Lirael găsi că spinii erau neobișnuit de lungi și de ascuțiți, dar cunoștințele ei despre flori erau sărace. Clayrele aveau grădini subterane și sere întinse, luminate cu însemnele Legământului, dar majoritatea erau cultivate cu fructe și legume, și doar una singură cu trandafiri.

În curând, scoaseră la iveală capacul din scânduri groase de stejar, măsurând vreo doi metri jumătate în diametru, bine înfipt într-un inel de pietre albe. Capacul era legat la patru capete cu lanțuri de aramă. Verigile erau prinse direct în piatră și fixate cu șuruburi în lemn, astfel că nu era nevoie de lacăte.

Pe luciul aramei ca și pe lemn de altfel alunecau însemnele Legământului menite închiderii și zăvorârii, abia vizibile sub razele soarelui. Când Sam atinse capacul însă însemnele parcă luară foc.

Sam cercetă unul din lanțuri pentru a afla taina farmecului

și simți însemnele dinăuntru vibrându-i în palmă. Lirael aruncă o privire la ce făcea. Nu cunoștea nici măcar jumătate din însemne, spre deosebire de Sam care murmură cuvinte ciudate ca pentru sine, de parcă ar fi fost cele mai obișnuite vorbe din lume.

— Poți să-l deschizi? Întrebă tânăra.

Știa sute de farmece pentru deschiderea porților și ușilor pe care le folosiseră pentru a se furișa de nenumărate ori în odăile interzise ale Bibliotecii Clayrelor. Ceva îi spunea însă că toate ar fi fost zadarnice acum.

— Cred că da, rosti Sam cu jumătate de gură. Farmecul e cu totul deosebit și nu cunosc o parte din însemnele astea. Din câte-mi dau seama, există două feluri de-a deschide trapa. Unul mi-e cu totul necunoscut. Dar celălalt...

Atinse lanțul, iar glasul i se stinse treptat, pe măsură ce însemnele părăsiră arama, se prelinseră pe pielea lui, după care își luară zborul spre desigur.

— Cred că trebuie să suflăm pe lanțuri... sau să le sărutăm, doar că trebuie să fie persoana potrivită. Farmecul spune „răsuflarea copiilor mei”. Care copii, nu știu, și n-am habar la cine se referă. Bănuiesc că la orice copil de Abhorsen.

— Încearcă tu, propuse Lirael. O răsuflare pentru-nceput.

Fără prea mare convingere, Sam se aplecă, trase aer adânc în piept și suflă pe lanț.

Arama se înnegura și-și pierdu strălucirea. Însemnele licăreau și se mișcau întruna. Lirael își ținu răsuflarea. Sam se ridică și se îndepărtă tiptil, făcându-i loc Câinelui Obraznic, care se apropie să adulmece aerul.

Dintr-odată, lanțul scoase un vaiet prelung și cu toții săriră în lături. O nouă verigă apăru din piatra ce părea solidă, apoi încă una și încă una, scurgându-se cu un zăngănit la pământ. În câteva clipe, se treziră cu vreo doi metri de lanț în plus, suficient cât să permită desprinderea unui colț din capacul fântânii.

— Minunat, rosti Cățeaua. Tu urmezi, stăpâna mea.

Lirael se aplecă deasupra lanțului și răsuflă ușor, dar fără rezultat. Imediat o cuprinseseră îndoelile. Nici bine nu intrase în pielea Abhorsenului și se temea deja să nu fie o greșeală.

Dar, chiar atunci lanțul păru să înghețe, însemnele

străluciră și verigile începură să curgă din piatră, zornăind puternic.

Zgomotul își găsi ecoul în partea cealaltă, căci Sam tocmai suflase pe cel de-al treilea lanț. Lirael suflă pe ultimul, atingându-l preț de-o clipă. Însemnele fremătară sub degetele ei, semn că farmecul Legământului știa că-i sosise timpul, asemenea atletului care-si încordează mușchii înaintea unei curse.

Acum că lanțurile-și slăbiseră strânsoarea, Lirael și Sam reușiră să ridice capătul capacului și să-l dea la o parte. Era teribil de greu, așa că-l îndepărtară parțial, cât să se poată strecura prin deschizătura creată.

Deși Cățeaua insistase că fântâna e secată, Lirael se aștepta la o miasmă umedă și rece. Mirosul care se înălță din fântână era într-adevăr puternic, însă nicidecum stătut. Avea o aromă plăcută de ierburi, dar Lirael n-o recunoscuse.

— Ce mireasmă e asta? o întrebă pe Cățea, expertă în mirosuri pe care Lirael nu le simțea și nici măcar nu și le putea închipui.

— Mai nimic, spuse Cățeaua. Asta dacă nu cumva te-ai îmbunătățit în ultima vreme.

— Nu, rosti Lirael, păstrându-și calmul. Vine un miros anume din fântână. O plantă sau o buruiană. Dar nu-mi dau seama de care.

Sam adulmecă aerul și căzu pe gânduri.

— Se folosește la gătit, spuse el într-un sfârșit. Nu c-aș fi eu mare bucătar. Dar am întâlnit izul ăsta în bucătăria regală, când pregăteau carnea de miel, dacă nu mă-nșel.

— E rozmarin, i-o tăie Cățeaua. Și amarant, pe care n-aveți cum să-l simțiți.

— Fidelitate în dragoste, se auzi un glăscior din ranița lui Sam. Cu floarea care nu se ofilește niciodată. Și mai zici că nu-i acolo?

Cățeaua nu răspunse, ci-și vârî botul în fântână. Adulmecă preț de un minut, pătrunzând din ce în ce mai adânc. Când reveni, strănută de două ori și scutură din cap.

— Mirosuri vechi, farmece vechi. Abia dacă se mai simte izul.

Lirael trase puțin aer, de curiozitate, și-i dădu dreptate Cățelei. Nu mai simțea decât parfumul trandafirilor.

— Am văzut o scară, anunță Sam, care crease un glob luminos cu ajutorul Legământului și scruta acum adâncul puțului. E de aramă, ca și treptele. Oare de ce? În orice caz, nu zăresc fundul și nici luciul apei.

— Cobor eu prima, se offeri Lirael.

Sam dădu să protesteze, dar se răzgândi și-i făcu loc. Ori îi era teamă, gândi Lirael, ori se supunea unei ordini familiale, căci de-acum îi era mătușă sau pentru că era Viitoarea Abhorsen.

Aruncă o privire în fântână. Scara lucea în apropiere de vârf și se pierdea în hăul de dedesubt. Lirael străbătuse multe tuneluri și pasaje întunecoase și primejdioase din Biblioteca Clayrelor, dar asta în vremuri mai pașnice. Înfruntase destule pericole, dar toate păleau în fața răului ce se insinua acum în lume și îi hrănea temerile. Morții care împrejuiseră Casa erau doar o părticică vizibilă din acest rău. Își aminti viziunea pe care i-o înfățișaseră Clayrele, cu groapa de lângă Lacul Roșu și duhoarea ce răzbătea la suprafață, purtând amprenta Magiei Libere.

Descinderea în acest hău întunecat nu era decât începutul, gândi Lirael. Primul pas pe scara de aramă însemna primul pas spre îmbrățișarea noii ei identități, primul pas al Abhorsenului. Privi soarele pentru ultima oară, ignorând talazul de negură dimprejur. Apoi îngenunche și coborî grațios în fântână, nimerind fără probleme treptele. În urma ei veni Căteaua Obraznică, lungindu-și labele în forma unor degete grăsuțe, mult mai potrivite apucatului decât mâna omenească. Tot la câteva trepte coada trecea peste chipul tinerei, măturând cu o iuțeală pe care Lirael cu greu ar fi dobândit-o, de-ar fi avut coadă. La urmă, venea Sam, cu globul de lumină încă suspendat deasupra capului său, și Mogget, bine ascuns în ranița lui.

Țintele de pe cizmele lui Sam zăngăniră pe scară și, drept răspuns, lanțurile de la suprafață se strânsură spre fântână. Abia avu timp să-și tragă mâinile înainte ca trapa să astupe gaura cu un huruit asurzitor.

— Asta e, pe-aici nu ne mai întoarcem, rosti Sam, încercând să pară vesel.

— Asta dacă ne mai întoarcem, șopti Mogget, deși probabil nimeni nu-l auzi. Sam șovăi preț de o clipă și Cățeaua mârâi puțin. Lirael însă cobora neabătută, bucurându-se de amintirea acelu soare strălucitor pe măsură ce coborau în cotloanele întunecate ale pământului.

CAPITOLUL TREI

Amarant, rozmarin și lacrimi

Scara cobora fără contenire. Lirael începuse să numere treptele, dar se lăsă păgubașă când ajunse la 996. Continuau să coboare. Conjurase și ea un glob luminos cu ajutorul Legământului. Plutea la picioarele ei, într-o simetrie perfectă cu cel suspendat deasupra lui Sam. În jocul luminii cu umbrele treptelor pe perete, Lirael găsi temei să-și închipuie că se împotmoliseră, parcurgând iarăși și iarăși același segment de scară. Legați pe vecie la o roată de ocnă. Gândul prinse contur tot mai mult în mintea ei, trecând granița închipuirii, dar chiar atunci cizma ei întâlni piatra, iar globul de lumină îi săltă până la genunchi.

Ajunseseră la baza puțului. Lirael rosti un însemn al Legământului, iar lumina se alătură cuvântului și continuă să plutească deasupra capului ei. Se aflau într-o încăpere dreptunghiulară, tăiată grosolan în stânca roșie, din care pornea un pasaj ce se pierdea în întuneric. La gura pasajului, zăcea o găleată de fier plină cu bucăți de lemn înfășurate la un capăt cu cârpe uleioase.

Lirael merse înainte, urmată de Cățeaua Obraznică și de Sam.

— Bănuiesc că pe-acolo trebuie s-o luăm, rosti ea în șoaptă, făcând semn spre pasaj.

Găsi mai cuminte să nu ridice vocea. Cățeaua amușină aerul și încuviință.

— Ce-ar fi să luăm niște... începu Lirael, întinzând mâna după o torță. Dar, de-ndată ce-o atinse, torța se fărâmiță. Lirael se trase speriată înapoi, mai să dea peste Cățea, care se feri și se ciocni de Sam.

— Aveți grijă! strigă el. Glasul lui traversă puțul, trecu pe lângă Lirael și se pierdu pe coridorul întunecat.

Lirael încercă să ridice alta, cu delicatețe, dar toate se făcură una cu pământul. Atinse și găleata care se preschimbă într-o grămăjoară de fiare ruginite.

— Timpul nu stă niciodată în cumpănă, rosti Cățeaua

misterios.

— S-o luăm înainte, spuse Lirael, încercând mai degrabă să se îmbărbăteze pe sine.

N-aveau nevoie de torțe, dar tare bine i-ar fi prins una.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, fu de părere Căteaua. Adulmeca din nou aerul. Să nu zăbovim prea mult aici.

Lirael încuviință. Făcu un pas în față, dar se opri brusc și scoase sabia din teacă. Însemnele Legământului străluceau puternic pe tăiș și, pentru câteva clipe, literele ce alcătuiau numele spadei se amestecară, formând inscripția zărită mai devreme de Lirael. Sau să fi fost alta? Până să-și amintească, brusc cuvintele se făcură nevăzute.

Clayrele au Văzut o sabie, așa am apărut. Amintește-ți de Maeștrii Zidari. Amintește-ti de mine.

Orice însemnătate ar fi avut cuvintele, prisosul de lumină îi încălzi sufletul, iar Nehima îi spori curajul.

Sam își scoase sabia din teacă și așteptă ca Lirael să se îndepărteze puțin, înainte s-o ia pe urmele ei. Se temea să nu se-mpiedice și să-nfigă sabia în cineva, iar Lirael se bucură să-l știe atât de grijuliu.

După vreo treizeci de metri, pasajul lăsa locul unui tunel care nu fusese tăiat de mâna omului. Stâncă își schimbă culoarea, lepădând roșul pentru un alb-verzui pe care lumina Legământului strălucea puternic. Lirael își ascunse chipul sub glugă. Apele săpaseră acest tunel, lăsând în urma lor o sumedenie de vârtejuri pe suprafața stâncii. Dar și acestea păreau nefirești, cu toate că Lirael nu le putea desluși taina. Știa doar că nu erau în regulă.

— Apa nu și-a tăiat niciodată drum pe-aici, rosti Sam în șoaptă. Asta-n caz că șuvoiul n-a curs în ambele direcții în același timp, la diferite înălțimi. N-am văzut în viața mea o asemenea piatră.

— Mai repede, îi îndemnă Căteaua.

Felul în care rostise cuvintele o făcu pe Lirael să iuțească pasul. Glasul ei trăda neliniște, poate chiar teamă.

Mergeau cu toții cât de repede puteau, având totuși grijă să nu se împiedice sau să alunece într-o groapă apărută de nicăieri. După câțiva kilometri buni, tunelul se deschise într-o

peșteră, sculptată cine știe cum în aceeași piatră strălucitoare, din care porneau alte trei tuneluri. Lirael și Sam așteptară până ce Cățeaua adulmecă la intrarea fiecăruia dintre ele.

Ceea ce părea o grămăjoară de pietre într-un cotlon al cavernei se dovedi, la o cercetare mai atentă, o movilă de oase pulverizate, amestecate cu bucăți de metal. Lirael răscoli ușor grămăjoara cu vârful cizmei și scoase la iveală câteva fărâme de argint pătat și un maxilar de om, cu un singur dinte rămas în gură. Tocmai se pregătea să ridice o bucată de metal, când auzi șoapta tăioasă a lui Sam:

— N-o atinge!

Lirael înlemni, cu mâna întinsă.

— De ce?

— Nu știu, răspunse el.

Brusc, îl trecură fiorii.

— Aia-i stanină, din care se fac clopoțelii. Las-o așa.

— Bine, fu de acord Lirael.

Lirael se ridică, dar nu se putu opri din tremurat. Oase omenești și stanină. Descoperiseră locul de veci al lui Kalliel. Ce se găsea în locul ăsta? Și de ce-i lua Cățelei atâta timp să descopere calea?

Rosti ultima întrebare cu glas tare.

— Pe-aici, spuse Cățeaua Obraznică, indicând cu lăbuța tunelul din mijloc, dar fără prea mare tragere de inimă.

Lirael sesiză șovăiala din glasul ei și tremurul ușor al lăbuței. Dacă ar fi participat la un concurs de frumusețe canină, poza asta i-ar fi scăzut din punctaj.

Tunelul în care intraseră era mai înalt și mai larg decât primul. Părea diferit, și nu doar pentru că era mai spațios. După o bucată de vreme, Lirael înțelese de ce: aerul dinăuntru era tot mai răcoros. Simți o adiere ciudată în jurul gleznelor, de parcă cineva i-ar fi dat târcoale. Avea impresia că un pârau sprinten îi biciuia picioarele, deși nu era strop de apă în toată peștera.

Dar dacă se-nșela? Înaintea ei zărea doar stâncă. Când privi însă cu coada ochiului, văzu un pârau cu apă întunecată care venea din urmă, se oprea undeva în fața lor și se răsucea, asemenea unui talaz ce se izbește în mal. Un talaz care încerca să-i doboare și să-i întoarcă din drum.

Își aminti de râul Morții. Nu credea să fi trecut pe tărâmul Morții și, dacă nu punea la socoteală aerul răcoros și pârâul lăturalnic, toate simțurile îi spuneau că se află în Viață, ce-i drept într-un tunel straniu din inima pământului.

Izul de rozmarin îi pătrunse din nou pe nări, însoțit de o mireasmă mai dulce și dintr-odată clopoțelii începură să vibreze înăuntrul săculeților. Se mișcau fără sunet – căci limbile erau înfășurate în piele – încercând parcă să se elibereze.

— Clopoțelii! icni Lirael. Tremură... nu înțeleg de ce...

— Naiurile! șuieră Sam.

Naiurile porniră a cânta pe toate vocile clopoțelilor, într-o cacofonie teribilă, înainte să amuțească de tot.

— Nu! strigă Mogget, cu o voce greu de recunoscut.

— Fugiți! tună Căteaua.

În timp ce urlau cu toții, lumina suspendată deasupra lui Lirael se estompă treptat, apoi se stinse.

Lirael se opri locului. Mai putea să distingă câteva însemne pe tăișul Nehimei, dar și acestea se stingeau cu repeziciune. Sabia prinse dintr-odată viață, unduindu-se și răsucindu-se în chip ciudat, asemenea unui țipar. Nestemata verde de pe mâner se prefăcu într-un ochi strălucitor, fără pleoape, iar spirala argintie prinse forma unor colți sclipitori.

Lirael închise ochii și vârî cu putere sabia în teacă, apoi răsufă ușurată. Deschise ochii și privi împrejur, dar fără rezultat. Orice crâmpiei de lumină aurie dispăruse, lăsându-i în beznă. Bezna profundă din măruntaiele pământului.

În întunericul profund, Lirael auzi zgomot de pânză sfâșiată, iar Sam țipă.

— Sam! Vino aici! Câine!

Nu primi răspuns, dar auzi mârâitul Cățelei, urmat de-un chicotit ușor. Un râs groaznic, plin de răutate, care le făcu părul măciucă. Și mai groaznic fu când descoperiră ceva familiar în acel glas. Era râsul lui Mogget, contorsionat și sinistru.

Lirael se strădui din răspuțeri să se apropie de Legământ, să conjure un nou glob luminos. Nimic. În locul Legământului simți o prezență înghețată, pe care-o recunoscuse de-ndată. Moartea. Legământul dispăruse sau cel puțin nu putea ajunge la el.

Hohotul crescuse în intensitate, întunericul deveni tot mai apăsător și groaza îi puse stăpânire pe suflet. Percepu o schimbare subtilă, câteva nuanțe de cenușiu pe fondul negru, și preț de câteva clipe nădăjdui într-o lumină. Zări apoi o scântee care şuieră și crescuse treptat, până ce un șuvoi de lumină albă îi săgetă ochii, însoțit de miasma metalului încins, proprie Magiei Libere. Duhoarea o asalta în valuri, provocându-i greață de fiecare dată.

Sam își făcu apariția, plutind parcă în șuvoiul luminii. Vârful raniței părea smuls, de parcă cineva și-ar fi tăiat drum prin el. Sabia îi atârna în teacă, iar în mâini ținea naiul, astupând cu grijă fiecare gaură. Instrumentul tremura, scoțând un murmur jos, pe care Sam se chinuia să-l înăbușe. Alături, Lirael apucă banduliera, încercând să amuțească freamătul clopoțelilor.

Căteaua se ivi pe fundalul de flăcări albe, dar nu sub înfățișarea ei obișnuită. Arăta în continuare a Căine, dar fără zgarda cu însemnele Legământului părea mai degrabă o creatură a întunericului, mărginită de flăcări argintii.

— E aici! tună un glas ce străpunse urechile lui Lirael, asemenea unui pumnal ascuțit. Era și nu era glasul Căței.

— Mogget s-a eliberat! Fugiți!

Lirael și Sam încremeniră, ascultând ecoul acelui glas răsunând de-a lungul tunelului. Flăcările argintii scânteiau și trosneau, revărsându-se din silueta slăbuță pentru a forma un cerc strălucitor.

Mogget fusese dezlănțuit, dar o lumină și mai puternică inundă tunelul. Era într-atât de strălucitoare încât Lirael o vedea cu ochii închiși. Zări silueta unei femei uriașe, cu capul aplecat sub bolta înaltă a tunelului, întinzând o mână pentru a-i înșfăca pe toți patru.

Înainte de femeie șerpuia un râu înghețat, pe care Lirael îl recunoscuse de îndată. Era râul Morții, iar creatura îi ademenea spre el. Nici vorbă să-l traverseze! Se vor împotmoli și vor fi duși de curenți, azvârliți în toate părțile, purtați de iureșul apei până la Prima Poartă și mai departe. Nu-și vor găsi niciodată drumul înapoi.

În fața dezastrului, Lirael fu năpădită de gânduri negre.

Dăduseră greș atât de repede.

Soarta atâtor oameni atârna pe umerii lor.

Erau pierduți.

Strigătul Căței Obrăznice o trezi la realitate.

— Fugiți! tună ea, apoi lătră.

Lătratul era îmbibat cu Magie Liberă. Lirael se răsuci pe negândite și o luă la goană, cu ochii închiși, mai să înghită pământul. Nu-i păsa încotro, cât mai departe de fântână și de Casă, spre necunoscut. Picioarele o purtau lin pe făgașurile întortocheate ale tunelului, prin caverne și încăperi mărunte, cu toate că întunericul luase loc luminii, fără să știe dacă Sam venea în urma ei. Nu teama o împingea înainte, căci teama o părăsise. Era prizoniera trupului ei, care o purta asemenea unei mașinării lipsite de sentimente, urmând un făgaș indicat de altcineva.

La fel de brusc precum se înfiripase, dorința de a fugi o părăsi. Se prăbuși și începu să tremure, trăgând adânc aer în pieptul ostenit. Durerea îi săgeta fiecare mușchi. Se ghemui și își masă pulpele, încercând să-și înăbușe strigătele de teamă.

Lângă ea, cineva făcea același lucru. Când își mai veni în simțiri, văzu că era Sam. Un firicel de lumină naturală pătrundea în peșteră, suficient cât să-i distingă silueta.

Cu mână tremurândă, Lirael cercetă banduliera. Clopoțelii erau nemișcați. Mâna îi coborî pe mânerul săbiei și contactul cu nestemata verde îi aduse liniște în suflet. Spirala de argint redevenise o simplă spirală de argint.

Sam gemu și se ridică în picioare. Se sprijini cu stânga de perete, iar cu dreapta împături naiul. Lirael privi unduirea mâinii lui, care străluci dintr-odată cu Magia Legământului.

— A dispărut, rosti el, lăsându-se moale la podea.

Părea calm, dar era fără îndoială în stare de șoc. Lirael realiză că și ea era, când încercă să se ridice și nu reuși sub nici un chip.

— Da, replică ea. Legământul.

— Nu știu de unde-a venit, continuă Sam, dar nu de la Legământ. Și cine era femeia?

Lirael scutură din cap, pentru a-și limpezi gândurile, dar și pentru a-i arăta că habar n-are. Mai scutură o dată, încercând

să-și pună roțițele-n mișcare.

— Hai să... hai să ne-ntoarcem, spuse ea cu gândul la Cățeaua care dădea piept atât cu Mogget, cât și cu femeia strălucitoare. Nu pot s-o abandonez acolo.

— Cum rămâne cu *ea*? întrebă Sam, și Lirael pricepu de îndată la cine se referea. Și cu Mogget?

— Nu-i nevoie să vă-ntoarceți, răzbătu un glas din adâncul tunelului.

Lirael și Sam săriră ca arși, descoperind energii nebănuite. Traseră săbiile din teacă, iar Lirael se trezi cu Saraneth între degete, deși nu-și închipuia cu ce i-ar putea fi de folos. Nu-i veni în minte niciun cuvânt de înțelepciune din *Cartea Morților* sau din *Cartea Amintirilor și a Uitării*.

— Eu sunt, rosti glasul îndurerat. Din umbră se ivi Cățeaua Obraznică, cu capul plecat și coada între picioare. Dar, în afară de această postură ciudată, părea să-și fi revenit la normal – dacă se putea vorbi de normal în cazul ei – cu însemnele Legământului strălucindu-i puternic la gât și blana ei auriu-cafenie, mai puțin pe spinare unde era neagră.

Fără să mai stea pe gânduri, Lirael lăsă sabia jos și se-aruncă la gâtul prietenei sale. Cățeaua o linse pe ureche, dar fără entuziasmul obișnuit, când se-ntâmpla s-o mai și ciupească puțin.

Sam bătu în retragere, cu sabia încă ridicată.

— Unde-i Mogget? întrebă el.

— Dorea să discute cu el, răspunse Cățeaua, aruncându-se plină de mâhnire la picioarele lui Lirael. M-am înșelat. Te-am pus în mare pericol, Stăpână.

— Nu înțeleg, răspunse Lirael.

Dintr-odată se simți teribil de ostenită.

— Ce s-a întâmplat? Legământul... dintr-odată n-a mai fost.

— Venirea ei a pricinuit asta, spuse Cățeaua. Stă scris ca partea ei știutoare să fie mereu despărțită de hotărârile ei, de Legământul din care partea ei neștiutoare e parte. Dar iată că s-a stăpânit, deși ar fi putut să pună mâna pe tine cu-atâta ușurință. Nu știu de ce și nici ce semnificație au toate astea. O credeam mai presus de orice interes lumesc și nădăjduiam să

trecem nevătămați pe-aici. Dar când forțe străvechi se pun în mișcare, multe spirite își pierd somnul. Trebuia să-mi dau seama ce pericol ne paște. Iartă-mă.

Lirael n-o mai văzuse niciodată atât de posomorâtă și acest fapt o înspăimânta mai mult decât orice. O scărpină în jurul urechilor și pe bot, gata să izbucnească în plâns. Încercă să-și înăbușe lacrimile oftând de câteva ori.

— Dar... ce se va alege de Mogget? întrebă Sam cu tremur în voce. A fost dezlănțuit! Va încerca să omoare Abhorsenul... Pe mama... sau pe Lirael! Am pierdut inelul cu care l-am fi putut lega din nou!

— De mult se ascundea Mogget de ea, murmură Cățeaua. Șovăi puțin, apoi rosti cu glas scăzut:

— Eu zic să nu ne mai facem griji pe seama lui Mogget.

Lirael oftă prelung, fără să mai inspire. Cum se putea ca Mogget să nu se mai întoarcă?

— Poftim? întrebă Sam. Credeam că e... ei bine, un spirit puternic zămislit de Magia Liberă.

Lirael o prinse de falcă și se uită țintă în ochii ei.

— Cine e femeia?

Cățeaua încercă să-și ferească privirile, dar Lirael o ținu strâns. Închise ochii, dar Lirael îi suflă în bot și pleoapele se deschiseră fără voia ei.

— Nu te-ar ajuta la nimic, fiindcă n-ai înțelege, rosti Cățeaua cu sfârșeală în glas. Nu mai există cu-adevărat, ci apare din când în când, pe ici sau pe colo, în forme și lucruri mărunte. Dacă n-am fi venit pe-aici, nu ar fi fost, iar acum, că am trecut de ea, nu mai este.

— Spune-mi!

— Într-un fel știi deja cine e, spuse Cățeaua.

Atinse banduliera cu vârful botului, lăsând o pată umedă pe săculețul celui de-al șaptelea clopoțel. O lacrimă i se prelinse pe bot și căzu în palma lui Lirael.

— Astarael? făcu Sam, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Cel mai de temut clopoțel, cel pe care nici nu-l atinsese câtă vreme clopoțelii fuseseră în paza sa.

— Suspînătorul?

Lirael îi dădu drumul, iar Cățeaua își cuibări capul în poala

ei, oftând din greu.

Tânăra o scărpină după urechi, dar căldura blănii nu reuși să-i alunge întrebarea din minte, o întrebare ce-o frământa de multă vreme.

— Ce ești tu? De ce ti-a dat Astarael drumul?

Cățeaua o privi în ochi și rosti simplu:

— Sunt Cățeaua Obraznică, un slujitor loial al

Legământului și prietena ta. Pentru totdeauna.

Lirael dădu frâu liber lacrimilor, apoi își frecă ochii și o îndepărtă ușor pe Cățea, pentru a se putea ridica. Sam o ridică pe Nehima și i-o înmână în tăcere. Când apucă mânerul, însemnele străluciră, dar fără a forma vreo inscripție.

— Dacă ești sigură că Mogget nu se mai întoarce, legat sau dezlănțuit, ar fi bine s-o luăm din loc.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse Sam cu jumătate de gură. Într-un fel mă simt ciudat. Mă obișnuisem cu Mogget și iată că... nu mai e. Crezi că l-a... ucis?

— Nu! rosti Cățeaua, surprinsă de întrebarea lui.

Nicidecum.

— Atunci ce s-a întâmplat? întrebă Sam.

— Asta nu putem ști, spuse Cățeaua Obraznică. Mogget a rămas în urmă, iar noi trebuie să privim înainte.

— Ești sigură că nu va veni după mama sau după Lirael? întrebă Sam.

Știa ce făcuse Mogget în ultimii ani și fusese de mic instruit să aibă grijă de zgarda motanului.

— Mama ta e în siguranță, în spatele Zidului, spuse Cățeaua, răspunzând doar pe jumătate la întrebarea lui.

Sam nu părea prea convins, dar se mulțumi cu răspunsul ei.

— N-am avut un debut prea fericit, mormăi el. Sper s-avem mai mult noroc.

— Mai este puțin și răzbim la lumină. Te vei înviora sub razele soarelui.

— Cred că e noapte deja. De câte ore străbatem tunelurile astea?

— Patru sau cinci ore pe puțin, răspunse Lirael, încruntată.

— Poate mai mult chiar, deci n-are cum să fie lumină

naturală.

Încet-încet, cu Lirael în frunte, se apropiară de ieșire. Acum nu mai încăpea nicio îndoială: era lumina soarelui. Printr-o despicătură îngustă se zărea cerul albastru, ascuns după o perdea de stropi.

Odată trecuți prin spărtură, făcură un popas pentru a cerceta împrejurimile. Se aflau la câteva sute de metri vest de cascadă, la poalele Stâncilor Semețe. Soarele strălucea pe cer între zenit și crepuscul, formând curcubeie în norul de stropi ce dănțuia deasupra cascadei.

— Este după-amiază, spuse Sam încordându-și privirea ca să se uite lângă soare. Se uită de-a lungul stâncilor, apoi își ridică mâna ca să vadă cu câte degete se afla soarele deasupra orizontului.

— Nu poate să fie mai mult de patru.

— Am pierdut o zi întreagă! exclamă Lirael.

Orice întârziere le-ar fi îngreunat și mai mult misiunea. Gândul avu darul s-o întristeze nespus. Cum putuseră să petreacă aproape douăzeci și patru de ore sub pământ?

— Nu, rosti Cățeaua Obraznică, adulmecând cu ochii pierduți în soare. N-am pierdut o zi.

— Doar n-am pierdut mai multe! șopti Lirael.

Era cu neputință. Dacă petrecuseră mai mult de o săptămână în măruntaiele pământului, era deja prea târziu să mai facă ceva...

— Nu, e tot azi, continuă Cățeaua. N-a trecut mai mult de o oră de când am coborât în fântână. Poate chiar mai puțin.

— Dar... începu Sam, apoi amuți.

Privi spre despicătura din stâncă și clătină din cap.

— Timpul și Moartea dorm cot la cot, îl lămurii Cățeaua. Ambele sunt în stăpânirea lui Astarael. Într-un fel, se poate spune că ne-a dat o mână de ajutor.

Lirael încuviință, deși nu se simțea din cale-afară de recunoscătoare. Era în stare de șoc, obosită și pe deasupra o dureau picioarele. Ar fi dorit să adoarmă sub razele soarelui și să se trezească în Marea Bibliotecă a Clayrelor, cu gâtul înțepenit de la dormit pe birou și amintirea încețoșată a unor coșmaruri groaznice.

— Nu-i simt pe Morți aici, rosti ea, după ce-și reveni din visare. Am primit în dar o după-amiază întreagă, așa că hai s-o folosim cum se cuvine. Cum ne cățărăm pe stânci?

— Este o cărare, cinci kilometri mai la vest, spuse Sam. E îngustă, în trepte, și de regulă neumblată. Nu cred să mai întâlnim negura sau pe supușii lui Chlorr la vârf. De-acolo mai sunt vreo șaiszeci de kilometri până la Strâmtoarea Vestică. Pe-acolo trece drumul.

— Cum se numește cărarea în trepte? dori Cățeaua să știe.

— Nu știu. Mama îi spunea simplu „la Scări”. E o cărare tare neobișnuită. Lată cât să-ncapă un om și cu trepte abrupte.

— O știu, spuse Cățeaua. Trei mii de trepte, sculptate pentru apa curată de la poalele cascadei.

Sam încuviință.

— Așa-i, e un izvor cu apă bună. Vrei să zici că o persoană a săpat treptele alea doar ca să bea o gură de apă proaspătă?

— Pentru apă, da, dar apa aia nu e de băut. Mă bucur că poteca mai e încă acolo. Hai să mergem.

Acestea fiind spuse, Cățeaua o luă înainte, sărind peste mormanul de bolovani ce camufla spărtura în stâncă.

Lirael și Sam se târau în spate, poticnindu-se printre stânci. Amândoi erau încă necăjiți și pierduți în gânduri.

Lirael chibzuia la cuvintele Cățelei: „Când forțe străvechi se pun în mișcare, multe spirite își pierd somnul”. Știa că Nicholas dezgropa ceva deopotrivă nefast și periculos și era clar că făptură aceea era în spatele multor năpaste, printre care și creșterea numărului de Morți în întreg Regatul. Nu bănuise că ar putea fi trezite și alte forțe care să le dea planurile peste cap.

Nu că ar fi avut cu adevărat un plan, se gândi Lirael. Se avântaseră orbește cu gândul de a-l opri pe Hedge și de a-l salva pe Nicholas, având grijă să lase răul de-acolo nedezgropat.

— Ar trebui să ne facem un plan mai bun, șopti ea, încet să n-o audă nimeni.

Nu-i veni însă nicio idee strălucită și hotărî să fie atentă la cățărat între pietre, urmând-o pe Cățeaua Obraznică la baza Stâncilor Semețe, cu Sam în apropiere în spate.

CAPITOLUL PATRU

Dejunul corbilor

Ajunseră pe înserate la poalele treptelor, sub umbra uriașă a Stâncilor Semețe ce se-ntindea pe câmpiile Ratterlinului. Lirael descoperi numaidecât izvorul și iazul cu apă cristalină în care se vărsa, dar îi luă mai mult până să găsească treptele, căci poteca era îngustă, tăiată adânc în stâncă și camuflată de nenumărate ieșituri de diferite forme.

— Putem să urcăm și noaptea? întrebă Lirael cu șovăială în glas. Ultimele raze de soare străluceau pe înălțimile stâncilor, trei sute de metri mai sus. De-acolo, colții se înălțau și mai mult în văzduh, ascunși privirilor lor. Lirael străbătuse multe cărări înguste și trepte abrupte în Ghețarul Clayrelor, dar nu călătorise mai deloc în aer liber.

— Eu zic să ne-avântăm la lumina zilei, propuse Cățeaua, care era neobișnuit de tăcută.

Coadă îi atârna în continuare lipsită de viață.

— Aș putea să vă arăt calea, dar va fi periculos pe întuneric, dacă s-a năruit cumva vreo treaptă.

— Luna va străluci puternic, spuse Sam. Nu văd nori pe cer, iar noaptea trecută era în al treilea pătrar. Dar va răsări de-abia la un ceas după miezul nopții. Eu zic să pornim atunci.

— Nu vreau să mai zăbovim, mormăi Lirael. Mă încercă un sentiment de neliniște... nu pot să-l descriu. Viziunea Clayrelor despre mine și Nicholas pe Lacul Roșu... simt că se îndepărtează pe nesimțite și voi rata momentul. Un posibil viitor devine trecut.

— N-ajungem mai repede dacă ne prăbușim de pe Stâncile Semețe pe întuneric, rosti Sam. Unde mai pui că mi-ar prinde bine o îmbucătură și ceva somn înainte de urcuș.

Lirael încuviință. Și ea era ostenită. O dureau gambele, iar ranița îi lăsase urme adânci pe umeri. O încerca însă și un alt fel de oboseală, de care Sam nu era străin. Simțea o apăsare pe suflet, din cauză că-l pierduseră pe Mogget și nu-și dorea altceva decât să se culce lângă izvorul răcoros cu speranța deșartă că zorii îi vor aduce o zi mai luminoasă. Cunoștea

senzația de când era mică. Pe-atunci nădăjduia să primească Viziunea. Acum știa însă că ziua de mâine n-aducea nimic bun. Trebuia să se odihnească, dar nu prea mult. Hedge și Nicholas nu se odihneau și nici Chlorr și slujitorii ei Morți.

— Așteptăm răsăritul de lună, hotărî ea, lăsând ranița la pământ și proptindu-se cu spatele de un bolovan mai comod.

În următoarea clipă, țâșni în picioare cu sabia în mână, deși nu-și aducea aminte s-o fi tras din teacă. Cățeaua trecu rapid pe lângă ea, lătrând puternic. Însă lătratul n-avea nimic magic în el, iar în următoarea secundă Lirael zări și pricina vânzolelii.

Un iepure gonea printre bolovani, încercând să scape de colții câinelui. Hăituiala luă sfârșit puțin mai încolo, dar rezultatul era incert. Dintr-odată un nor de praf și pietricele se nălță în văzduh, iar tânăra înțelese că iepurele se pitise într-o văgăună și Cățeaua săpa ca să-i dea de urmă.

Sam stătea tolănit lângă raniță. Adineauri, se ridicase cu chiu cu vai, dar când văzu ce se petrece, se așeză la loc. Acum privea îngândurat gaura din vârful raniței.

— Măcar noi am scăpat cu viață, îl consolă Lirael, luând tăcerea lui drept căință pentru pierderea lui Mogget.

Sam o privi mirat. Scosese o trusă de cusut și tocmai se pregătea s-o deschidă.

— O, nu mă gândeam la Mogget. Cel puțin nu atunci. Căutam o soluție ca să acopăr gaura. Cred că-i voi pune un petic.

Lirael izbucni în râs, un râs ușor forțat ce i se cuibărise în coșul pieptului.

— Bine că-ți stă mintea la petice, spuse ea. Eu mă tot gândesc la cele petrecute. Clopoței care se tot zvârcoleau, doamna albă... Astarael... prezența Morții.

Sam alese un ac mai mărișor, apoi rupse cu dinții o bucată de ață de pe mosor. Se concentrează și vârî ața în ac, apoi glăsui, cu privirile pierdute-n amurg, nu direct către Lirael.

— Ce curios! De când am aflat că tu ești Viitoarea Abhorsen, m-au părăsit temerile. Nu că nu mi-a fost teamă, dar nu acea teamă profundă. Am scăpat de responsabilități. Firește, răspunderea atârână și pe umerii mei, ca Prinț al Regatului, dar

măcar n-am grija necromanților, lighioanelor zămislite de Magia Liberă sau de Moarte.

Făcu nod la ață, apoi se uită direct în ochii ei.

— Trimii mi-au dat pelerina cu mistria. Mistria Maeștrilor Zidari. Când am primit-o, mi-am închipuit că strămoșii mei mă îndeamnă să construiesc. Asta aveam de gând să fac. Să creez ceva și să fiu de ajutor regelui și Abhorsenului. Așa voi face și voi da ce-am mai bun în mine și, dacă nici asta n-ajunge, măcar voi avea conștiința că am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Nu aspir la ceva ce-mi este peste putință.

Lirael rămase tăcută. Își întoarse privirile spre Cățea, care se-ntorcea cu iepurele între dinți.

— *Chșina*, rosti stâlcit Cățeaua, lăsând vânatul la picioarele stăpânei sale.

Dădea fericită din coadă.

— Cina, repetă ea. Mă duc să mai înhaț unul.

Lirael ridică iepurele. Cățeaua îi zdrobise gâtul, ucigându-l pe loc. Lirael simți sufletul sărmanului animal dând târcoale Morții, dar hotărî să-l ignore. I-ar fi ajuns și pâinea cu brânză primită de la trimii, dar iepurele atârna greu în mâna ei. Așa-s câinii...

— Îl jupoi eu, se oferi Sam.

— Și cum ai de gând să-l gătești? întrebă Lirael, fericită să scape de iepure.

Se mai înfruptase din iepuri, dar fie cruzi, când hălăduia în pielea-veșmânt a bufniței răgușite, fie gătiți în sos și serviți la cantina Clayrelor.

— Am putea aprinde un foc mic sub unul dintre bolovanii ăștia, când se mai întunecă. Ascundem flacăra și fumul oricum nu se vede.

— Bun, las focul pe seama ta. Cățeaua îl va mânca pe-al ei crud, sunt sigură.

— Ar trebui să dormi puțin, o îndemnă Sam în timp ce încerca lama cuțitului cu buricul degetului mare. Va dura ceva până-l prepar.

— Îi porți de grijă bătrânei tale mătuși? surâse Lirael.

Era cu doi mai mare ca Sameth, dar odată îi spusese că era mult mai în vârstă, iar el o crezuse.

— Dau o mână de ajutor Viitorului Abhorsen, rosti el, făcând o plecăciune pe jumătate în glumă.

Se aplecă și făcu o incizie, apoi trase toată pielea deodată, de parcă ar fi scos o față de pernă.

Lirael îl urmări o vreme, apoi se-ntinse pe covorul de pietre, cu ranița sub cap. Nu era prea comod, mai ales că nu-și dăduse jos cizmele și armura. Dar nu mai conta. Se întinse pe spate și contemplă bolta cerească pe care începeau să licăre primele stele. Nu simțea urmă de creaturi Moarte sau de Magie Liberă prin preajmă și oboseala i se strecură încetișor în oase. Clipi de două ori, de trei ori, până nu-și mai putu ține ochii deschiși și căzu pradă somnului greu.

Când se trezi, era întuneric, cu excepția stelelor și a flăcăruii roșiatice, bine ascunsă după o piatră. Cățeaua era alături, dar pe Sam nu-l zări decât după câteva sforțări. Părea un buștean negru întins la pământ.

— Cât e ora? șopti.

Cățeaua se ridică și se apropie de ea.

— E aproape de miezul nopții. Am hotărât să te lăsăm să dormi, apoi l-am convins pe Sam să tragă și el un pui de somn și de-atunci stau de veghe.

— Bănuiesc că nu ți-a fost prea ușor să-l convingi, spuse Lirael, ridicându-se și gemând de durere din cauza mușchilor ei încordați. S-a întâmplat ceva?

— Nu. E liniște, dacă nu pui la socoteală freamătul obișnuit al nopții. Chlorr și Morții ei sunt încă-n preajma Casei și sper să rămână acolo timp de mai multe zile.

Lirael încuviință, orbecăi printre pietre și sări cu delicatețe peste izvor. În ochiul său cristalin se oglindeau stelele, răspândind o lumină argintie în noaptea neagră. Lirael se stropi cu apă pe față și se trezi de-a binelea.

— Ai mâncat și porția mea de iepure? șopti Lirael când se întoarse.

— Nici gând! spuse Cățeaua. Așa mă știi? Oricum, Sameth l-a lăsat în ceaun și l-a acoperit cu capacul.

De parcă asta ar fi oprit-o să se servească, se gândi Lirael. Găsi ceaunul de fontă lângă jarul care ardea mocnit. Carnea de iepure fierseese cam mult, însă ciorba era caldă și gustoasă.

Nu știa dacă Sam găsisese mirodeniile sau dacă le primise de la trimiși, dar era fericită că rozmarinul lipsea cu desăvârșire. Se putea lipsi pe veci de el.

Termină de mâncat, se spală pe mâini și curăță ceaunul la izvor cu un pumn de pietriș. Tocmai atunci răsări și luna, trecută bine de-al treilea pătrar, suind pe bolta senină. Sub razele ei, împrejurimile prinseră contur. Era îndeajuns să urce Treptele.

Lirael îl scutură pe Sam care apucă numaidecât mânerul săbiei. Se pregăteau în tăcere, căci liniștea nopții descuraja orice conversație. În timp ce Sam se spăla pe față, Lirael stinse focul, apoi se ajutară cu ranițele. Cățeaua făcea încontinuu ture, cu coada arcuită, nerăbdătoare să plece la drum.

Treptele porneau dintr-o fisură adâncă ce pătrundea vreo douăzeci de metri în stâncă, dând impresia unui tunel. Stelele însă licăreau deasupra și în curând făgașul coti spre apus, de-a lungul și apoi deasupra stâncii. Urcușul nu era prea greu, căci treptele erau sculptate identic, dar era totuși obositor.

Pe măsură ce urcau, Lirael observă că stânca nu era un bloc masiv de piatră, așa cum își închipuise. Dimpotrivă, era alcătuită din sute de fâșii subțiri, asemenea unui vraf de hârtie din care alunecaseră multe pagini. Cărarea în trepte fusese sculptată între aceste fâșii, iar uneori deasupra lor, șerpuiind până era nevoită să se-ntoarcă și să pătrundă mai adânc în stâncă, spre următoarea fâșie.

Luna se ridică în înaltul cerului, pe măsură ce ei urcau, iar cerul deveni mai luminos, împrăștiind umbre în noapte. La fiecare popas, Lirael privea în depărtări, spre dealurile de la miazănoapte, apoi își întorcea privirile la răsărit, spre șerpuirea argintie a Ratterlinului. Plutise adesea în veșmânt de bufniță deasupra Ghețarului Clayrelor și printre gemenii Starmount și Sunfall, dar asta era cu totul altceva. Simțurile bufniței erau diferite, și în nopțile acelea știuse mereu că zorii aveau s-o găsească sub plapumă, în fortăreața Clayrelor. Ce aventură minunată, acele zboruri nocturne! Acum însă avea de înfruntat alte primejdii și nu se putea bucura cu adevărat de răcoarea nopții și de mângâierea lunii.

Sam scruta și el depărtările. Nu putea vedea Zidul care se înălța undeva după linia orizontului, dar dealurile de la miazăzi îi

erau cunoscute. Barhedrin și străvechiul Cloven Crest, unde se afla o Piatră de Legământ și, după Restaurație, turnul ce găzduia comandamentul sudic al Gărzii. După Zid se întindea țara Ancelstierre. O țară stranie, chiar și pentru Sam care făcuse școala acolo. O țară fără Legământ sau Magie Liberă, cu excepția regiunilor din preajma Regatului Vechi. Gândul îl purta la părinții lui, aflați în inima țărâmului sudic. Touchstone și Sabriel căutau o soluție diplomatică pentru a pune stavilă fluxului de refugiați sudiști strămutați de ancelstierrani la nord de Zid, unde aveau să-și găsească moartea, ca mai apoi să-l slujească pe necromantul Hedge. Nu era întâmplător, cugetă Sam, că problema refugiaților sudiști luase naștere în aceeași perioadă în care Hedge pune la cale dezgroparea demonului străvechi, întemnițat în apropierea Lacului Roșu. Asta mirosea a plan bine ticluit, cu urzeli de ambele părți ale Zidului. Lucru neobișnuit și deloc îmbucurător. Ce spera un necromant din Vechiul Regat să obțină din țărâmul de la Miazăzi? Sabriel și Touchstone credeau că Dușmanul intenționa să strămute sute de mii de sudiști la nord de Zid și să-i ucidă apoi cu otrăvuri și farmece pentru a crea o oaste de Morți. Cu cât Sam cugeta mai mult la aceste urzeli, cu-atât îi sporeau bănuielile. Dacă aceasta era singura dorință a dușmanului, ce anume dezgropau acolo? Și ce rol avea prietenul său Nicholas în toată povestea asta?

Luna cobora încet pe cer și popasurile se înmulțeau. Treptele erau bine sculptate, nu-i vorba, dar urcușul era abrupt și porniseră la drum obosiți. Cățeaua mergea înainte, întorcându-se din când în când să se asigure că stăpâna ei ținea pasul. Lirael și Sam înaintau mecanic, cu capetele plecate, legănându-se într-o parte și-n alta. Până și puii de bufniță îngrămădiți în cuiburi încetaseră să le mai atragă atenția.

La răsărit licări o lumină roșiatică ce tulbură paloarea lunii. În scurt timp, strălucirea ei cotropi razele astrului nocturn, dând ghes păsărilor să cânte. În crăpăturile stâncilor se iviră lăstuni ce se avântară după insectele purtate de briza matinală.

— Ne apropiem de vârf, spuse Sam la următorul popas.

Stăteau înșirați pe cărăruia îngustă: Cățeaua în frunte, Lirael puțin mai jos și în cele din urmă Sam, care ajungea la genunchiul fetei.

Sam vru să spună ceva, dar intră cu picioarele într-o tufă de spini și se retrase brusc cu un țipăt.

Lirael se temu să nu cadă, dar băiatul își recăpătă echilibrul și se răsuci pentru a-și scoate spinii.

Lirael privi în jos și descoperi că treptele erau mult mai înfricoșătoare la lumina zilei. Un pas greșit, și dusă era. Probabil n-ar fi căzut în hău, ci s-ar fi prăvălit pe una din stâncile de sub ei. Chiar dacă n-ar fi ucis-o, impactul ar fi fost suficient de puternic să-i sfarme câteva oase.

— Cum de nu mi-am dat seama? exclamă Sam, care îngenunche să șteargă praful de pe trepte. Spinii îi dădeau în continuare de furcă.

— Treptele sunt făcute din cărămidă. Dar, dacă tot erau nevoiți să sape în stâncă, de ce s-au mai obosit să le și acopere?

— Habar n-am, se grăbi Lirael să răspundă, înainte să-și dea seama că Sam vorbea cu sine însuși. Are vreo importanță?

Sam se ridică și-și frământă genunchii.

— Nu, presupun că nu. Este doar curios. Trebuie să fi fost o muncă titanică, mai ales că nu văd nicio urmă de magie. Poate s-au folosit de trimiși, dar și trecerea lor lasă urme.

— Haide, spuse Lirael. Poate găsești mai multe indicii despre făurirea treptelor în vârful.

Dar Lirael își pierdu repede interesul pentru cărămizi și monumente. Presimțirea sumbră cuibărită în mintea ei devenea tot mai apăsătoare cu fiecare pas și începu să prindă formă, chiar înainte de vârf. Un junghi rece îi străbătu măruntaiele și înțelese că făgașul îi ducea spre un loc al morții. Nu era o moarte proaspătă, însă chiar și veche, tot moarte se numea.

Văzu că și Sam simțea prezența morții. Schimbară priviri mohorâte înainte să urce ultimele trepte, care erau din ce în ce mai late. Fără să scoată o vorbă, se apropiară și continuară drumul mergând umăr la umăr. Cățeaua crescuse puțin, dar rămase lângă stăpâna sa.

Atinseră ultimele trepte și o pală de vânt îi confirmă presimțirile. Adierea purta o duhoare groaznică, dând seamă de scena ce avea să urmeze: înaintea lor se întindea un câmp pustiu presărat cu cadavre de oameni și catări. Un puhoi de corbi ciuguleau carnea de pe stârvuri cu ciocurile lor ascuțite,

ciondându-se pe câte-o bucată.

Din fericire, erau doar corbi obișnuiți, și-și luară cu toții zborul când Cățeaua Obraznică se repezi la ei, croncănind supărați că le fusese întrerupt micul dejun. Cu toate că nu simți prezența Morților în apropiere, Lirael trase sabia din teacă și-l scoase pe Saraneth. Chiar și de la depărtare, simțurile ei necromantice îi spuneau că leșurile zăceau de vreme îndelungată acolo, deși duhoarea îi spunea la fel de bine același lucru.

Cățeaua se apropie de ea și înclină capul întrebător. Lirael încuviință, și Cățeaua porni să dea roată cadavrelor, adulmecând pământul din jurul lor, până se făcu nevăzută în spatele unui pâlț de copaci cu spini. Un cadavru atârna spânzurat de cel mai înalt dintre copaci, aruncat probabil de-un vânt năprasnic sau de o creatură cu puteri supraomenești.

Sam se alătură lui Lirael. Pe sabia lui luceau însemnele Legământului. Soarele răsărise de-a a binelea acum, dar parcă nu în locul potrivit, gândi Lirael. De ce-și arăta soarele chipul pe acest câmp al morții, destinat negurii și întunericului?

— Un convoi de negustori, din câte-mi dau seama, rosti Sam când se mai apropiară. Mă-ntreb ce...

După cum erau împrăștiate leșurile, era limpede că fugiseră de ceva. Negustorii, ușor de recunoscut după veșmintele bogate și lipsa armelor, zăceau lângă trepte. Puțin mai în spate, se zăreau și trupurile gardienilor, care-și dăduseră viața pentru a-i apăra pe comercianți. Pe pajiștea aceea înfruntaseră un dușman de care nu puteau fugi.

— O săptămână sau chiar mai mult, fu de părere Lirael, după ce studie cadavrele. Sufletele au părăsit de mult aceste trupuri. Sper că spre Moarte, deși nu bag mâna-n foc că n-au fost... recoltate să slujească Vieții.

— Atunci de ce-au lăsat cadavrele în urmă? Și cine a făcut rănille astea? întrebă Sam, arătând către un soldat.

Cămașa de zale a soldatului fusese străpunsă în două locuri. Găurile, de mărimea pumnului lui Sam, erau pârjolite la margini, iar inelele de oțel și pielea de dedesubt erau înnegrite de foc.

Lirael îl vâri cu grijă pe Saraneth în săculeț și se apropie

de un soldat pentru a-i cerceta mai îndeaproape rănilor străinii, încercă să-și țină respirația, dar după câțiva pași înlemni și scoase un strigăt de spaimă. Duhoarea îi pătrunse în nas și-n plămâni. Brusc, i se făcu greață, se-ntoarse și vomită. Sam îi urmă exemplul și cei doi își goliră stomacurile, cu iepure și pâine cu tot.

— Îmi pare rău, se scuză Sam. Dar mă ia cu greață când îi văd pe alții vomitând. Ești mai bine?

— L-am cunoscut, spuse Lirael trăgând o privire furișă spre soldat.

Vocea îi tremura cumplit. Trase adânc aer în piept și continuă:

— L-am cunoscut, spuse Lirael. A vizitat Ghețarul în urmă cu câțiva ani și am stat de vorbă în Cantina Inferioară. Nu-l încăpea cămașa de zale pe-atunci.

Luă bidonul de la Sam, își turnă apă în mâini și își clăti gura.

— Îl chema... nu-mi amintesc. Larrow sau Harrow. Pe-acolo. Dorea să-mi afle numele... nu i l-am spus.

Șovăi, pe cale să-și continue mărturisirile, când brusc Sam se răsuci pe călcâie.

— Ce-a fost aia?

— Ce?

— Am auzit un zgomot, în direcția aia, rosti Sam, ochind un catâr mort ce zăcea la buza unei râpe, cu capul spânzurând într-o rigolă. Catârul se prelinse la vale sub ochii lor, apoi, cu o smucitură, se făcu nevăzut în râpă, lăsând la vedere doar picioarele din spate. Fundul și picioarele animalului începură să tremure.

— Cineva îl mănâncă! făcu Lirael dezgustată.

Zări mai multe dâre ce duceau spre rigolă, lăsate de oameni și dobitoace deopotrivă. Cineva... sau ceva le târâse în acel jgheab îngust.

— Nu simt Morți, spuse Sam cu nervozitate. Tu?

Lirael clătină din cap. Își dădu jos ranița, luă arcul și scoase o săgeată din tolă. Sam trase sabia din teacă.

Înaintară cu grijă spre buza râpei, unde catârul dispărea treptat de sub privirile lor. Auziră niște înghițituri seci, de parcă

cineva ar fi săpat cu lopata în nisip, acompaniate din când în când de câte-un gălgâit sonor.

Dar încă nu vedeau nimic. Râpa era adâncă și lată doar de-un metru, iar făptură dinăuntru se înfrupta chiar sub catâr. În continuare, nicio urmă de Morți, dar în aer plutea un iz aparte.

Brusc, îl recunoscuseră amândoi. Era miasma înțepătoare cu gust de metal a Magiei Libere, însă abia perceptibilă. Dar, dacă venea din râpă sau era purtată de vânt, asta nu aveau cum să știe.

Se aflau la doar câțiva pași de buza râpei când picioarele catârului dispărură complet, după ce tresăriră cu putere. Copitele își luară zborul, într-o parodie macabră a vieții și imediat urmă și gălgâitul sonor.

Lirael se opri la marginea râpei cu arcul încordat și săgeata Magică pregătită să zboare, dar nu zări decât o dâră de noroi întunecat și copita animalului ce se scufunda încet. Izul de Magie Liberă se înțețise, dar nu era acel miros mușcător pe care-l întâlnise la Stilken sau la zămislirile Magiei Libere.

— Ce crezi că e? șopti Sam.

Stătea cu mâna stângă arcuită, gata să arunce o vrajă, și câte-o flăcă ră mărunță de culoare aurie ardea la vârful degetelor sale.

— Nu știu. O fi vreun vlăstar al Magiei Libere de care n-am auzit până acum. Oare cum...?

Dar n-apucă să termine, căci o gură se căscă în noroi, o gură ce nu era nici pământ, nici carne, ci întuneric pur, din care se ițea o limbă bifurcată, învăluită în flăcări argintii. Dinăuntru ei se înălță duhoarea Magiei Libere amestecată cu mirosul de carne putrezită. Miasma îi izbi pe cei doi tineri care se retraseră instinctiv chiar în clipa-n care limba de foc se arcui și lovi locul în care Lirael stătuse cu câteva clipe în urmă. Un cap uriaș de șarpe se ridică amenințător deasupra lor.

Lirael slobozi săgeata și se împletici înapoi, în timp ce Sam rosti însemnele de încărcare și aruncă un șuvoi de foc spre creatura de noroi, sânge și întuneric ce se-nălța din groapă. Focul se izbi de limba argintie și bubui, trimițând scânteii în toate direcțiile și pârjolind iarba. Cu toate că săgețile și focul Legământului nu păreau să aibă efect asupra ei, lighioana se

retrase puțin, moment în care Lirael și Sam o luară la goană îndărăt.

— Cine îndrăznește să-mi tulbure ospățul! tunară multe glasuri deodată, printre care răzbăteau răgetele catârilor și vaietele muribunzilor. Ospățul așteptat de-atâta vreme!

Drept răspuns, Lirael aruncă arcul și o scoase pe Nehima. Sam murmură câteva însemne și le așternu în văzduh, alături de sabia trasă, împletind simboluri complicate. Lirael făcu un pas înainte, să-l păzească până-și termina vraja.

Sam adăugă însemnul de căpătâi și mâna îi fu învăluită de-o flamă aurie. Lirael tresări speriată, știind că însemnul ar fi putut cu ușurință să-l mistuie pe orice vrăjitor neexperimentat. Dar farmecul părăsi lin mâna lui Sam și rămase suspendat în văzduh, un lanț strălucitor de însemne, ca un brâu de stele. Băiatul prinse lanțul de-un capăt, îl învărti deasupra creștetului și-l abătu asupra creaturii, strigând în același timp „Ferește-ți privirile!”

Urmă o explozie orbitoare, însoțită de-un cor de țipete, apoi se așternu tăcerea. Iarba ardea ici-colo, fumul se împletea în rotocoale, aninând ca un lințoliu deasupra pajiștii, dar nici urmă de creatură.

— Ce-a fost asta?

— Un farmec pentru înlănțuire, spuse Sam. Deși nu știu exact ce pot înlănțui cu el. Crezi că a mers?

— Nu, rosti Cățeaua care apăru de nicăieri, făcându-i pe cei doi să tresară. Dar strălucirea exploziei a dat de veste tuturor Morților de la Cascadă la Lacul Roșu că suntem aici.

— Dacă n-a mers, unde-i creatura? întrebă Sam, aruncând priviri neliniștite în jur. Lirael cerceta și ea împrejurimile. Duhoarea Magiei negre nu-i părăsise încă nările, deși n-o mai simțea la fel de puternic. Totul era acoperit de fum și îi era cu neputință să-și dea seama de unde provine.

— Probabil e sub tălpile noastre, spuse Cățeaua.

Își vârî botul într-o scobitură și fornăi, împrăștiind bucăți de pământ în jur. Lirael și Sam săriră în lături, gata să o ia la sănătoasa, apoi, cu încetineală, se rezemară unul de celălalt, cu armele pregătite.

CAPITOLUL CINCI

Suflați, vânturi, vino ploaie!

— Unde mai exact sub tăpile noastre!? exclamă Sam.

Se uită speriat în jurul picioarelor, cu sabia în mână și gata să elibereze o nouă vrajă.

— Ce-i de făcut? întrebă Lirael pe nerăsuflăte. Ce neam are dihania asta și cum putem da piept cu ea?

Cățeaua adulmecă pământul în batjocură.

— Nu-i nevoie să dăm piept cu ea. Tocmai ați dat peste un Ferenk, un hoitar. Numai lăudăroșenia e de capul lor. Asta de pildă stă pitit acum sub câțiva metri de pământ și piatră, și va rămâne acolo până la lăsarea serii sau poate până mâine-seară.

Sam cercetă solul, neîncrezător în vorbele Cățelei.

— N-am citit nimic despre aceste plăsmuiri ale Magiei Libere... Ferenki sau cum le zice, rosti Lirael, îngenunchind lângă Cătea. Nici măcar în cărțile răsfoite pentru a afla mai multe despre Stilken.

— Nu ar trebui să fie niciun Ferenk aici, spuse Cățeaua. Ferenkii sunt creaturi ale naturii, spirite ce sălășluiesc în stâncă și noroi. Soarta le-a fost pecetluită de crearea Legământului. Câțiva au reușit să păcălească ursita, dar nu în partea locului... nu într-o regiune atât de bătută...

— Dacă e doar un hoitar, cine i-a răpus pe oamenii ăia? întrebă Lirael.

Gândul la rănille acelea adânci o umplea de presimțiri negre. Aproape toate cadavrele erau străpunse în două locuri și prezentau arsuri în jurul rănilor.

— O creatură zămislită de Magia Liberă, fără îndoială. Sau poate mai multe, răspuse Cățeaua. Dar cu siguranță nu Ferenkul. Mai degrabă ceva asemănător cu un Stilken. Un Jerreq poate sau un Hish. Mii de creaturi ale Magiei Libere au scăpat de pecetea Legământului, însă majoritatea au fost capturate sau forțate să slujească pe cineva. Unele au frați și surori, altele sunt solitare, deci nu pot să mă pronunț. Unde mai pui că odinioară pe aceste locuri, se găsea o fierărie, înconjurată de

arbuști țepoși. Într-una din nicovale era înlănțuită o creatură, dar, după cum vedeți, praful s-a ales de toate astea. Se poate ca acea creatură care era îngropată aici să-i fi ucis pe acești oameni, dar cred că nu...

Căteaua se opri și adulmecă din nou pământul, se învârti în cerc, se ciupi de coadă, apoi se așează pentru a da verdictul.

— Se poate să fi fost un Jerreq îngemănat, dar așa merge mai degrabă pe doi Hishi. Orice-ar fi, au ucis în slujba unui necromant.

— Cum ți-ai dat seama? întrebă Sam, care stătea locului acum, fără a-și ridica privirile din pământ. Pe lângă Ferenk, căuta și semne de nicovală, deși nu văzuse niciodată o nicovală în partea locului.

— Urme și semne, îl lămurii Căteaua. Rănilile, mirosurile, o amprentă cu trei degete în pământul moale, trupul suspendat în copac, spinii smulși de pe șapte ramuri în semn de victorie... toate aceste indicii arată ce s-a întâmplat aici... în bună parte. Cât despre necromant, vă spun că niciun Jerreq sau Hish, sau vreo altă plăsmuire de coșmar a Magiei Negre n-a fost adusă la viață de mii de ani, decât poate invocată de Mosrael și de Saraneth sau chemată pe numele ei secret.

— Hedge a fost aici, șopti Lirael.

Sam tresări la auzul numelui, iar arsurile cicatrizate de pe încheieturile lui se înnegriră. Dar nu le dădu importanță.

— Tot ce se poate, spuse Căteaua. Chloor nu, asta-i sigur. Mai-marii Morților lasă alte semne.

— Au murit în urmă cu opt zile, continuă Lirael.

Nu cercetă sursa acestei cunoașteri. Văzuse corpurile și pur și simplu știa. Era unul din atributele Abhorsenului.

— Nu le-au fost furate sufletele. Potrivit *Cărții Morților*, se află acum la a Patra Poartă. Aș putea să trec pe tărâmul Morții și să caut unul...

Dar abandonează ideea, întrucât Sam și Căteaua clătinau energic din capete.

— Nu cred că ar fi o idee prea bună, rosti Sam. Ce-ai putea să afli? Știm că avem de-a face cu cete de Morți, cu necromanți și niște creaturi ciudate.

— Sam are dreptate, îi întări Căteaua spusele. N-ai ce să

mai afli de la morți. Și-acum că tot ne-am anunțat prezența cu Magia Legământului, hai să trecem aceste sărmăne cadavre prin focul purificator, nu care cumva să le folosească altcineva. Să ne mișcăm iute!

Lirael își întoarse privirile peste câmp spre tânărul ce purtase numele de Barra, și razele soarelui îi străpunseră ochii. O privire fusese suficientă să-și amintească numele lui. Îi trecuse prin gând să-l caute în Moarte, să-i spună sufletului său că fetița pe care-o uitase de-atâția ani ar fi vrut să-i vorbească, poate chiar să-l sărute, orice în loc să-și ascundă chipul în păr și să plângă. Chiar și dacă l-ar fi găsit, bănuia că pe Barra îl părăsiseră de mult preocupările lumești. Nu de dragul lui ar fi mers acolo, ci doar în interes personal, și nu-și permitea acest lux.

Stăteau tustrei deasupra unui cadavru. Sam făcu însemnul pentru foc, Căteaua Obraznică lătră unul purificator, iar Lirael descrie somnul și pacea, apoi le uniră. Însemnele se contopiră pe pieptul nefericitului și izbucniră în flăcări aurii, mistuindu-l în câteva clipe. Flacăra se stinse la fel de repede precum fusese aprinsă, lăsând în urmă un pumn de cenușă și câteva bucăți de metal, odinioară catarama și pumnalul lui.

— Rămâi cu bine, rosti Sam.

— Du-te în pace, continuă Lirael.

— Nu te mai întoarce, întregi Căteaua.

Purtară ritualul individual, mișcându-se cu repeziciune. Sam fu surprins s-o vadă pe Cătea folosind însemnele Legământului într-un ritual refuzat necromanților și creaturilor Magiei Libere datorită opoziției sale la forțele pe care aceștia le mânuiau. Până la urmă însă răsuflă ușurat.

Chiar și în trei, întregul ritual se-ntinse până la orele amiezii. Treizeci și opt de oameni își pierduseră viața pe pajiștea cu arbuști spinoși, fără a-i pune la socoteală pe cei devorați de Ferenk în văgăuna lui noroioasă. Din ei mai rămăseseră doar niște grămăjoare de cenușă, împrăștiate printre hoiturile catârilor. Corbii se-ntorseseră și croncăneau nemulțumiți că li se împuținase festinul.

Lirael descoperi că unul dintre corbi era Mort. Stătea pe capul unui catâr și se prefăcea că îl ciugulește, dar ochii lui negri

priveau țintă la Lirael. Îi simțise prezența înainte să-l vadă, dar nu fusese sigură dacă era moartea ce plutea în văzduh de opt zile sau o prezență nouă. Știu însă pe dată când li se intersectară privirile. Sufletul păsării își luase de mult zborul, iar în locul lui se cuibărise o entitate malefică. Un om transformat de anii petrecuți pe tărâmul Morții, în încercarea zadarnică de a se întoarce la Viață.

Nu era o Cioară Sângeroasă. Cu toate că sălășluia în trupul unui corb, spiritul ei era mult mai puternic decât cele ce animau stolurile de păsări proaspăt ucise. Se scălda în razele soarelui, ca o bună iscoadă de la a Patra sau a Cincea Poartă. Trupul corbului trebuia să fie mereu proaspăt, căci spirite ca acesta consumau corpul posedat într-o singură zi.

Lirael vârî mâna după Saraneth, dar nici bine nu-l scoase că pasărea Moartă își luă zborul spre apus, unduindu-se printre arbuștii spinoși. Pene și bucăți de carne moartă se desprindeau din trupul ei pe măsură ce zbura razant cu pământul. În scurt timp, doar oasele aveau să mai rămână din ea, dar oricum n-avea nevoie de aripi să zboare, fiind purtată de adierea Magiei Libere.

— Ar fi trebuit s-o prinzi, o dojeni Cățeaua. Sunetul clopoțelului ar fi ajuns-o și după copacii ăia. Să sperăm că e un spirit singuratic, că altfel ne trezim acuși cu Ciorile Sângeroase pe cap.

Lirael vârî clopoțelul în săculeț, având grijă să-i țină limba-n loc până ce era complet înveșmântat în piele.

— M-a luat prin surprindere, mărturisi ea. Voi fi mai atentă pe viitor.

— Eu zic să purcedem, rosti Sam.

Își aținti ochii spre cer și oftă.

— Deși tare-aș mai fi tras un pui de somn. E prea cald pentru plimbări.

— Încotro mergem? întrebă Lirael. Nu e vreun codru prin apropiere, să ne ascundem de Ciorile Sângeroase?

— Nu știu, rosti Sam.

Arătă înspre miazănoapte, unde se-nălțau niște dealuri golașe, cultivate odinioară, căzute acum pradă buruienilor.

— Să scrutăm întinderile de pe povârnișul acela. În mare,

trebuie să ținem nordul.

Părăsiră proaspătul cimitir fără să arunce priviri în urmă. Lirael se strădui să se uite în altă parte, cu simțurile treze, în așteptarea celui mai mic semn al Morții. Alături, mergea Căteaua, urmată de Sam la un metru în spate.

Urcară dealul de-a lungul unui mic zid de piatră ce împiedicase odinioară oile să pătrundă pe holdele din vale. Acele vremuri erau de mult apuse și zidul zăcea în paragină. Cale de-o leghe mai în față, urma să dea peste o fermă dărăpănată și o fântână secată. Umbla vorba că oamenii care trăiseră acolo întâmpinaseră multe greutăți. Sus, de pe înălțimile dealului, scrutau Stâncile Semețe ce se-ntindeau de la răsărit la apus, colinele pipernicite ce-mpânzeau podișul, râul Ratterlin ce șerpuia de la nord la sud și gura cascadei. Casa Abhorsenului era ascunsă între dealuri, dar vârfurile talazurilor de negură ce-o împrejmuiău erau încă vizibile.

Cu câteva sute de ani în urmă, înainte de ascensiunea lui Kerrigor, se mai găseau încă sate și terenuri cultivate. Acum, la douăzeci de ani după Restaurația regelui Touchstone, regiunea era încă pustie. Codrii mărunți se uniseră pentru a forma adevărate păduri, arborii solitari formaseră codri mărunți, și mlaștinile își intraseră din nou în drepturi. Undeva pe-acolo existau și sate, ascunse însă vederii lui Lirael. Erau puține și izolate, căci numai o parte din Pietrele de Legământ fuseseră înlocuite sau restaurate. Doar Magii Legământului de viță regească puteau crea sau dregă o astfel de piatră, deși sângele oricărui Mag al Legământului era în stare să pulverizeze o piatră obișnuită. Atâtea Pietre fuseseră distruse în răstimpul celor două veacuri, că nici douăzeci de ani de muncă asiduă nu izbutiseră să le repare pe toate.

— E la cel puțin două, poate trei zile de marș susținut de la Hotar, rosti Sam arătând spre nord nord-vest. Lacul Roșu e îndărătul acelor munți, pe care-i vom trece prin sud, mă bucur s-o spun.

Lirael duse mâna streășină la ochi și se încruntă. În acea postură, descrie un cerc complet, cercetând cerul. Era de un albastru frumos, senin, dar știa că nu va dura mult până să vadă petele negre, îndepărtatele cârduri de Ciori Sângerii.

— Atunci ar fi bine să pornim, spuse ea.

— Ne-am putea îndrepta mai întâi spre Târgul lui Roble, sugeră Sam, care se uita la rându-i spre cer. Adică, Hedge va afla oricum unde suntem și am putea găsi ajutoare în târg. Garda are un avanpost acolo.

— Nu, răspunse Lirael gânditoare. Vedea un șir de nori negri departe în nord, iar asta îi dădu o idee. Doar am băga alți oameni în bucluc. În plus, cred că știu cum să scăpăm de Ciorile Sângerii sau măcar cum să ne ascundem de ele, deși nu va fi plăcut. Vom încerca puțin mai târziu. Mai aproape de lăsarea serii.

— Stăpână, ce plănuiești? întrebă Cățeaua, care se prăbușise la picioarele lui Lirael, cu limba atârându-i, și gâfâia după urcuș. Voia să se răcorească, lucru greu, pe un cer senin și o zi tot mai caldă pe măsură ce soarele urca.

— Vom fluiera după norii de ploaie, răspunse Lirael arătând spre pătura îndepărtată de nori. Ploaia și vântul strașnic vor alunga Ciorile Sângeroase, ne vor face mai greu de găsit și ne vor acoperi urmele. Ce credeți?

— Un plan excelent! exclamă Cățeaua.

— Crezi că putem aduce aici ploaia aia? întrebă Sam neîncrezător. Îmi pare că norul acela e la fel de departe de noi ca Podul Înalt.

— Putem încerca, rosti Lirael. Cu toate că mai sunt nori și la vest...

Vocea i se stinse treptat, fiindcă se concentra asupra norului negru din spatele dealurilor, aproape de munții vestici. Chiar și la această depărtare putea simți ceva în neregulă și, pe măsură ce privea, zări o dâră de fulger în nor.

— Bănuiesc că n-are rost să încercăm cu norul acela.

— Nu, răspunse Cățeaua cu o voce foarte adâncă, rostogolindu-i-se în piept. Acela-i locul unde sapă Hedge și Nicholas. Mă tem că deja au dat peste ce căutau.

— Sunt sigur că Nick nu știe că face ceva rău, interveni Sam rapid. E un om de treabă. N-ar face rău nimănui intenționat.

— Sper să ai dreptate, rosti Lirael.

Se întrebă din nou ce vor face odată ajunși acolo. Ce

nevoie avea Hedge de Nicholas? Ce dezgropau? Care era țelul final al vrăjmașului lor?

— Oricum, nu trebuie să zăbovim, adăugă ea, luându-și ochii de la îndepărtatul nor cenușiu și de la fulgerele ce scânteiau în zare și privind spre apus. Ce-ar fi dacă am urma valea aceea? Merge în direcția bună și sunt destui copaci care să ne ascundă și un izvor.

— Acela ar trebui să fie un mic râu, spuse Sam. Nu știu ce se întâmplă cu ploile de primăvară pe-aici.

— Vremea poate fi întrebuințată în două feluri, spuse Cățeaua într-o doară. Scruta încă spre munți. S-ar putea să nu fie rodul întâmplării că norii de ploaie se îmbulzesc în nord. Ar fi bine să-i aducem la sud din mai multe motive. Aș fi chiar mai mulțumită dacă am putea opri acea furtună.

— Putem încerca, glăsuî Sam fără prea mare convingere, dar Cățeaua clătină din cap.

— Furtuna nu dă socoteală nici unei forme de Magie a Văzduhului. Sunt prea multe fulgere, iar asta-mi adeverește o temere pe care speram s-o risipesc. Nu m-aș fi gândit niciodată că le vor găsi atât de repede și că vor fi dezgropate atât de ușor. Astarael nu pășește atât de ușor pe pământ și un Ferenk să fi fost eliberat deja...

— Despre ce e vorba? Întrebă neliniștită Lirael.

— Lucrul pe care Hedge îl dezgroapă, răspunse Cățeaua. Vă voi spune mai multe la timpul convenit. Nu vreau să vă sperii sau să depăn fără rost povești de când lumea. Mai sunt încă destule posibile explicații și avem de partea noastră stavilele străvechi ce nu se vor fărâma atât de ușor chiar dacă răul a fost făcut deja. Dar trebuie să ne grăbim!

Acestea fiind spuse, Cățeaua făcu un salt înainte și coborî dealul în fugă, rânjind în vreme ce șerpuia printre puieți cu scoarța albă și frunze verzi-argintii, apoi sări peste încă un zid păraginit.

Lirael și Sam schimbă priviri și își întoarseră ochii către furtună.

— Aș vrea să nu mai facă asta, se plânse Lirael, care rămase mai devreme cu gura căscată, vrând să mai pună o întrebare.

Apoi coborî pe urma Cățelei, într-un ritm mult mai lent. Căinii magici nu cunosc oboseala, dar Lirael era deja la capătul puterilor. Va fi o după-amiază lungă și obositoare, dacă nu chiar mai rău, fiindcă întotdeauna exista șansa să fie găsiți de Ciorile Sângeroase.

— Ce ai făcut, Nick? șopti Sam.

Apoi o urmă pe Lirael, mușcându-și buzele și gândindu-se la ce însemne să folosească pentru a urni un nor de ploaie pe o distanță de trei sute de kilometri.

Au mers la pas toată după-amiaza, cu doar câteva popasuri scurte, urmărind cursul unui izvor care unduia printr-o vale îngustă între două șiruri paralele de dealuri. Valea era ușor împădurită, iar umbra îi apăra de săgețile soarelui, pe care Lirael le găsea îndeosebi de supărătoare. Deja avea o mică arsură pe nas și pomeți și nu avea nici timpul, nici energia să-și îngrijească pielea cu o vrajă. Acesta era și un memento sâcâitor al tuturor diferențelor care au bântuit-o de-a lungul vieții. Celelalte Clayre aveau pielea cafenie și niciodată nu aveau arsuri; expunerea la soare le dădea doar o nuanță mai închisă.

Când veni vremea ca soarele să-și înceapă lenta coborâre după crestele munților vestici, doar Cățeaua se mai mișca ușor cu o brumă de grație. Lirael și Sam erau trei de aproape optsprezece ore, mai toate petrecute urcând Stâncile Semețe sau mergând. Se împiedicau și adormeau în picioare, indiferent cât încercau să-și țină ochii deschiși. Într-un sfârșit, Lirael hotărî că trebuiau să se odihnească și că se vor opri imediat ce vor găsi un loc ușor de apărat, de preferat cu apă curgătoare.

O jumătate de oră mai târziu, tot împleticindu-se și cu valea care se îngusta lăsând loc primelor pante, Lirael era gata să facă popas oriunde ar fi putut să se întindă, cu sau fără apă curgătoare care să-i ajute împotriva Morților. Până și copacii se răriseră, făcând loc ciupercilor și pajiștilor pline de bălării. Alt câmp întors în sânul sălbăticiiei și care nu putea fi apărat.

Lirael și Sam ajunseseră la capătul puterilor, când se ivi șansa popasului, anunțat de clipocitul lin al unei căderi de apă. Dădură peste coliba unui păstor, construită pe bușteni deasupra șuvoaielor iuți de apă, la baza unei lungi, dar nu prea înalte cascade. Coliba era în același timp adăpost și pod, atât de

temeinic construită din lemn de esență tare încât arăta puține semne de ruină, în afară de câteva țigle lipsă din acoperiș.

Căteaua adulmecă în jurul colibei, o consideră murdară, însă locuibilă și le tăie calea când cei doi tineri urcau scările de la intrare. Înăuntru era multă mizerie, pământ adus în urma unei revărsări a râului. Dar Lirael și Sam nici că se mai sinchiseau. Că dormeau în țărână afară sau înăuntru le era totuna.

— Obraznico, poți să stai tu prima de pază? întrebă Lirael, bucuroasă că scăpase de raniță și cuibărindu-se deja într-un colț.

— Lasă-mă pe mine, se offeri Sam, nu prea credibil din pricina căscatului strașnic ce-i însoțise cuvintele.

— Voi sta eu, rosti Căteaua Obraznică. Deși poate că sunt iepuri prin împrejurimi...

— Să nu-i fugărești prea departe de colibă, o sfătui Lirael. O trase pe Nehima din teacă și o așază peste raniță, apoi făcu același lucru cu banduliera. Nu se descălță, fiindcă nu era prea dornică să afle în ce stare îi erau picioarele după două zile de mărșăluit.

— Te rog, trezește-ne în patru ore. Trebuie să invocăm norii de ploaie, adăugă Lirael în timp ce se întindea cu spatele la perete.

— Da, stăpână, răspunse Căteaua, care nu intră, preferând să stea lângă apele involburate, cu urechile ciulite la cine știe ce zvon îndepărtat. Iepuri, poate. Nu vrei cumva să-ți aduc și un ou fiert cu pâine prăjită?

Niciun răspuns. Când privi înăuntru, Sam și Lirael dormeau duși cu capetele pe raniță. Căteaua lăsa să-i scape un oftat lung și se întinse pe burtă, dar cu urechile ciulite și cu ochi ageri mult timp după ce amurgul de vară se preschimbă în noapte.

Spre miezul nopții, îi trezi pe amândoi. Pe Lirael o linse pe față, iar lui Sam îi înfipse o labă în piept. Ambii se treziră speriați și duseră mâinile spre săbii până ca ochii să li se acomodeze cu licărul însemnelor de pe zgarda Cățelei.

Apa rece a izvorului îi trezi ceva mai bine, după care se spălară puțin mai la deal. La întoarcere, toți trei mâncară pe nerăsuflăte masa frugală alcătuită din pastramă, biscuiți și fructe uscate, deși Căteaua regreta absența din meniu a unui

iepure sau măcar a unei bucățele de șopârlă.

Nu puteau vedea norii de ploaie în toiul nopții, nici măcar cu un cer înstelat și cu luna începându-și urcușul. Dar știau că se află undeva acolo, departe în nord.

— Va trebui să plecăm imediat ce vraja e terminată.

Asemenea Magie a Legământului va atrage orice Mortăciune de la kilometri depărtare, să nu mai zic de zămisliurile Magiei Libere, avertiză Cățeaua în vreme ce Sam și Lirael stăteau sub stele discutând cum să invoce norii și ploaia.

— Oricum, ar trebui să ne continuăm drumul cât mai curând, grăi Lirael.

Somnul o înviorase întrucâtva, dar încă tânjea după confortul fotoliului din odaia ei micuță din Marea Bibliotecă a Clayrelor. Ești gata, Sam?

Sam se opri din zumzăit și spuse:

— Da. Mm, mă întrebam dacă îți surâde ideea unei mici variații în vraja obișnuită? Bănuiesc că vom avea nevoie de o vrajă mai puternică dacă e să aducem norii până aici.

— Sigur, spuse Lirael. Ce vrei să faci?

Mai întâi, Sam îi explică sumar planul său, apoi trecu încet peste toate detaliile pentru ca Lirael să priceapă exact ce avea de gând. De obicei, amândoi fluierau simultan aceleași însemne. Acum, Sam propuse să fluiera însemne diferite, dar complementare, în fapt întrețesând două vrăji distincte. Vraja urma să fie activată cu două însemne de căpătâi, rostite în același timp, când de obicei unul era suficient.

— Oare va funcționa? întrebă Lirael, cu emoția citindu-i-se în glas. Nu avea experiență în a conlucra cu un alt mag al Legământului la o vrajă atât de complexă.

— Va fi mult mai puternică, rosti Sam încrezător.

Lirael se uită spre Cățea pentru o confirmare, dar aceasta nu-i băga în seamă. Toată atenția îi era îndreptată spre sud, asupra a ceva ce Lirael și Sam nu puteau vedea ori simți.

— Ce-i?

— Nu știu, răspunse Cățeaua, întorcând capul într-o parte, cu urechile ciulite la sunetele nopții. Cred că ceva ne urmărește, dar e încă departe...

Se întoarse spre Lirael și Sam.

— Faceți-vă magia văzduhului și să plecăm odată!

La mai bine de cinci kilometri depărtare de colibă, un om foarte scund – aproape un pitic – înainta prin apele pârâului. Pielea-i era albă ca osul, iar părul și barba chiar mai albe, atât de albe încât luceau în umbra copacilor ce străjuiau apa.

— Las' că-i arăt eu ei, mormăi piticul alburui, deși nu era nimeni acolo care să-i audă discursul supărat. Două mii de ani de robie, și apoi să...

Se opri în mijlocul propoziției și vârî fulgerător mâna în apă. O ridică o clipă mai târziu, ținând un pește care se zbătea în strânsoare, pe care imediat îl mușcă îndărătul ochilor, secționându-i coloana vertebrală. Dinții ce luceau în lumina stelelor erau mai ascuțiți decât ai vreunui om. Piticul sfâșie din nou o bucată de pește, sângele curgându-i prin barbă. În câteva minute, hali întregul pește, scuipând oase printre blesteme și bolborosind în vreme ce molfăia că ar fi vrut un păstrăv și s-a ales cu un crap.

După ce termină, se șterse tacticos pe față și barbă și-și uscă picioarele, deși lăsă neatinsă petele de sânge de pe roba simplă pe care o purta. Însă, în vreme ce mergea pe malul apei, petele se făcură nevăzute, iar haina era ca nouă.

Roba era încinsă în jurul brâului său cu o centură roșie de piele, care în loc de cataramă avea un mic clopoțel. Tot acest timp, omulețul îl ținuse strâns în mână, folosindu-se doar de cealaltă să prindă pești și să se curețe. Dar prudența îl părăsi când alunecă pe un petic de iarbă. În mod curios, la clinchetul voios al clopoțelului omul căscă și căzu într-un genunchi. Preț de o clipă, părea că, dacă se va întinde, va adormi pe loc, dar cu un efort vizibil scutură din cap și se ridică.

— Nu, nu, surioară, mormăi el, strângând aprig clopoțelul. Vezi tu, am o treabă de făcut. Nu-i vreme de dormit acum. Mai am mulți kilometri de mers și trebuie mă folosesc cât mai bine de mâini și de picioare cât le mai am.

O pasăre de noapte cântă în apropiere, iar omulețul întoarse capul în direcția trilurilor. Fără să dea drumul clopoțelului, se linse pe buze și, pas cu pas, se apropie tiptil de ea. Dar, până să o înhațe, pasărea își luă zborul, ciripind

acuzator în noapte.

— Niciodată n-am parte de desert, se plânse el.

Se întoarse spre pârâu și îi urmă din nou cursul spre vest, încă strângând clopoțelul și plângându-se neîncetat.

CAPITOLUL ȘASE

Emisferele argintii

Deși zorii unei noi zile se iviseră, la aproape două sute de kilometri spre nord-vest de Casa Abhorsenului, țărmurile estice ale Lacului Roșu rămâneau învăluite în negură. Căci nu era întunericul nopții, cât cel al furtunii, ai cărei negri nori împovărau cerul, întinzându-se pe mulți kilometri în toate direcțiile. Întunecimea dura deja de mai bine de-o săptămână. Răzlețele raze de soare care răzbăteau prin nori erau vlăguite și palide, iar zilele erau luminate de un straniu amurg, care nu era pe placul nici unei viețuitoare. În epicentrul neclintitului mănunchi de nori mai era însă altă lumină, aceea cruntă, năprasnică și albă a neconținutului iureș al fulgerelor.

Nicholas Sayre se acomodase cu amurgul, așa cum se obișnuise cu multe alte lucruri, iar acesta nu-i mai părea ciudat. Trupul lui încă lupta, chiar dacă mintea se lăsase păgubașă. Tușea și-și aducea batista la nas și la gură. Cei din Brigada de Noapte a lui Hedge erau niște meseriași excelenți, dar răspândeau o duhoare oribilă, de parcă le-ar fi putrezit carnea pe oase. De obicei, se ferea să se apropie prea mult – în caz că era ceva contagios –, însă de astă dată fusese nevoit să cerceteze ce se întâmpla.

— Vezi dumneata, stăpâne, explică Hedge, nu putem clinti cele două emisfere mai aproape una de cealaltă. O forță le ține depărtate, indiferent ce metode folosim. De parc-ar fi polii identici ai unui magnet.

Nick încuviință, digerând această informație. Precum visase, chiar existau două emisfere argintii ascunse adânc în pământ, iar săpăturile le scosese la iveală. Însă orice sentiment de triumf fusese curând risipit de problemele logistice provocate de excavarea lor. Fiecare emisferă avea un diametru de peste doi metri, iar ciudatul metal din care erau alcătuite era mult mai greu decât ar fi trebuit să fie, mai greu chiar decât aurul.

Emisferele fuseseră îngropate la circa șapte metri una de cealaltă, separate de o curioasă barieră compusă din șapte

materiale diferite, inclusiv os. Acum că le ridicaseră, era clar că bariera negase forța de respingere, întrucât emisferele pur și simplu nu puteau fi aduse la mai puțin de șaptesprezece metri una de alta.

Folosind scripeți, frânghii și peste două sute de inși din Brigada de Noapte, una din emisfere fusese târâtă pe rampa spiralată peste buza puțului. Cealaltă rămăsese la bună distanță în jos pe rampă. Ultima oară când încercaseră s-o urnească, forța de respingere o prăvălise îndărăt, strivindu-i pe mulți dintre muncitori.

Pe lângă bizara forță de respingere, Nick observă și alte fenomene în jurul emisferelor. Păreau să emane un miros înțepător, de metal încălzit, care răzbătea până și prin duhoarea Brigăzii de Noapte. Mirosul îi întorcea stomacul pe dos, deși părea să nu aibă efect asupra lui Hedge sau a curioșilor săi muncitori.

Mai erau și fulgerele. Nick tresări, orbit, la căderea unui nou fulger, urmat o clipă mai târziu de un tunet asurzitor. Fulgerele loveau chiar mai des decât înainte, iar acum că ambele emisfere erau expuse, Nick observă un tipar. Fiecare emisferă era trăsniță de opt ori la rând, însă al nouălea fulger își rata în mod invariabil ținta, lovind adesea pe câte-un muncitor.

Nu că asta i-ar fi afectat în mare măsură, își spuse el. Dacă nu lua foc sau erau cu desăvârșire dezmembrați, continuau să muncească. Alungă aceste gânduri și se concentra ca de obicei la țelul principal.

— Trebuie să mutăm prima emisferă, rosti el, făcând eforturi să respire și să-nvingă greața care-l cuprindea în apropierea metalului argintiu. Și avem nevoie de încă o barjă. Emisferele nu încap pe cea pe care o avem deja, nu cu o distanță de șaptesprezece metri între ele. Sper că licența de import pe care o am va permite două transporturi... În orice caz, n-avem de ales. Nu e loc de întârziere.

— Cum spuneți, stăpâne, răspunse Hedge privindu-l stăruitor pe Nick, de parcă ar fi așteptat ceva.

— Voiam să te întreb dacă ai găsit un echipaj, rosti Nick într-un sfârșit, când tăcerea devenise stânjenitoare. Pentru barje.

— Da, răspunse Hedge. Se adună de obicei la malul lacului. Oameni ca mine, stăpâne. Cei care au luptat pentru armata din Ancelstierre în tranșeele Perimetrului. Sau măcar până când noaptea îi ademenea din pichete și posturi de pază și-i făcea să sară Zidul.

— Vrei să spui că-s dezertori? Sunt de încredere? întrebă Nick tăios.

Asta-i mai trebuia, să piardă o emisferă grație neghiobiei omenеști sau să aibă de-a face cu tot soiul de probleme la întoarcerea în Ancelstierre. În ruptul capului n-ar fi îngăduit așa ceva.

— O, nu domnule, nu dezertori, replică Hedge cu un zâmbet pe buze. Pur și simplu dispăruți în acțiune și mult prea departe de casă. Sunt demni de încredere. M-am asigurat de asta.

— Și cum rămâne cu a doua barjă? întrebă Nick.

Hedge își ridică brusc privirile, cu nările lărgite ca pentru a adulmeca aerul, dar nu-i răspunse. La rândul-i, Nick privi în sus, iar un strop greu de ploaie îi căzu pe gură. Își linse buzele, apoi scuiă repede, căci o senzație de amorțeală i se răspândise în gât.

— Asta n-ar trebui să se-ntâmple, șopti Hedge ca pentru sine, în vreme ce ploaia răpăia tot mai aprig și un vânt apărut de nicăieri prinse a bate cu putere.

— Ploaie invocată, de la nord-est. Ar fi bine să cercetez, stăpâne.

Nick ridică din umeri, fără să priceapă mare lucru din vorbele lui. Ploaia îi crea un sentiment de neliniște, amintindu-i parcă de o altă conștiință de sine. Vedea totul în jurul său ca prin vis și pentru prima oară se întrebă ce naiba făcea acolo. Apoi, îl străpunse o durere bruscă, îndoindu-l de mijloc. Hedge îl prinse și-l așeză pe țărâna care se preschimba cu iuțeală în noroi.

— Ce-i, stăpâne? întrebă Hedge pe un ton mai degrabă iscoditor decât îngrijorat.

Zvârcolindu-și picioarele, Nick gemu și-și duse mâna la inimă. Încercă să vorbească, dar printre buze ieșea doar salivă. Ochii i se plimbau frenetic dintr-o parte în alta, apoi i se

Întoarseră în cap. Hedge îngenunche lângă el, așteptând. Ploaia continua să-i biciuie fața, dar stropii care-l atingeau se evaporau cu un sfârâit și o perdea de aburi i se ridică de pe piele. Câteva clipe mai târziu, un fum alb și dens începu să șerpuiască din nările și gura tânărului, sâsâind la contactul cu ploaia.

— Ce-i, stăpâne? repetă Hedge, de astă dată cu o bruscă undă de neliniște.

Gura lui Nick se deschise, eliberând încă un nor de fum. Brusc, mâna îi țâșni și se încleștă pe glezna necromantului cu o forță înspăimântătoare, înainte ca acesta să poată reacționa. Acesta strânse din dinți, își stăpâni durerea și întrebă din nou:

— Stăpâne?

— Prostule! spuse făptură care vorbea prin gura lui Nick. Nu a venit vremea să ne vânam dușmanii. Nu le va lua mult să dibuie groapa asta, dar noi vom fi fost de mult plecați. Trebuie să faci rost numaidecât de-o barjă și să încarci emisferele. Și adăpostește trupul ăsta de ploaie, căci e deja prea fragil și mai are multe de săvârșit. Prea multă vorbărie și trândăveală printre servitorii mei!

Veninul răzbătea în ultimele cuvinte ce fuseseră rostite, iar Hedge urlă în strânsoarea degetelor care-i pătrundeau în picior ca o capcană cu dinți de oțel. Căzu în noroi de îndată ce i se dădu drumul.

— Grăbește-te, șopti vocea. Fii iute ca vântul, Hedge. Ca vântul.

Hedge făcu o temenea în noroi, neîndrăznind să scoată o vorbă. Ar fi vrut să scape de acele mâini nespuse de puternice, însă se temea să facă vreo mișcare.

Ploaia se înteti, iar fumul alb începu să se cufunde înapoi în gura și nările lui Nick. După câteva clipe, se făcu nevăzut, iar trupul își pierdu orice vlagă.

Hedge îi prinse capul chiar înainte să-i nimerească într-o baltă. Apoi îl ridică și-i trecu cu grijă trupul peste umeri. Forța canalizată prin mâna lui Nick ar fi frânt piciorul unui om obișnuit, dar Hedge era departe de-a fi obișnuit. Îl ridică pe Nick cu ușurință, cu o mică grimasă drept singură mărturie a durerii ce-i străbătea piciorul.

Îl purtase pe Nick jumătate din drumul până la cortul său,

când trupul inert de pe umeri tresări, iar tânărul începu să tușească.

— Ușurel, stăpâne, rosti Hedge iuțindu-și pașii. Îndată te scot din ploaie.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Nick cu voce spartă. Își simțea gâtul de parcă ar fi fumat un pumn de trabucuri și ar fi dat peste cap o sticlă de coniac.

— Ai leșinat, răspunse Hedge împingând la o parte prelata cortului. Poți să te usuci și să te bagi în pat de unul singur?

— Da, da, bineînțeles, strigă Nick, dar de cum Hedge îl lăasă singur începu să se clatine și fu nevoit să se sprijine de-un cufăr. Ploaia bătea un ritm constant pe pânză, accentuat la fiecare câteva minute de basul monoton al tunetelor.

— Bine, replică Hedge întinzându-i un prosop. Mă duc să dau instrucțiunile necesare Brigăzii de Noapte și apoi să... fac rost de altă barjă. Ar fi poate mai bine să te odihnești aici, domnule. Voi avea grijă să pun pe cineva – nu dintre cei infestați – să-ți aducă de mâncare, să golească toaleta și toate cele.

— Pot să-mi port și singur de grijă, răspunse Nick, deși continuă să tremure în timp ce-și dădea jos cămașa și se ștergea istovit pe piept și pe brațe. Prin asta înțeleg și supravegherea Brigăzii de Noapte.

— Nu va fi nevoie, spuse Hedge.

Se aplecă asupra lui Nick, iar în ochii lui tot mai mari lucea o pâlpâire roșiatică, asemenea ferestrelor unui furnal care ardea cumva înăuntrul craniului său.

— Ar fi mai bine să te odihnești aici, repetă el, cu o răsuflare caldă și metalică ce-i înțepă fața lui Nick. N-ai de ce să supraveghezi lucrările.

— Da, consimți Nick aproape mecanic, înlemnind. Ar fi mai bine să mă odihnesc... aici.

— Vei aștepta până mă întorc! porunci Hedge.

Obișnuitul său ton slugarnic dispăruse în întregime, iar acum se aplecă deasupra lui Nick asemenea unui profesor pe cale să disciplineze un elev.

— Am să-ți aștept întoarcerea, repetă Nick.

— Bine, încheie Hedge. Zâmbi, se-ntoarse pe călcâie și se avântă în ploaie. Stropii se topeau în aburi imediat ce-i atingeau

capul, învăluindu-l într-o aureolă albă. Câțiva pași mai încolo aburii se destrămară, iar ploaia îi năclăi părul.

Rămas singur în cortul său, Nick reîncepu să se șteargă. După ce termină, îmbracă o pereche de pijamale prost cârpite și se întinse pe maldărul de blănuri ce servea drept pat. Patul de campanie din Ancelstierre se stricase în urmă cu câteva zile, arcurile căzând pradă ruginii, iar pânza putregaiului.

Curând, adormi, dar n-avu parte de odihnă. Visă despre cele două emisfere argintii și cum ferma sa de fulgere era ridicată de-a curmezișul Zidului. Văzu emisferele absorbind o mie de fulgere, pentru ca în final să biruie forța ce le despărțea. Visă că se repezeau una spre alta, încărcate cu puterea a zece mii de furtuni... dar brusc visul se relua de la-nceput și nu mai apucă să vadă rezultatul contopirii.

Afară, ploaia cădea torențial, iar fulgerele loveau neconținut groapa și împrejurimile ei. Tunetele mugeau și fremătau asemenea unor tobe, în cadența cărora mâinile moarte ale Brigăzii de Noapte trăgeau de frânghii, târând prima emisferă argintie spre Lacul Roșu și pe a doua afară din groapă.

CAPITOLUL ȘAPTE

O ultimă dorință

De două zile ploua întruna, semn că vraja fusese poate puțin prea bine executată. În ciuda mantiilor de mușama pe care le luaseră cu ei – prevăzători din fire –, erau uzi până la os. Din fericire, farmecul începea să slăbească, iar vântul nu mai bătea în rafale, astfel că ploaia se mai domolise și nu le mai venea direct în față, iar odată cu ea își conteniseră asaltul și bețele, frunzele și alte asemenea proiectile mânite de vânt.

Partea bună a lucrurilor, după cum își spunea Lirael din ceas în ceas, era că pe ploaia asta nu i-ar fi găsit nicio Cioară Sângeroasă. Cumva însă gândul respectiv nu o mulțumea într-atât pe cât se așteptase.

Pe deasupra, nu era nici frig. Altfel ar fi murit înghețați sau ar fi obligați să folosească Magia Legământului pentru a supraviețui, fapt ce le-ar fi secătuit și ultimul strop de energie. Atât vântul, cât și ploaia erau calde și, dacă le-ar fi dat răgaz măcar o oră, Lirael ar fi socotit invocarea lor drept o mare izbândă. În condițiile date, necazul otrăvea orice sentiment de mândrie.

Se apropiau de Lacul Roșu, urcând prin colinele bogat împădurite de la poalele Muntelui Abed. Copacii crescuseră foarte apropiați aici, formând o boltă de verdeață deasupra lor, iar printre ei creșteau multe ferigi și plante pe care Lirael le cunoștea doar din cărți. Frunzele căzute formau un covor gros deasupra noroiului. Ploaia dăduse naștere la mii de pârlăieșe ce șiroiau printre rădăcinile copacilor, peste pietre și în jurul gleznelor lui Lirael. Asta când putea să-și vadă gleznele, fiindcă picioarele-i erau îngropate mai mereu până la tibii într-un amestec de frunze umede și noroi.

Era un drum anevoios, iar Lirael era mai istovită decât își închipuise că era posibil. Locurile de odihnă, când aveau parte de ele, constau în a găsi un arbore înalt cu o coroană deasă care să-i păzească de ploaie și rădăcini înalte pe care să se așeze la adăpost de noroi. Lirael aflase că e în stare să doarmă chiar și în asemenea condiții, deși nu o dată se trezise plutind în noroi

după cele două ore pe care și le puteau permite.

Odată întorși în ploaie, noroiul se spăla numaidecât. Lirael nu se putea hotărî dacă urăște mai mult ploaia sau noroiul. Sau calea de mijloc: primele zece minute după ce ieșeau din adăpost, când noroiul se umezea și i se scurgea pe față, mâini și picioare.

Tocmai într-un asemenea moment, în timp ce urcau o vâlcea, iar întreaga ei atenție era dedicată îndepărtării noroiului din ochi, dădură peste un muribund din Garda Regală, rezemat de trunchiul unui copac. Cățeaua Obraznică o găsisese – căci era o femeie – în timp ce hoinărea înaintea lui Lirael și Sam.

Femeia își pierduse simțirea. Pe tunică roșie și aurie avea o pată neagră de sânge, iar cămașa de zale era sfâșiată în mai multe locuri. În mâna dreaptă ținea o sabie crestată și tocită, iar stânga schița gestul unei vrăji pe care nu o mai sfârșise.

Nu mai era nimic de făcut, căci spiritul ei trecuse deja hotarul Morții. Totuși, Sam se aplecă în pripă, invocând cea mai puternică vrajă de vindecare pe care o cunoștea, dar nici bine nu formă primul însemn că femeia-și dădu duhul. Ultima scânteie i se stinse în ochi, lăsând loc unei priviri reci și goale. Sam opri însemnul de vindecare și îi închise blând pleoapele.

— Era dintre gardienii tatei, rosti el apăsător. Cu toate că nu o cunosc. Era probabil postată în turnul Gărzii din Târgul lui Roble sau din Upside. Mă-ntreb oare ce făcea...

Lirael încuviință, dar nu-și putu dezlipi privirea de pe cadavru. Se simțea atât de inutilă. Mereu sosea prea târziu, mereu era prea înceată. Sudistul din râu, după lupta cu Chlorr. Barra și negustorii. Acum, femeia asta. Ce nedreptate, să moară singură, prinsă chiar în cumpăna dintre moarte și salvare. De-ar fi urcat dealul mai repede sau de-ar fi renunțat măcar la un popas...

— Trăgea să moară de câteva zile, rosti Cățeaua, adulmecând în jurul corpului. Dar nu se poate să fi venit de departe, stăpână. Nu cu rănille astea.

— Atunci, trebuie că suntem aproape de Hedge și Nick, rosti Sam.

Se îndreptă de spate și făcu privirea roată.

— Greu de zis, cu toți copacii ăștia. Putem la fel de bine să

fim aproape de capătul crestei sau să mai avem de mers încă pe-atâta.

— Vreau să știu ce a omorât-o și unde sunt dușmanii, rosti încet Lirael, privind încă la trupul fără suflare.

— Atunci trebuie să ne grăbim, spuse Cățeaua, sărind pe labele din spate cu un entuziasm neașteptat. Râul o poartă tot mai departe.

— Ai de gând să intri în Moarte? Întrebă Sam. Crezi că-i o idee bună? Nu cumva să fie Hedge prin apropiere sau chiar așteptând în Moarte!

— Știu, răspunse Lirael.

Se gândise și ea la același lucru.

— Dar cred că merită riscul. Trebuie să știm exact unde sunt săpăturile la care lucrează Nick și ce anume s-a întâmplat cu soldatul mort. Nu mai putem să înaintăm orbește.

— Într-adevăr, aprobă Sam, mușcându-și buza cu o neliniște de care nu era conștient. Eu ce să fac?

— Ai, te rog, grijă de trupul meu cât lipsesc, spuse Lirael.

— Dar să nu te folosești de vreo Magie a Legământului decât dacă e neapărat nevoie, adăugă Cățeaua. Chiar și pe ploaia asta, Hedge ar putea s-o simtă de la kilometri depărtare.

— Știu prea bine, i-o întoarse Sam.

Fără să-și ascundă neliniștea, trase sabia din teacă și făcu încă o dată privirea roată, cercetând fiecare copac și tufa. Privi apoi în sus, tocmai la timp să primească un căuș de apă ce-și făcuse loc prin desişul de frunze. Îi căzu pe gât și se scurse pe sub mantie, întețindu-i fiorii. Dar nu zări nimic printre ramuri, cu excepția unui ochi de cer înnorat.

Lirael își trase și ea sabia. Se opri o clipă cu mâna pe bandulieră, cumpănind ce clopoțel să aleagă. Mai intrase în Moarte o singură dată, atunci când fusese aproape învinsă și înrobite de Hedge. De data asta, își spuse ea, va fi mai puternică și mai bine pregătită. În parte, însemna și să aleagă clopoțelul potrivit. Degetele-i se plimbară încetișor pe fiecare săculeț înainte să se oprească la al șaselea, pe care-l deschise cu grijă. Scoase clopoțelul, astupându-i gura cu un deget, nu care cumva să scoată limba vreun sunet. Îl alesese pe Saraneth. Cel mai puternic dintre clopoței în afară de Astarael.

— Vin și eu, nu-i așa? întrebă Cățeaua cu neastâmpăr, gudurându-se în jurul lui Lirael.

Aceasta încuviință și luă drumul Morții. Era mai lesne pe-aici, căci moartea femeii crease o poartă ce lega Viața și Moartea pentru multe zile. O poartă ce se deschidea în ambele direcții.

Frigul nu întârzie să apară, izgonind umezeala ploii calde. Pe Lirael o apucară fiorii, dar continuă să răzbească spre Moarte, până când ploaia, vântul, mirosul de frunze jilave și chipul vigilant al lui Sam se pierdură în depărtare, pentru a fi înlocuite cu lumina rece și cenușie a Morții.

Râul o trăgea de genunchi, îmboldind-o înainte. Șovăi preț de o clipă, încercând să scape de încheștarea Vieții. Nu trebuia decât să facă un pas îndărăt, să se îndrepte spre Viață și ar fi ajuns din nou în pădure. Însă n-ar fi aflat nimic...

— Sunt Viitoarea Abhorsen, șopti ea, iar râul păru să-și slăbească strânsoarea. Sau poate-și închipuia doar. În orice caz, se simțea mai bine. Avea dreptul să fie aici.

Făcu un pas încet, apoi încă unul și încă unul, până ce prinse încredere. Cățeaua Obraznică sălta lângă ea prin apă.

Dacă avea noroc, se gândi Lirael, femeia încă nu trecuse de Prima Poartă. Dar nu zări nimic în jur, nici măcar pe suprafața apei. Totul era încremenit. În depărtare, se auzea vuietul Porții.

Îl ascultă cu atenție, căci vuietul s-ar fi oprit la intrarea femeii, apoi o luă din loc, pipăind cu vârful cizmei după hârtoape și gropi. Era mai ușor să se lase dusă de curent, așa că se relaxă puțin, însă nu îndeajuns încât să-și coboare sabia sau clopoțelul.

— Am găsit-o. E chiar înainte, stăpână, șopti Cățeaua, cu nasul ieșind abia la câțiva centimetri de luciul apei. La stânga.

Lirael privi în direcția arătată de laba Cățelei și zări o formă neclară sub apă, spre Prima Poartă. Făcu instinctiv un pas înainte, gândind s-o apuce ca pe-o făptură din carne și oase, dar își dădu numaidecât seama de greșeala ei și se retrase.

Chiar Morții proaspeți puteau fi periculoși, și nimeni nu garanta că un prieten din Viață îți era prieten și-aici. Era mai bine să n-o atingă. În schimb, își vârî sabia în teacă și, ținându-l pe Saraneth nemișcat cu mâna stângă, prinse coada de mahon a clopoțelului cu dreapta. Ar fi putut la o adică să-l răsucească și

să-l sune cu o singură mână, dar îi păru mai înțelept să fie prudentă. La urma urmei, nu mai folosisese clopoțelii până acum. Doar naiurile, dar acestea nu se măsurau în putere cu clopoțelii.

— Mulți vor auzi chemarea lui Saraneth, șopti Cățeaua. Să mă furișez și s-o prind de gleznă?

— Nu, se încruntă Lirael. Moartă sau nu, e Gardă Regală și trebuie s-o tratăm cu respect. Îi voi atrage doar atenția. Oricum, nu vom pierde vremea pe-aici.

Sună din clopoțel cu un gest discret din încheietură, unul dintre cele mai simple gesturi descrise în *Cartea Morților* pentru Saraneth. Totodată, își canaliză voința în sunetul clopoțelului, îndreptându-l spre trupul ce plutea înaintea ei.

Clopoțelul zurui cu tărie, acoperind vuietul îndepărtat al Primei Porți. Răsuna pretutindeni, părând să câștige în intensitate pe măsură ce străbătea tărâmul întunecat. Tânguirea sa învolbură apele din preajma lui Lirael, creând vălvurele ce înaintau împotriva curentului. Sunetul pătrunse în spiritul gărzii, iar Lirael o simți cum se agită și se zvârcolește împotriva voinței ei, ca un pește abia prins în cârlig. Ecoul clopoțelului îi șopti un nume. Era glasul lui Saraneth. Uneori, era nevoie de o vrajă a Legământului pentru a afla un nume, dar această femeie nu avea nicio pavăză împotriva clopoțelilor.

— Mareyn, grăi glasul lui Saraneth, un ecou doar de ea auzit.

Numele gărzii era Mareyn.

— Rămâi locului, Mareyn! rosti ea poruncitor. Stai, căci vreau să îți vorbesc.

Lirael simți că femeia se împotrivea, dar fără prea multă vlagă. O clipă mai târziu, apele reci ale râului începură să spumege, iar spiritul lui Mareyn se ridică și se-ntoarse spre mânduștoarea clopoțelului de care era acum înlănțuită.

Murise de curând, și Moartea nu-și pusese încă amprenta pe înfățișarea ei, astfel că era oglinda trupului pe care-l însuflețise în Viață. O femeie înaltă, zdravănă, a cărei armură sfărâmată și răni de pe trup luceau la fel de puternic în lumina rece a Morții ca și sub razele soarelui.

— Vorbește, dacă ești în stare! porunci Lirael.

Fiind moartă de puțină vreme, Mareyn putea să vorbească

dacă dorea. Cei ce sălășluiau de multă vreme în Moarte își pierdeau de regulă puterea graiului, pe care-o puteau recăpăta de la Dyrin, clopoțelul glăsitor.

— Sunt... în... stare, croncăni Mareyn. Ce dorești de la mine, stăpână?

— Sunt Viitoarea Abhorsen, declară Lirael, și acele cuvinte păreau a-și duce ecoul în Moarte, înăbușind plăpânda voce din sinea ei care voia să zică: Sunt o fiică a Clayrelor.

— Te întreb în ce fel ai murit și ce cunoști despre un om numit Nicholas și despre puțul pe care el l-a săpat, continuă ea.

— M-ai legat cu clopoțelul tău și trebuie să-ți răspund, grăi Mareyn, cu o voce secătuită de orice emoție. Însă ți-aș cere o răsplată, dacă binevoiești.

— Cere, răspunse Lirael, aruncând o privire spre Cățeaua Obraznică; aceasta îi dădea târcoale lui Mareyn ca lupul la oi.

Cățeaua îi întâlni privirea, dădu din coadă și-o luă îndărăt. Se amuza doar, dar Lirael nu putea să înțeleagă cum putea fi cineva atât de senin pe tărâmul Morții.

— Necromantul din groapa aceea, al cărui nume nu îndrăznesc să-l rostesc, spuse Mareyn. Mi-a omorât tovarășii, dar a râs și m-a lăsat să mă târăsc de-acolo, rănită cum eram, cu făgăduiala că slugile sale mă vor găsi în Moarte și mă vor lega în serviciul său. Mă tem că așa va fi, iar trupul mi-a rămas nears în urmă. Nu vreau să mă întorc, stăpână, sau să-i slujesc unuia ca el. Îți cer să mă trimiți acolo de unde nicio putere nu mă mai poate întoarce.

— Îți promit, răspunse Lirael, dar cuvintele lui Mareyn îi străpunseră sufletul cu teamă. Dacă Hedge îi permisesese să scape, poruncise probabil să fie urmărită și știa unde să-i găsească trupul. Ar putea fi pândiți chiar acum în pădure. Pe deasupra, nu i-ar fi fost greu să trimită pe cineva în Moarte, să întâmpine trupul lui Mareyn. Chiar acum, Hedge sau servitorii lui ar putea fi în preajmă atât în Viață, cât și în Moarte.

În timp ce chibzuia la toate acestea, Cățeaua ciuli urechile și începu să mârâie. O clipă mai târziu, vuietul Primei Porți se domoli și se așternu tăcerea.

— Simt că vine Ceva, o avertiză Cățeaua, adulmecând spre râu. Ceva rău.

— Repede atunci, rosti Lirael. Îl înlocui pe Saraneth cu Kibeth, ținând clopoțelul în mână stângă, ca să poată trage sabia din teacă. Mareyn, spune-mi la ce distanță de trupul tău e puțul.

— E în următoarea vale, peste culmea dealului, răspunse calm Mareyn. Sunt mulți Morți acolo, și deasupra lor dau roată neîncetat nori de furtună. Au tăiat și un drum de-a lungul văii, înspre lac. Acel tânăr, Nicholas, stă într-un cort peticit la răsărit de groapă... Stăpână, ceva vine după mine. Te implor, trimite-mă!

Lirael simți groaza care cuprinse spiritul lui Mareyn, chiar dacă glasul ei avea tonul lipsit de inflexiuni al Morților. Îi auzi chemarea și-i răspunse numaidecât cu glasul lui Kibeth, descriind opturi în aer.

— Du-te, Mareyn, grăi ea solemn, și vorbele i se împletiră cu vaietul clopotului. Pătrunde adânc în Moarte, nu zăbovi și nu lăsa nimic să-ți ațină calea. Îți poruncesc să purcezi spre a Noua Poartă și să-i treci pragul, căci ești vrednică de odihna de veci. Du-te!

La ultimul cuvânt, Mareyn se întoarse pe călcâie și începu a mășălui, cu fruntea sus și brațele în cadență, așa cum înainta odinioară în Viață, la obișnuita paradă ce se ținea în fața barăcilor din Belisaere. Se îndreptă ținută spre Prima Poartă, dar ezită preț de o clipă, de parcă ceva i-ar fi stat în cale, apoi își continuă drumul, până ce vuietul Primei Porți se curmă pentru a-i însemna trecerea.

— S-a dus, băgă de seamă Cățeaua. Dar prezența de care-ți spuneam e prin apropiere. O simt.

— Și eu, șopti Lirael.

Îl luă din nou pe Saraneth între degete. Glasul puternic și profund al clopoțelului mare îi aducea liniște în suflet.

— Ar trebui să facem cale-ntoarsă, o sfătui Cățeaua, adulmecând când într-o parte, când în alta, încercând să-i dea de urmă creaturii. Nu-mi place când sunt viclene.

— Ai idee ce e? șopti Lirael retrăgându-se în zigzag spre Viață, în așa fel încât să evite un atac din spate.

Descoperise încă din prima călătorie că era mult mai greu să meargă împotriva curentului, iar răceala din aer i se așternu

greu pe suflet.

— Cred că-i o iscoadă de după a Cincea Poartă, rosti Cățeaua. E mărunță, căci de mult i s-a răpit forma originală... Acolo!

Lătră și țâșni prin apă. Lirael zări ceva ca un șobolan lung, subțire și fusiform, cu cărbuni aprinși în orbite. Creatura se feri din calea Cățelei și se repezi la Lirael, care se miră de uriașa putere pe care o putea tăinui un trup atât de mic.

Lirael țipă și-l izbi cu sabia, trimițând scânteii alb-albastre în toate direcțiile. Însă dihania era prea agilă. Lama îi ricoșă din trup, și creatura se repezi spre mâna în care Lirael care ținea clopoțelul. Fălcile întâlniră mâneca împlătoșată și împrôșcă flăcări roșii și negre printre dinții ca niște pumnale.

În ultima clipă, Cățeaua înhăță creatura de mijloc și-o trase de pe Lirael, al cărei țipăt se îmbină cu scheunătura arătării și cu mârâitul fioros al câinelui. Cu o singură mișcare neîntreruptă, Lirael făcu un pas înapoi, apucă repede clopoțelul de coadă, îl ridică și-l dezlănțui asupra dușmanului, și toate zgomotele fură acoperite de dangătul adânc al lui Saraneth.

CAPITOLUL OPT

Încercarea lui Sameth

Sam patrula din nou în jurul micului său perimetru, asigurându-se că nimic nu se apropia. Nu că ar fi putut să vadă mare lucru prin atâta ploaie și frunziș. Sau, la drept vorbind, să-l audă pe presupusul inamic înainte să se trezească aruncat într-o luptă.

O privi din nou pe Lirael, căutând vreun semn de schimbare, însă ea era încă în Moarte, cu trupul încremenit ca o statuie pe care crescuseră flori de gheață, din care ieșeau aburi reci ce înghețau bălțile de la picioarele ei. Sam se gândi să spargă o bucată de gheață ca să se răcorească, dar apoi renunță la idee. În mijlocul băltoacei înghețate se vedeau mai multe urme de câine, întrucât Cățeaua Obraznică – spre deosebire de stăpâna ei – putea să pătrundă fizic în Moarte, ceea ce-i confirmă lui Sam că trupul ei era pe de-a întregul plămădit din magie.

Cadavrul gărzii era încă sprijinit de copac. Sam intenționase să-i întindă trupul după datină, dar ar fi fost cam stupid având în vedere că l-ar fi lăsat în noroi. Și el voia să-i dea leșului sfârșitul cuvenit; cu toate astea, nu îndrăznea să folosească Magia Legământului. Cel puțin nu până ce Lirael se întorcea.

Sam oftă la acel gând și-și dori să se adăpostească de ploaie sub copac până la revenirea lui Lirael. Era totuși cât se poate de conștient că e responsabil pentru siguranța ei. Era din nou singur, de data asta chiar și fără tovarășia dubioasă a lui Mogget. Deși neliniștit, teama care-l însoțise pretutindeni încă din clipa fugii din Belisaere dispăruse. De această dată, nu avea de gând s-o dezamăgească pe mătușa Lirael. Așa că-și ridică sabia și reîncepu să dea ocol pâlcului de copaci pe care și-l alege drept rută de patrulare.

Tocmai când să se întoarcă, auzi ceva prin răpăitul constant al ploii. Aducea cu sunetul de vreascuri umede rupte sub greutatea unui picior sau ceva asemănător. Într-o clipă, Sam îngenunche după tulpina unei ferigi înalte și nu făcu nici cea mai

mică mișcare, ciulind urechile.

La început, auzi doar ploaia și bătaile proprii inimi. Apoi prinse din nou sunetul. Frunze strivite de un pas atent. Cineva sau ceva încerca să se apropie pe furiș de el. Sunetele veneau cam de la douăzeci de pași depărtare în josul pantei ascunse de arbuștii verzi. Se apropiau încet-încet, cu un pas la fiecare minut.

Sam își întoarse privirile spre Lirael. Nu părea să se întoarcă din Moarte. Preț de o clipă, avu de gând să dea fuga la ea și s-o scuture de umeri, să revină mai repede. Ideea îl ispitesc, fiindcă ea ar fi luat frâiele în mână. Însă alungă gândul numaidecât. Lirael avea o sarcină de îndeplinit și el la fel. Avea oricum suficient timp la dispoziție s-o aducă înapoi dacă era neapărată nevoie. Poate că era doar o șopârlă mare târându-se printre ferigi sau un câine sălbatic, sau una dintre păsările negre și mari ce nu zboară, despre care știa că trăiesc în acești munți. Nu-și amintea cum li se spune. Nu era ceva Mort, căci sigur i-ar fi simțit prezența. Nici creatură de Magie Liberă nu era, deoarece ar fi sfârșit în ploaie și ar fi mirosit-o. Probabil...

Se mișcă din nou, dar nu la deal. Sam își dădu seama că încearcă să-i dea ocol. Poate că încerca să se furișeze pe lângă ei și apoi să-i atace coborând panta. Asta ar fi o manevră omenească. Ar putea fi un necromant, șopti temător mintea sa. Nu era Mort, așa că nu-l putea simți. Folosea Magia Liberă, dar nu era plămădit din ea, așa că nu putea mirosi nimic. Putea fi tocmai el. Putea fi Hedge.

Mâna în care ținea sabia începu să-i tremure. Strânse mânerul mai tare, să se oprească din tremurat. Urmele de arsură de pe încheietură se învinețiră, îmbujorate de efort. Asta e, își spuse el. Asta era încercarea. Dacă nu înfrunta orice ar fi fost acolo, va fi cunoscut ca un laș pentru totdeauna. Lirael nu-l credea astfel, și nici Cățeaua. Fugise de Astarael, dar nu din teamă. Fusesse forțat prin magie, și Lirael fugise la rândul ei. Nimic rușinos în asta.

Dușmanul se apropie tiptil încă și mai mult. Deși îi scăpa privirii, Sam era sigur că știe unde se afla. Pătrunse în fluxul Legământului și simți domolindu-se bătaia nebună a inimii, care era acum învăluită în calmul familiar al magiei ce lega toate

lucrurile vii. Desenând în aer cu mâna liberă, Sam invocă patru strălucitoare însemne ale Legământului. Pe al cincilea îl șopti în mână dusă căuș la gură. Când însemnele se uniră, Sam ținea un pumnal ce radia ca o rază de soare prinsă în mână. Prea strălucitor pentru a fi privit direct, dar auriu văzut cu coada ochiului.

— Pentru Legământ!

Cu pumnalul solar într-o mână și sabia în cealaltă, Sam slobozi strigătul de luptă și săltă înainte, drept prin ferigi. Alunecă în noroi, mai-mai să se ducă de-a dura pe pantă. Văzu o mișcare după un copac și-și schimbă direcția, încă urlând, cu sângele turbat al părintelui său pulsându-i în tâmpile. Iată și dușmanul, un omuleț ciudat și palid... care dispăru.

Sam încercă să se oprească. Își înfipse călcâiele în pământ, dar alunecă în noroi și nimeri drept într-un trunchi de copac, ricoșă într-o ferigă și căzu lat pe spate. În noroi, își aminti cuvintele instructorului său militar: „Mai toți cei care cad în luptă nu se mai ridică. Așa că să nu te prind că pici!”

Lăsă din mână pumnalul solar, care se stinse de-îndată, însemnele topindu-se pe pământ, și se împinse înapoi în picioare. Fusesse pe jos doar o secundă sau două, gândi el în timp ce-și plimba tulburat ochii în toate părțile. Însă nici urmă de... orice ar fi fost acea...

Lirael.

Gândul îl izbi ca o lovitură de ciocan și într-o clipă fugea în susul pantei pe care tocmai o coborâse, apucându-se de ferigi și ramuri, și orice l-ar fi ajutat să urce mai repede. Trebuia să se întoarcă! Dacă Lirael era atacată cât timp încă nu revenise din Moarte? Lovită pe la spate cu un pumnal sau cuțit? N-ar avea nicio șansă.

Când ajunsese în micul luminiș, Lirael era aproape așa cum o lăsase. Țurțuri formați din picuri de ploaie atârnav pe brațele ei întinse, și băltoaca înghețată de la picioare se mărise, o priveliște inedită în această pădure călduroasă. Era nevătămată.

— Noroc că eram pe-aici, se auzi o voce din spatele lui Sam. O voce cunoscută. Vocea lui Mogget.

Sam se răsuci ca ars.

— Mogget? Tu ești? Unde ești?

— Aici, și deja o regret ca de-obicei, răspunse Mogget și un mic motan alb se ivi de după o ferigă.

Sam nu coborî sabia. Văzu zgarda încă la gâtul lui Mogget, și pe ea un clopoțel. Dar putea fi un șiretlic. Și unde... sau cine... era acel ciudat omuleț alburii?

— Am văzut un om, rupse Sam tăcerea. Părul și pielea îi era albe, albe ca zăpada. Albe ca blana ta...

— Da, căscă Mogget. Eu eram. Dar forma aceea mi-a fost interzisă de Jerizael, care era... stai să văd... era al patruzeci și optulea Abhorsen. Nu o pot folosi în prezența unui Abhorsen, nici măcar a unui ucenic, fără ca mai întâi să am permisiunea lor. Maică-ta nu obișnuiește să-mi dea permisiunea, deși tatăl său era mai îngăduitor. Deocamdată, Lirael nu poate să ia o decizie, drept pentru care mă vezi din nou așa cum sunt acum.

— Cățeaua a spus că ea... Astarael... nu-ți va da drumul, spuse Sam. Nu-și coborâse încă sabia.

Mogget căscă din nou, și clopoțelul de la gâtul său începu să sune. Chiar era Ranna. Sam îl recunoscuse atât după clinchet, cât și după propria lui reacție: nu-și putu stăpâni un căscat.

— Asta a zis dulăul ăla? Întrebă motanul în vreme ce sări pe rucsacul lui Sam și cu o singură gheară despică tacticos jumătate din cusăturile peticului pentru a putea să intre.

— Astarael? Ea era? A trecut atâta timp încât nu-mi prea aduc aminte cine era. Oricum, mi-a spus ce a avut de spus, apoi am plecat. Prințe Sameth, trezește-mă când ajungem într-un loc uscat și confortabil. Cu mâncare decentă.

Sam își coborî încet spada și oftă agasat. Era, cu siguranță, Mogget. Nu era prea sigur dacă să se bucure sau nu de întoarcerea motanului. Își tot amintea chicotul răutăcios din tunelul de sub Casa Abhorsen, cât și miasma și strălucirea Magiei Libere...

Gheața crăpă, iar Sam se întoarse din nou, cu inima gata să-i sară din piept. Pe lângă sunetul gheții sparte, auzi și ecoul îndepărtat al unui clopot. Atât de îndepărtat că putea fi o amintire sau doar rodul închipuirii.

Apoi gheața se sparse de-a binelea, iar Lirael căzu într-un genunchi, cu fulgi de gheață dansând în juru-i ca o furtună în miniatură. Apoi, Cățeaua apărură într-o scânteiere puternică,

sărind ca turbată și mârâind gutural.

— Ce s-a-ntâmpat? întrebă Sam. Ești rănită?

— Nu chiar, murmură Lirael, cu o grimasă care arăta că ceva nu era în regulă și se apucă de încheietura stângă. O mică dihanie de după a Cincea Poartă a încercat să mă muște de braț, dar nu i-au intrat colții prin haină. Mi-a lăsat doar o vânătaie.

— Ce i-ai făcut? întrebă Sam.

Cățeaua încă fugea de colo până colo, de parcă arătarea Moartă s-ar fi ivit în orice clipă.

— Cățeaua a sfâșiat-o în două, istorisi Lirael, străduindu-se să respire adânc și rar. Nu că asta ar fi oprit-o. Dar până la urmă am făcut-o să-mi dea ascultare. E în drum spre a Noua Poartă și nu se mai întoarce.

— Chiar ești Viitoarea Abhorsen, rosti Sam cu o undă de admirație în glas.

— Se pare că sunt, răspunse Lirael încet. Se simțea de parcă și-ar fi revendicat titlul atunci când l-a grăit în Moarte. Și, de asemenea, ca și cum ar fi pierdut ceva. Era un lucru să iei clopoțeli din Casă, însă chiar să-i folosești în Moarte era cu totul altceva. Vechea ei viață părea atât de departe acum. Dusă pentru totdeauna, și încă nu știa cum va fi noua ei viață sau măcar ce era ea însăși. Se simțea stingheră în propria-i piele și n-avea nimic de-a face cu gheața ce se topea sau cu ploaia și noroiul.

— Îmi miroase ceva, vesti Cățeaua.

Lirael ridică privirile și pentru prima oară observă că Sam era mai plin de noroi decât înainte și mâna-i sângera zgâriată, deși nu părea să o fi observat.

— Ce-ai pățit? întrebă ea cu asprime.

— Mogget s-a întors, o lămuri Sam. Sau cel puțin cred că e Mogget. E în ranița mea. Doar că la început era preschimbat într-un om albinos foarte scund și l-am luat drept dușman...

Se opri din vorbit când Cățeaua se apropie de raniță și-l adulmecă. O lăbuță albă țâșni afară, iar câinele se feri la timp să evite o zgârietură pe nas. Se așează nedumerită pe etichete din spate.

— E chiar Mogget, confirmă ea. Dar nu înțeleg...

— Mi-a dat o nouă șansă sau cel puțin așa a spus ea, veni o voce din raniță. Mai mult decât ai făcut tu vreodată.

— O nouă șansă la ce? mârâi Cățeaua. N-am timp de jocurile tale! Știi ce e dezgropat la optsprezece kilometri de aici?

Mogget scoase capul din raniță. Clinchetul lui Ranna răsună, trimițând un val de toropeală tuturor celor care-l auzeau.

— Ba bine că nu! Nu mi-a păsat atunci și nu-mi pasă nici acum. E Distrugătorul! Ruinătorul! Destrămătorul...

Mogget se opri să-și tragă sufletul. Când să mai deschidă gura, Cățeaua scoase un lătrat scurt și ascuțit, încărcat cu putere. Mogget scheună de parcă ar fi fost călcat pe coadă și se cufundă sâsâind înapoi în raniță.

— Nu-i rosti numele! porunci Cățeaua. Nu la mânie, nu când suntem atât de aproape.

Mogget nu făcu nici păs. Lirael, Sam și Cățeaua priveau ranița cu luare-aminte.

— Trebuie să plecăm de-aici. Lirael oftă, ștergându-și picurii de ploaie de pe frunte înainte să-i intre în ochi. Dar mai întâi vreau să clarific ceva.

Se apropie de ranița lui Sam și se aplecă deasupra, ținându-se la distanță de o eventuală lovitură de gheară.

— Mogget. Ești încă legat în serviciul Abhorsenilor, nu-i așa?

— Da, veni replica înciudată. Ghinion cât Casa.

— Deci, mă vei ajuta, ne vei ajuta, nu-i așa?

Niciun răspuns.

— Îți voi face rost de niște pești, interveni Sam. Adică, atunci când voi avea de unde să-i iau.

— Și câțiva șoareci, adăugă Lirael. Asta dacă-ți plac șoarecii.

Șoarecii ronțăiau cărți. Bibliotecarele nu suportau șoarecii, iar Lirael nu făcea excepție. Era mulțumită să descopere că, deși devenise Abhorsen, acea parte esențială a identității ei, cea de bibliotecară, nu dispăruse. Încă ura și peștii argintii.

— N-are rost să vă târguiți cu creatura aia, îi sfătui Cățeaua. Va face întocmai ce i se spune.

— Pești, când sunt disponibili, și șoareci, și o pasăre

cântătoare, spuse Mogget ieșind din raniță, cu limbuță roz gustând aerul de parcă peștii ar fi fost în fața lui.

— Fără pasăre cântătoare, grăi Lirael cu hotărâre.

— Foarte bine, consimți Mogget. Aruncă o privire disprețuitoare spre Cătea. O înțelegere civilizată și care ține cont de înfățișarea mea curentă. Hrană și cazare în schimbul ajutorului pe care binevoiesc să-l ofer. Mai bine decât să fiu un sclav, nu crezi?

— Ești un... începu mânioasă Căteaua, dar Lirael o apucă de zgardă și se potoli, mârâind.

— Nu avem timp de ciorovăieli, rosti Lirael. Hedge i-a dat drumul lui Mareyn – femeia din Garda Regală – cu gândul să-i înrobească spiritul mai târziu. O moarte înceată dă naștere unui spirit mai puternic. Știe cam pe unde a murit și poate că mai avea slujitori în Moarte, care-mi vor raporta prezența acolo. Așa că trebuie să o luăm din loc.

— Ar trebui... începu Sam pe când Lirael dădea să se îndepărteze. Trebuie să o trimitem așa cum se cuvine.

Lirael clătină din cap, o mișcare diagonală ce nu era nici acord, nici refuz, ci doar istovire.

— Pesemne c-am obosit, rosti ea, ștergându-și din nou sprânceana. Doar i-am promis că așa voi face.

Precum leșurile negustorilor, dacă trupul lui Mareyn era lăsat acolo, putea fi ocupat de alt spirit Mort sau Hedge l-ar fi putut folosi în scopuri chiar mai groaznice.

— Poți s-o faci tu, Sam? întrebă Lirael, masându-și încheietura. Sunt cam epuizată, ca să fiu sinceră.

— Hedge ar putea mirosi magia, avertiză Căteaua. La fel și orice alte creaturi Moarte de prin împrejurimi. Deși ploaia va fi de ajutor.

— Deja am mai făcut o vrajă, încercă Sam să se scuze. Credeam că suntem atacați...

— Nu-ți face griji pentru asta, îl întrerupse Lirael. Doar grăbește-te.

Sam se aplecă peste cadavru și desenă însemnele Legământului în aer. Câteva clipe mai târziu, un giulgiu de foc învălui trupul, iar curând nu mai rămase nimic pentru necromant în afară de inelele înnegrite ale cămășii de zale.

Sam se pregătea să plece, dar Lirael făcu un pas înainte și presără trei însemne ale Legământului pe scoarța copacului ce se înălța deasupra cenușii. Vorbi însemnelor, care-i reținură cuvintele astfel încât orice Mag al Legământului să le audă în anii ce vor urma, pentru câtă vreme copacul va rămâne în rădăcini.

— Mareyn a murit aici, departe de casă și prieteni. Era o Gardă Regală. O femeie curajoasă, care a luptat împotriva unui vrăjmaș prea puternic pentru ea. Însă chiar și în Moarte și-a făcut datoria și chiar mai mult. Nu va fi uitată. Rămâi cu bine, Mareyn!

— Un gest nobil, rosti Cățeaua. Și unul...

— Cam stupid, o întrerupse Mogget de după capul lui Sam. Morții vor da năvală aici în câteva minute dacă ne mai jucăm mult cu magia.

— Mulțumesc, Mogget, spuse Lirael. Mă bucur că ne ești deja de ajutor. Plecăm, așa că te poți pune pe dormit din nou. Obraznico, te rog iscodește înaintea noastră. Sam, urmează-mă.

Fără să aștepte un răspuns, porni cu pași repezi spre coama dealului, îndreptându-se spre un desiș. Cățeaua se luă după ea, apoi fugi înainte dând voios din coadă.

— Face pe șefa, nu-i așa? remarcă Mogget la urechea lui Sam, care urca mai încet. Îmi aduce aminte de maică-ta.

— Mai taci, mormăi Sam, împingând la o parte o creangă ce amenința să-l lovească în față.

— Sper că îți dai seama că ar trebui să fugim cât ne țin picioarele în cealaltă direcție, șopti Mogget. Nu crezi?

— Mai demult, la Casă, mi-ai spus că n-are rost să fug sau să încerc să m-ascund. Sau mă-nșel?

Mogget nu catadicsi să-i răspundă, dar Sam știa că nu adormise. Îl putea simți mișcându-se prin raniță. Nu-și repetă întrebarea, deoarece panta devenise mai abruptă și n-avea de gând să rămână fără suflu. Orice chef de sporovăială se risipi odată cu urcușul anevoios, printre copaci și peste bușteni căzuți, rupți de vânt de pe coasta dealului în care nu puteau să-și înfigă adânc rădăcinile.

Atinseseră într-un sfârșit culmea, uzi leoarcă, în ciuda pelerinilor de ploaie, și istoviți de atâta urcuș. Soarele, pierdut

unde va într-un nor, era pe cale să apună și era clar că nu vor mai putea să înainteze mult înainte de lăsarea întunericului.

Lirael se gândi să ceară un popas, dar când îi făcu semn Cățelei aceasta o ignoră, prefăcându-se că nu o vede. Lirael oftă și o urmă, ușurată că patrupelele cotise spre vest și mergea pe coama dealului, și nu coborâse panta. Continuă pentru încă o jumătate de oră, deși li se părea că merg de ore în șir, până ce ajunseră într-un loc unde o alunecare de teren despădurise versantul nordic al culmii.

Căteaua se opri, alegând un pâlț de ferigi care să-i adăpostească. Lirael se așeză lângă ea, iar Sam ajunse după un minut, împleticindu-se la fiecare pas și se prăbuși ca un bolovan. Pe când tânărul căuta să-și recapete suflul, Mogget ieși din raniță și se așeză pe membrele posterioare, folosindu-se de capul lui Sam drept proptea pentru lăbuțele din față.

Toți patru priveau în jos, pe pârția defrișată de-a lungul văii și până la Lacul Roșu, o întindere molcomă de apă din depărtare, luminată de fulgere și de bruma de lumină ce mai răzbătea printre nori.

Și puțul lui Nick se vedea foarte bine, ca o rană oribilă de pământ roșu și humă gălbuie deschisă în verdele văii. Pământul din jur era mereu lovit de fulgere, iar tunetele deveniseră zgomot de fundal. Sute de făpturi, ca niște furnici văzute de la distanță, trebăluiau în jurul puțului. Chiar și de la kilometri depărtare, Sam și Lirael puteau simți că sunt Morți.

— Oare ce fac Ajutoarele acolo? șopti Lirael. Deși erau pitiți sus pe culme printre copaci și ferigi, încă avea senzația că Hedge și acoliții săi îi pot descoperi în orice clipă.

— Nu-mi dau seama, răspunse Sam. Mută ceva, chestia aia strălucitoare, cred. Spre lac.

— Da, confirmă Căteaua, care stătea nemișcată ca o statuie lângă Lirael. Trag după ei două emisfere de argint, la trei sute de pași una de alta.

Mogget sâsâi îndărătul urechii lui Sam, care simți un fior coborându-i pe spinare.

— În fiecare emisferă e ferecată o jumătate dintr-un spirit străvechi, continuă Căteaua cu glas scăzut. Un spirit de la început, dinainte să se fi făcut Legământul.

— Cel al cărui nume Mogget era cât pe ce să-l rostească, șopti Lirael. Distrugătorul.

— Da. A fost înțemnițat acum multă vreme în emisferele argintii, iar ele au fost îngropate adânc, sub bariere de argint, aur și plumb; scoruș, frasin și stejar; iar a șaptea barieră era din os.

— Deci e încă închis? Intră Sam în vorbă. Adică, deși au dezgropat emisferele, el e încă închis în ele, nu-i așa?

— Deocamdată, grați Cățeaua. Dar, dacă închisoarea s-a năruit, ce speranță ne putem pune în lanțuri? Poate cineva a găsit o metodă de a contopi emisferele, deși nu-mi dau seama cum și nici unde le-ar putea duce... Îmi pare rău că te-am dezamăgit, stăpână, adăugă ea așezându-se pe burtă, cu botul scurmând în pământ de mâhnire.

— Poftim? Întrebă Lirael, privind spre Cățeaua cătrănită.

Pe moment, nu găsi niciun răspuns. Apoi simți un glăscior în sinea ei întrebând: „Ce ar face un Abhorsen?” și atunci realizează că trebuie să fie ceea ce îi urzise soarta. Să fie neînfricată, chiar dacă simțea exact opusul.

— Despre ce vorbești? Nu-i vina ta.

Preț de o clipă, nu-și putu stăpâni tremurul vocii, dar îl ascunse cu un tușit înainte să continue:

— De altfel, Distrugătorul e încă închis. Trebuie doar să-l oprim pe Hedge înainte să unească emisferele sau orice are de gând cu ele.

— Ar trebui să-l salvăm pe Nick, rosti Sam. Înghiți în sec, apoi adăugă: Deși sunt numeroși Morți acolo.

— Asta-i! exclamă Lirael. Cel puțin asta putem face pentru început. Nick va ști exact unde plănuiesc să ducă emisferele.

— Are și gândirea strategică a maică-tii, observă batjocoritor Mogget. Și ce-ar trebui să facem? Să coborâm acolo și să-i cerem lui Hedge să ni-l dea pe băiat pe tavă?

— Mogget, începu Sam, iar Cățeaua mârâi, dar Lirael le acoperi vocile. Un plan îi înmugurise în minte și voia să-l rostească înainte să-și piardă speranța în el.

— Nu fi prostuț, Mogget. Ne vom odihni puțin, apoi voi îmbrăca pielea fermecată pe care am făcut-o pe barcă și voi zbura acolo sub formă de bufniță. Cățeaua va zbura cu mine, iar

una din noi îl va găsi pe Nick și-l vom furișa de acolo. Tu și Sam ne veți urma și ne vom întâlni la izvorul de acolo. Până ce ne întâlnim se va crăpa de ziuă și vom avea apă, așa că putem afla de la Nick ce se întâmplă. Ce părere aveți?

— Felicitări! Într-un clasament al celor mai stupide planuri pe care le-am auzit de la un Abhorsen al tău e pe locul patru, răspunse Mogget. Îmi place ideea cu odihna, dar ai uitat să amintești de cină.

— Cred că ar fi mai bine să zbor eu, interveni Sam stingher. Sunt sigur că n-aș avea probleme cu forma de bufniță și aș avea șanse mai mari să-l conving pe Nick să vină cu noi. Și cum de poate Cățeaua să zboare?

— Nu e nevoie să-l convingem, mormăi Cățeaua. Prietenul tău Nick e probabil sub influența Distrugătorului. Vom fi nevoiți să-l constrângem și trebuie să fim prudenți cu el și cu puterile care poate i s-au dat. Cât despre zburat, pur și simplu mă fac mai mică și-mi cresc aripi.

— Aha, făcu Sam. Desigur. Îți cresc aripi.

— Trebuie să avem grijă și la Hedge, adăugă Lirael, care acum se întreba dacă nu cumva există un plan mai bun. Dar numai eu pot folosi pielea fermecată. Am croit-o pe mărimea mea – pe tine nu te cuprinde. Sper doar că nu-i prea mototolită în raniță.

— Cum eu nu zbor, o să-mi ia cam două ore să ajung la pârlul ăla, spuse Sam scrutând în josul culmii. Poate că ar trebui să coborâm împreună în toiul nopții, apoi poți zbura de jos. Măcar așa pot interveni dacă întâmpinăm necazuri. Și poți să-mi împrumuți arcul, să vrăjesc câteva săgeți cât timp aștept.

— Bună idee, zâmbi Lirael. Ar trebui să pornim. Dar arcul nu va fi de mare folos dacă ploaia continuă și nu putem risca să-i punem capăt cu magia văzduhului. Asta ne-ar da de gol cu siguranță.

— Se va opri înainte de zori, grăi Cățeaua cu mare autoritate.

— Ha, făcu Mogget. Oricine le putea spune asta. Că tot veni vorba, se oprește chiar acum.

Sam și Lirael căutară din priviri bolta cerească ascunsă de ramuri și, într-adevăr, cu toate că furtuna din nord-vest era

nestăvilită, norii de deasupra lor și cei din est se desfăceau lăsând loc ruginiului spălăcit al ultimelor raze de soare și primei stele a nopții. Era Uallus, steaua roșie care totdeauna arăta nordul. Lirael se încurajă la vederea stelei, deși știa că Uallus aduce noroc dacă e prima stea văzută pe cer e doar o poveste păstorească.

— Bine, rosti Lirael. Urăsc să zbor pe ploaie. Nu suport penele ude.

Sam nu răspunse. Se întuneca, dar fulgerele din jurul puțului luminau când și când valea. Vedea ceea ce părea a fi un cort. Probabil era cortul lui Nick, fiindcă era singurul din preajmă.

— Ține-te bine, Nick, șopti Sam. Te salvăm noi.

Primul interludiu

Întinși sub mașină, Touchstone o prinse pe Sabriel de umăr. Explozia îi surzise și erau năuciiți în urma șocului. Mulți dintre paznicii lor zăceau morți în jur, într-un carnagiu greu de privit. Oricum, erau cu ochii pe asasini. Le vedeau picioarele din ce în ce mai aproape, deși râsetele lor păreau înăbușite și îndepărtate, ca ale unor vecini de cealaltă parte a Zidului.

Touchstone și Sabriel se târâră înainte, cu pistoalele în mâini. La fel făcură și cele două gărzi care se apropiaseră de mașină. Sabriel o văzu pe Veran, care strângea pistolul în mâinile însângerate. Celălalt supraviețuitor era Barlest, veteranul gărzilor, al cărui păr grizonant era acum acoperit de o mare pată de sânge. Ținea în mâini o mitralieră și era gata să tragă.

Asasinii observară mișcarea, dar prea târziu. Cei patru supraviețuitori traseră aproape simultan, înecându-le râsetele în focuri de armă. Cartușele goale ricoșau din mașină, iar un fum înțepător dansa printre roți.

— Spre barcă! îi strigă Barlest lui Sabriel, arătând înapoia lui. La început, nu-l putu înțelege, până să mai strige de trei ori: Barcă! Barcă! Barcă!

Și Touchstone îl auzise. O privi pe Sabriel, iar ea îi citi teama din ochi. Dar era teamă pentru siguranța ei, nu pentru el însuși, și ea știa asta. Făcu semn spre aleea dintre casele din spatele lor, care i-ar fi dus spre Piața Larnery și Treptele Warden. Aveau bărci acolo, iar mai multe gărzi deghizate în negustori îi așteptau. Damed pregătise cu grijă mai multe rute de scăpare, dar asta era cea mai apropiată. Ca întotdeauna, avea în minte doar siguranța regelui și reginei.

— Plecați! strigă Barlest.

Tocmai ce schimbase încărcătorul mitralierei și începu să tragă salve scurte în dreapta și-n stânga, forțându-i pe atacatori să-și țină capetele jos. Touchstone îl apucă pe Barlest de umăr în semn de adio, apoi se îndreptă spre cealaltă parte a mașinii. Sabriel se târî lângă el, iar mâinile li se atinseră pentru un scurt

moment. Veran, care se afla lângă ea, inspiră adânc, țâșni de la adăpostul mașinii și fugi spre alee. Cum ajunsese acolo, îngenunche în spatele unui hidrant și-i acoperi pe Touchstone și Sabriel care o urmau. Dar pentru moment nu se auzeau alte focuri decât tirul disciplinat al lui Barlest, care era încă sub mașină.

— Haide! răcni Touchstone îndreptându-se spre intrarea în alee.

Însă Barlest nu-i urmă, iar Veran îi apucă pe Touchstone și Sabriel și-i împinse în alee țipând: hai! hai!

În urma lor, auziră strigătul de luptă al lui Barlest, care se năpusti spre atacatori. Urmă o lungă rafală de foc automat și multiple focuri de armă. Apoi, tăcere, curmată doar de zgomotul cizmelor pe caldarâm, de gâfâieli și de bătaia inimilor.

Piața Larnery era abandonată. Grădina centrală, de obicei populată de guvernante și țânci, era complet lipsită de viață. Doar câteva minute se scurseseră de la explozie, dar fusese de-ajuns. De la ascendența lui Corolini și a bătaușilor săi din Partidul Națiunii în Corvere se iscaseră destule necazuri, iar cetățenii de rând învățaseră să se retragă degrabă de pe străzi.

Touchstone, Sabriel și Veran fugeau în tăcere prin piață înspre Treptele Warden. Un barcagiu beat îi văzu, trei făpturi cu pistoale în mâini și șiroind de sânge, dar nu era într-atât de beat încât să le stea în cale. Se aruncă într-o parte, chircindu-se într-un ghemotoc cât mai mic posibil.

Apele murdare ale râului Sethem curgeau pe lângă micul chei de la capătul treptelor. Un ins îmbrăcat în cizmele lungi de mușama și zdrențele asortate ale unui curățător de aluviuni stătea acolo, cu mâinile într-un butoi pe care probabil tocmai îl scosese din malurile noroioase ale râului. Cum auzi tropăit pe scări, scoase o carabină cu țeava tăiată, cu piedica trasă.

— Querel! Protejează-i! strigă Veran.

Bărbatul împinse încet piedica, scoase un fluier de sub cămașa peticită și suflă de câteva ori. Un alt fluier îi răspunse și mai mulți membri ai Gărzii Regale ieșiră dintr-o barcă ascunsă sub chei. Toți erau înarmați și pregătiți de luptă, dar după chipurile lor niciunul nu se aștepta la o astfel de situație.

— O ambuscadă! exclamă Touchstone imediat ce se

apropiară. Trebuie să plecăm de îndată.

Înainte să apuce să mai spună ceva, mai multe mâini îi apucară și fură de-a dreptul aruncați pe puntea bărcii care îi aștepta, cu Veran urmând îndeaproape. Ambarcațiunea, o barjă de râu, era cam la doi metri dedesubtul cheiului, însă cei doi aterizară în brațele gărzilor. Nici nu intraseră bine în cabina căptușită cu saci de nisip că motorul ieși din lenea de până atunci și barca porni la drum cu un hureit greoi.

Sabriel și Touchstone se cercetau reciproc, asigurându-se unul pe altul că erau încă în viață și relativ nevătămați, deși amândoi sângerau de la mici tăieturi de șrapnel.

— Gata, rosti încet Touchstone, punându-și pistolul pe punte. Am terminat-o cu Ancelstierre.

— Da, încuviință Sabriel. Sau poate că locul acesta a terminat-o cu noi. Nu vom mai găsi vreun ajutor aici.

Touchstone suspină, luă o cârpă și șterse sângele de pe chipul lui Sabriel. Ea făcu același lucru pentru el; apoi se ridicară și se îmbrățișară pentru câteva clipe. Amândoi tremurau și nu căutau s-o ascundă.

— Trebuie să avem grijă de rănilor lui Veran, spuse Sabriel când își dădură drumul din brațe. Și să stabilim un curs către casă.

— Casă, confirmă Touchstone, dar nici măcar acel cuvânt nu fusese grăit fără ca amândoi să simtă o teamă nemărturisită. Pe cât de aproape fuseseră ei de moarte astăzi, se temeau că odraslele lor se vor confrunta cu pericole încă și mai mari, căci, precum amândoi știau prea bine, existau sfârșituri mult mai cumplite decât o simplă moarte.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL NOUĂ Un vis cu bufnițe și câini zburători

Nick avu din nou același vis, cel cu ferma de fulgere și cu emisferele care se contopeau. Apoi visul se schimbă brusc și-i păru că stă întins pe un culcuș de blănuri într-un cort. Auzea ritmul încet al ploii pe pânza de deasupra capului și glasul tunetului, iar întregul cort era mereu luminat de scânteieri de fulger.

Se ridică în capul oaselor și văzu o bufniță cocoțată pe cufărul său de voiaj, privindu-l cu ochii ei gălbui, enormi. Și mai era un câine care stătea lângă pat. O potaie negru-maronie nu mai mare decât un terrier, cu aripi enorme ieșindu-i din umeri.

„Măcar visez ceva nou”, gândi el. Probabil era aproape treaz, iar aceasta era una din acele frânturi de vis care precedau trezia completă, când realitatea și fantezia se îngemănau. Cortul era al lui, știa asta, dar o bufniță și un câine înaripat!

„Mă întreb ce înseamnă asta”, gândi Nick, clipind cu ochii încă încețoșați.

Lirael și Cățeaua Obraznică îl priveau cum se holbează la ele, cu ochii cufundați în somn, dar dominați de o strălucire febrilă. Își duse mâna la piept și își încovoie degetele de parcă ar fi vrut să-și zgârie inima. Clipi de două ori, apoi închise ochii și se întinse înapoi pe blănuri.

— Chiar e bolnav, șopti Lirael. Arată groaznic. Și mai are ceva... Nu-mi dau bine seama în forma asta. Ceva nefiresc.

— Are o fărâma din Distrugător în el, mârâi încetișor Cățeaua. Cel mai probabil, o așchie dintr-o emisferă argintie, îmbibată cu un fragment din puterea lui. Îl mistuie încet-încet, trup și spirit. E folosit drept avatar al Distrugătorului. Ca voce a lui. Nu trebuie să trezim forța asta dinlăuntrul său.

— Și cum îl scoatem de-aici fără să facem asta? întrebă Lirael. Nu pare îndeajuns de sănătos încât să se ridice din pat, darămite să meargă pe propriile picioare.

— Pot să merg, protestă Nick, deschizând ochii și ridicându-se din nou. Cum acesta era visul lui, de ce să nu participe la o conversație între o bufniță vorbitoare și un câine înaripat?

— Cine-i Distrugătorul ăsta și ce-i cu vorbele astea cum că mă mistuie? Am doar o gripă urâtă sau ceva. Mă face să halucinez, adăugă el. Și să am visuri foarte reale. Un câine zburător! Ha!

— Crede că visează, rosti Cățeaua. Asta-i bine. Distrugătorul nu se va trezi decât dacă se crede amenințat sau dacă simte Magia Legământului în apropiere. Stăpână, fii atentă să nu-l atingi cu pielea fermecată!

— N-are cum să-mi stea mintea la bufnite, chicoti Nick visător. Nici la câini.

— Pun pariu că nici nu se poate ridica să se îmbrace, îl provocă Lirael cu viclenie.

— Ba bine că nu, făcu Nick târându-și picioarele de-a lungul blănurilor îndeajuns încât să alunece din culcuș. Pot să fac orice într-un vis. Orice am chef.

Împleticindu-se nițel, își dădu jos pijamaua fără pic de pudoare în fața creaturilor din vis și rămase în picioare, gol-puşcă. Părea foarte slab, gândi Lirael și un fior de grijă o luă prin surprindere. Îi putea vedea coastele prin piele și tot tacâmul că tot veni vorba.

— Vezi? Gata îmbrăcat, bâigui Nick.

— Îți trebuie puțin mai multe haine, sugeră Lirael. S-ar putea să plouă din nou.

— Am o umbrelă, declară Nick. Apoi fața i se întunecă. Nu, e ruptă. Îmi iau haina.

Fredonând o melodie numai de el știută, se îndreptă spre cufăr și dădu să deschidă capacul. Lirael, luată prin surprindere, reuși să zboare de pe cufăr în ultimul moment și se așeză pe culcușul lăsat liber.

— *Bufnița și pisicuța s-au...* cânta Nick, în timp ce-și trăgea pe el chiloții, pantalonii și un palton lung, lăsând la o parte cămașa. Doar că în visul meu nu se potrivește... pentru că tu nu ești o pisică. Ești... un... Un câine înaripat, termină el și întinse brațul să-i atingă nasul Cățelei. Atingerea păru să-l

surprindă, iar roșeața i se accentuă în obraji.

— Visez? Întrebă el dintr-odată, plesnindu-se peste față. Nu visez, așa-i? Eu... doar... o iau... razna.

— Nu ești nebun, îl liniști Lirael. Doar bolnav. Ai febră.

— Da, da, am, consimți Nick abătut, ducând dosul palmei la fruntea transpirată. Trebuie să mă bag în pat. Așa a spus Hedge, înainte să plece după cealaltă barjă.

— Nu! porunci Lirael, cu o voce curios de puternică pentru micul cioc al unei bufnite.

Auzind de absența lui Hedge, era sigură că trebuie să profite de ocazie.

— Ai nevoie de aer proaspăt. Obraznico, poți să-l faci să meargă? Așa cum ai făcut cu arbaletrierul?

— Poate, mormăi Cățeaua. Simt mai multe forțe în el și chiar un infim fragment din Distrugătorul Înlănțuit, e o forță pe care s-o iei în serios. Și îi va alerta pe Morți.

— Sunt ocupați să ducă emisferele spre lac, spuse Lirael. Le va lua ceva timp să ajungă aici. Deci cred că e mai bine s-o faci.

— Eu mă bag în pat, decretă Nick, ținându-și capul între mâini. Și, cu cât ajung mai curând acasă în Ancelstierre, cu atât mai bine.

— Nu te bagi tu în pat, mârâi amenințător Cățeaua. Vii la o plimbare!

Acestea fiind zise, dădu drumul unui lătrat atât de adânc și zgomotos că zgâlțâi cortul, făcând stâlpii să vibreze. Lirael îi simți forța pe pielea ei... cea fermecată. Contactul dintre Magia Liberă și însemnele Legământului îi ciufuli penajul și stârni scânteii.

— Urmează-mă! tună Cățeaua, apoi se întoarse și părăsi cortul. Nick făcu trei pași după ea, dar se opri la intrare, agățându-se de prelata de pânză.

— Nu, nu, nu pot, îngăimă el, cu mușchii jucând spasmodic sub pielea gâtului și a mâinilor. Hedge mi-a zis să rămân locului. Mai bine rămân.

Cățeaua lătră din nou, de astă dată mai tare, acoperind până și tunetele. O coroană de scânteii o înconjură pe Lirael aprinzând pijamalele de sub gheare forțând-o să părăsească

acel cort.

Nick se împletici și se încovoie sub forța hămăitului. Căzu în genunchi și se târî afară din cort, gemând și strigându-l pe Hedge. Lirael îi dădu ocol, uitându-se spre vest.

— Ridică-te! porunci Căteaua. Umblă. Urmează-mă.

Nick se ridică, făcu câțiva pași, apoi îngheță locului. Ochii i se dădură peste cap, iar lujeri de fum alb începură să i se ridice în rotocoale din gura deschisă.

— Stăpână! strigă Căteaua. Fragmentul se trezește în el! Trebuie să revii la forma ta și să-l potolești cu clopoței!

Lirael căzu ca un bolovan, căci invocase însemnele Legământului să o elibereze de pielea pe care o purta. Dar nu înainte ca ochii ei mari și aurii de bufniță să pătrundă prin noaptea dantelată de fulgere până acolo unde Morții trudeau să miște emisferele argintii. Sute de Ajutoare aruncaseră deja frânghiile și se îndreptau spre cort. O clipă mai târziu, începură să fugă și sunetul sutelor de articulații secate de viață trosniră în cor ca un ecou fantomatic al furtunii. Cei din față se luptau care să ajungă mai întâi, atrași de ademenirea magiei și de promisiunea unei vieți puternice pe care să o ia. Viață care să le domolească foamea eternă.

Căteaua lătră din nou, dar nu părea să aibă mare efect asupra fumului ce se înălța din nasul lui Nick. Lirael nu putea decât să privească rotocoalele albe de fum, căci era prinsă pe moment într-un vârtej strălucitor de lumină, până ce-și năpârlea pielea fermecată.

O clipă mai târziu, era în propria-i formă, cu mâinile pe Saraneth și Nehima. Însă mai simțea ceva acolo, o prezență care ardea înăuntru lui Nick, o strălucire interioară care topea stropii de ploaie ce-i atingeau pielea. Miasma de metal cald a Magiei Libere se revărsa în valuri din el, iar o voce care nu era a lui Nicholas ieși din gura sa, însoțită de nori de fum alb.

— Cum îndrăznești... A, trebuia să mă aștept la tine, băgărețule, și la una din surorile tale să...

— Iute, Lirael, strigă Căteaua. Ranna și Saraneth laolaltă cu lătratul meu!

— La mine, servitorii mei! răcni vocea din Nick, o voce mult mai puternică și mai îngrozitoare decât ceva ce ar putea

ieși dintr-un gât omenesc. Spulberă până și tunetul, prăvălindu-se peste întreaga vale. Toți Morții o auziră, chiar și cei care încă mai trăgeau de funii, și cu toții se rezeziră încolo, un puhoi de carne putrezită care unduia în jurul puțului, grăbindu-se spre cortul în flăcări, unde Stăpânul lor suprem îi chema.

Și alții îl auziră, deși era prea departe ca vreun sunet să le ajungă la urechi. Hedge scăpă o înjurătură și omorî un cal ce avu ghinionul să se afle prin preajmă, căci niciun animal viu nu l-ar fi suportat în spinare.

Depart, la răsărit, Chloir se întoarse de pe malul râului de lângă Casa Abhorsenilor și porni în goană, o mare vâlvătaie de foc și întunecime care se mișca mai repede decât ar fi putut-o duce orice picior de om.

Lirael își aruncă sabia și îl trase pe Ranna atât de repede încât clopoțelul scăpă o undă de torpoare asupra stăpânei sale. Încheietura încă o dorea în urma confruntării din Moarte, dar nici durerea, nici protestele lui Ranna nu erau de-ajuns să o oprească. Paginile din *Cartea Morților* îi străluceau în minte, arătându-i ce să facă. Alături sunetul blând al lui Ranna cu forța adâncă a lui Saraneth și cu ele lătratul poruncitor al Cățelei.

Sunetul se înfășură în jurul lui Nick, iar vocea care tuna din el se domoli. Însă o voință turbată se opinti împotriva vrăjii, luptând împotriva puterilor combinate ale clopoțelilor și Cățelei. Apoi, deodată, rezistența cedă, iar Nick căzu la pământ, fumul alb retrăgându-se rapid în nas și gât.

— Grăbește-te și ridică-l! o îndemnă Cățeaua. Tai-o spre sud și îndreaptă-te spre punctul de întâlnire. Îi țin eu ocupați aici!

— Dar – Ranna și Saraneth – va fi adormit, protestă Lirael punând clopoțelii la loc și ridicându-l pe Nick. Era mult mai ușor decât părea. Evident, era doar piele și os.

— Nu, doar ciobul din el doarme, rosti Cățeaua. Își retrăsese aripile și acum creștea la dimensiunile de luptă. Plesnește-l și fugi!

Lirael se supuse, deși-i părea un gest crud. O ustura palma, dar măcar îl trezise pe Nick. Acesta tresări, se uită nedumerit în jur și se zbatu să-și elibereze brațul de strânsoarea ei.

— Fugi! se răsti ea și-l trase după sine, oprindu-se s-o ridice pe Nehima. Fugi sau te înțep cu asta!

Cu o figură năucită, Nick se uită pe rând la ea, la cortul în flăcări, la Cățea și la hoarda care se apropia în goană, cea despre care credea el că sunt muncitori bolnavi. Apoi începu să fugă, lăsându-se îndrumat spre sud.

În urma lor, Cățeaua stătea la lumina focului, o umbră nefastă măsurând acum aproape doi metri la nivelul umerilor. Pe zgardă, însemnele Legământului luceau straniu în propriile lor culori, mai aprinse decât flăcările roșii-gălbui ale cortului arzând. Magia Liberă pulsa sub zgardă, iar flăcări roșii îi picurau din gură precum balele.

Primul grup de slujitori morți o zări și încetini, nesiguri de ce anume era și cât de periculoasă putea fi. Apoi Cățeaua Obraznică lătră, iar slujitorii începură să se vaiete și să urle, căci o putere pe care o cunoșteau și de care se temeau puse stăpânire pe ei, un atac de Magie Liberă care le trimitea fiori în trupurile putrede și-i obliga să se întoarcă în Moarte.

Dar pentru fiecare Mort căzut erau încă zece care se repezeau cu mâinile scheletice gata să prindă și să sfâșie, cu dinții spărți și albiți de mormânt nerăbdători să muște în orice carne, magică sau nu.

CAPITOLUL ZECE

Prințul Sameth și Hedge

Abia ce făcuseră jumătate din drumul până la locul de întâlnire cu Sam, că Nick se prăbuși la pământ. Fața îi era îmbujorată de febră și istovire și răsufla din greu. Se uita la Lirael fără să rostească un cuvânt, parcă așteptându-și execuția.

Era îndreptățit să se teamă, de vreme ce ea stătea deasupra lui cu sabia trasă. O băgă pe Nehima în teacă și încetă să se încrunte, dar Nick era prea bolnav și obosit să înțeleagă că încerca să-l liniștească.

— Se pare că va trebui să te duc în spate, rosti ea, cu un amestec de epuizare și deznădejde. Tânărul nu era deloc greu, dar mai aveau încă aproape un kilometru până la izvor și nu știa câtă vreme fărăma de Distrugător din el va rămâne adormită.

— De ce... de ce faci asta? întrebă cu un horcăit Nick pe când ea îl ridica pe umeri. Să știi că experimentul va continua și fără mine.

Lirael învățase cum să-i ducă pe oameni în spinare la Marea Bibliotecă a Clayrelor, deși nu o mai făcuse de ani buni. Nu de când alambicul lui Kemmeru – un obiect nepermis – luase foc tocmai când Lirael făcea de tură în brigada de pompieri a bibliotecarelor. Constată cu mulțumire că nu uitase cum se procedează și că Nick era mult mai ușor decât Kemmeru. Era totuși o comparație nedreaptă, deoarece Kemmeru ținuse morțiș să fie cărată cu tot cu cărțile ei preferate.

— Prietenul tău Sam poate să te lămurească, spuse Lirael.

Încă o auzea pe Cățea lătrând undeva în urma ei, ceea ce o liniști întrucâtva, însă era greu să vadă încotro se îndreaptă în lumina difuză a zorilor ce nu avea destulă tărie nici măcar să arunce o umbră. Îi fusese mult mai ușor să traverseze valea în formă de bufniță.

— Sam? Ce are Sam de-a face cu toate astea? întrebă Nick.

— Îți explică el, răspunse scurt Lirael, apoi ridică ochii spre cer, căutând să-și stabilească poziția în funcție de steaua Uallus. Dar erau încă prea aproape de puț și vedea doar nori de furtună

și fulgere. Măcar se oprișe ploaia și norii aduși de ei se risipeau încet-încet.

Lirael își continuă drumul, dar cu presimțirea crescândă că o luase cumva în direcția greșită. Ar fi trebuit să fie mai atentă când zburase deasupra cărării spre puț, se gândi Lirael, când totul se afla dedesubt.

— Hedge mă va salva, șopti Nick sfârșit, cu o voce răgușită și stranie, mai ales că venea de lângă cureaua lui Lirael, unde-i bălăbănea capul.

Lirael nu-i dădu atenție. Nu mai auzea vocea Cățelei, iar pământul devenea tot mai mocirlos la fiecare pas. I se păru că vede tufișuri. Poate erau cele care străjuiau pâraul unde îi aștepta Nick.

Înaintă, cu greutatea în plus a lui Nick împingându-i picioarele adânc în pământul moale. Acum că era mai aproape și că soarele împrăstia mai multă lumină, observă că acelea nu erau tufișuri, ci stufăriș. Tulpini înalte ale căror flori colorau malurile apei cu un scânteietor nimb stacojiu, de la care Lacul Roșu își trăgea numele.

Lirael își dădu seama că și-a ratat complet destinația. Cumva, o cotise spre vest. Acum era pe malul lacului, iar Ciorile Sângeroase o vor găsi în curând dacă nu se va pune la adăpost de privirea lor. Îl săltă pe Nick pe umeri și se aplecă puțin înainte, să-și echilibreze povara. Acesta scoase un geamăt de durere, dar Lirael îl ignoră și intră în stufăriș.

Curând, noroiul făcu loc apei, care i se înălța până la genunchi. Trestii se îndeseau pe măsură ce înainta, iar vârfurile lor înflorite se legănau deasupra lor. Văzu însă o cărare îngustă deschizându-se între niște trestii lăsate. O luă pe cărare, intrând tot mai adânc în mlaștină.

Între timp, Sam luă încă un însemn din fluxul nesfârșit al Legământului și-l împinse în săgeata pe care o ținea pe genunchi, privind cum se întinde ca uleiul pe oțelul ascuțit al vârfului. Era ultimul pentru această săgeată. Deja pusese însemne de precizie și forță în vergeaua de lemn, însemne de zbor și noroc în pene și de izgonire și destrămare în vârf.

Era ultima din cele douăzeci, acum toate fermecate să fie

arme de mare folos împotriva Morților. Petrecuse două ore să le farmece pe toate și era cam obosit. Nu știa că cei mai mulți magi ai Legământului ar fi petrecut aproape o zi cu asemenea îndeletnicire. Pentru Sam fusese dintotdeauna ceva firesc să sădească magie în obiecte neînsuflețite.

Își făcea treaba șezând pe porțiunea uscată a unui buștean pe jumătate cufundat în pârâu. Din punctul său de vedere, era un pârâu sigur, căci avea aproape cincisprezece metri lățime, era adânc și repede. Putea fi traversat sărind pe buștean și pe câteva pietre înalte, dar Sam se îndoia că Morții ar fi capabili de așa ceva.

Puse ultima săgeată în tolba prinsă de ranița lui Lirael, pe care apoi o luă în spate. Își lăsase propria raniță pe malul apei, cu Mogget dormind pe ea. Când privi mai bine, Sam băgă de seamă că acesta dispăruse.

Sam se uită atent împrejur, dar nu observă nicio mișcare și nu era destulă lumină încât să-l vadă în caz că stătea locului sau se ascundea.

Motanul nu mai dispăruse așa niciodată, iar Sam avea chiar mai puțină încredere în el de când cu pățania din tunelurile de sub Casa Abhorsenilor. Încet, luă arcul lui Lirael și puse o săgeată pe coardă. Avea sabia la brâu, dar zorii aruncau suficientă lumină încât măcar să țintească ceva la mică depărtare. Măcar peste râu, pe care Sam nu avea de gând să-l traverseze.

Deodată, ceva mișcă pe celălalt mal. O siluetă mică și albă, furișându-se pe lângă apă. Era probabil Mogget, se gândi Sam, scrutând în penumbră.

Degetele-i tresăriră pe coardă când creatura se apropie.

— Mogget? șopti el cu nervii mai încordați decât arcul din mâini.

— Cine te așteptai să fie, prostule! rosti ghemotocul alb, săltând din piatră-n piatră și apoi pe buștean. Nu-ți irosi săgețile, că vei avea nevoie de ele. Cam două sute de Ajutoare se îndreaptă înapoi.

— Ce! exclamă Sam. Cum rămâne cu Lirael și Nick? Sunt teferi?

— N-am idee, spuse Mogget calm. M-am dus să văd ce se-

ntâmplă când însoțitorul nostru canin a început să latre. Se îndreaptă încoace, cu toți morții pe urme, dar nu am zărit-o pe Lirael sau pe prietenul tău care ne dă bătăi de cap. A, cred că asta-i Cățeaua Odioasă care se apropie acum.

Cuvintele lui Mogget fură urmate de un pleoscăit enorm când Cățeaua, ce apăruse deodată pe celălalt mal, se aruncă în pârau trimițând apă în toate părțile, dar mai ales pe Mogget.

Într-o clipită, Cățeaua era lângă ei, scuturându-și capul atât de tare încât Sam trebui să-și ferească arcul.

— Repede! găfâi ea. Trebuie să plecăm de-aici! Rămâneți pe malul ăsta și luați-o în josul pâraului!

Nici nu sfârși bine, că o luă din nou la goană de-a lungul apei. Sam sări de pe buștean, își înșfacă ranița și porni poticnindu-se după Cătea, cu o sumedenie de întrebări pe limbă. Cu ranița lui Lirael în spate, arcul și o săgeată într-o mână și ranița lui în cealaltă, nu o dată era cât pe ce să se prăvălească în pârau.

— Lirael... și Nick? Ce... să ne oprim puțin... tre' să rearanjez toate...

— Lirael s-a ascuns în stufăriș, dar necromantul a apărut dintr-odată, așa că nu am riscat să-l conduc la ea, rosti câinele peste umăr. De-aia nu putem aștepta!

Sam privi în urmă și se împiedică de ranița din mână, căzând cu tot cu arc și săgeată. Abia ce se ridică în picioare, că zări zidul mișcător de Ajutoare care tocmai se opriseră de cealaltă parte a apei, lângă buștean. Erau câteva sute la număr, o imensă și sumbră viermuială de hoituri care se porniră numaidecât să-i urmărească.

Din noianul de Morți o singură arătare ieșea în evidență. Un om înveșmântat în flame roșiatice, călărind un cal scheletic, cu ultimele hălci de carne stând să-i cadă de pe gât și greabăn.

Hedge. Sam îi simți prezența ca un sloi de gheață și o durere năprasnică îi sfredeli încheieturile. Hedge striga ceva - poate o vrajă -, dar Sam nu îl auzi. Era preocupat să ridice arcul de pe jos și să ia o altă săgeată. Zorii păreau să fi încremenit și era încă destul de întuneric, iar distanța apreciabilă. Însă nu destul de mare pentru o lovitură norocoasă.

Fără să stea pe gânduri, Sam luă o săgeată și întinse

arcul. Pentru o clipită, întreaga lui concentrare trăsă o linie între el și făptura aceea de beznă și văpaie.

Apoi luă degetele de pe coardă, iar săgeata fermecată își luă zborul ca o scânteie albastră. Sam privi plin de speranță cum gonea mai precis decât își închipuise, întâlnind gâtul necromantului într-o vâlvătaie albă și roșie.

Hedge căzu de pe calul său scheletic, care se ridică pe picioarele dinapoi și se avântă spre pârâu, doborând câteva rânduri de Ajutoare. La contactul cu apa, se dezintegrează într-o explozie de scânteii albe și nechezături ascuțite. Știuse instinctiv cum să se elibereze și să-și găsească moartea finală.

— Asta îl va enerva, rosti Mogget de lângă picioarele lui Sam.

Sam își pierdu speranța când îl văzu pe Hedge ridicându-se și smulgându-și săgeata din gât.

— Nu le mai irosi pe el, spuse Cățeaua. Nu poate fi nimic cu săgeți, indiferent ce vrăji ai pune în ele.

Sam încuviință tăcut, aruncă arcul și-și trase sabia. Deși pârâul avea să-i țină pe Morți la distanță, știa că nu-l va opri pe Hedge.

Necromantul trase și el sabia și păși înainte. Ajutoarele se dădură la o parte să-i facă loc. Ajuns la mal, rânji cu toți dinții, pe care jucau limbi de foc. Băgă o cizmă în pârâu și rânji din nou când aburi țâșniră în volburi turbate la suprafața apei.

— Du-te și ajut-o pe Lirael! porunci Sam Cățelei. Îl țin eu ocupat pe Hedge cât timp pot. Mogget, mă ajuți?

Niciun răspuns de la Mogget, care se făcuse nevăzut.

— Succes! îi ură Cățeaua, apoi se îndepărtă în grabă spre vest.

Sam inspiră adânc și se puse în gardă. Cea mai cruntă teamă a sa devenise groaznică realitate. Era singur și față în față cu Hedge.

Tânărul își îndreptă atenția asupra Legământului, nu doar pentru a arunca o vrajă, ci și să se liniștească. Respirația i se domoli la atingerea fluxului familiar din jur și, aproape fără să gândească, Sam începu să scoată însemne din Legământ, șoptindu-le numele atunci când îi ajungeau în palmă.

Hedge mai făcu un pas. Acum era complet înfășurat în

aburi și abia i se mai ghicea silueta în apa care spumega și clocotea. Abia acum își dădu Sam seama că necromantul avea de gând să sece pârâul. Deja era vizibil mai puțină apă la picioarele lui, albia se vedea cu ochiul liber, și Ajutoarele începuseră să înainteze.

Hedge nici măcar nu va trebui să lupte cu mine, gândi Sam. Trebuie doar să rămână în pârâu și Ajutoarele sale îl vor trece și mă vor termina. Deși avea naiul la el, Sam nu știa să-l folosească prea bine, și Morții erau oricum prea mulți.

Mai putea face un singur lucru: să-l atace pe Hedge în pârâu și să-l ucidă înainte ca Ajutoarele să poată trece. Asta dacă l-ar putea omorî pe Hedge, șopti o voce sâcâitoare adânc în mintea lui. N-ar fi mai bine să o ia la fugă? Să fugă înainte să fie ars din nou și spiritul să-i fie smuls din odăile cărnii și să ajungă la cheremul necromantului...

Sam își alungă repede gândurile negre, îngropând vocea sâcâitoare atât de adânc în tainele minții că abia îi mai auzea ecoul. Apoi, lăsă însemnele din mână să se risipească în neant, reintră în Legământ și scoase un nou șir de însemne. Pe măsură ce le invoca, le însemnă cu un deget pe picioare. Însemne de protecție, de răsfângere și deviere se contopiră într-o sclipitoare armură care să-i apere picioarele de apa clocotită.

Se uitase în jos pentru doar zece, poate cincisprezece secunde. Însă, când își ridică privirile, Hedge dispăruse. Aburii se împrăștiaseră, iar apa curgea firește din nou. Ajutoarele îi întoarseră spatele și acum șontăcăiau înapoi, lăsând pământul bătătorit și înțesat cu bucăți de carne putredă și așchii de os.

— Fie ți-a fost menită altă moarte, prințe, fie Hedge și-a găsit ceva mai important de făcut, constată Mogget, care apăruse la picioarele lui Sam ca o plantă de-abia răsărită.

— Tu pe unde erai? Întrebă Sam, care se simțea cumva dezumflat. Fusese gata-gata să se avânte în pârâu, să lupte pe viață și pe moarte și dintr-odată totul redevenise doar o dimineață liniștită. Soarele lucea pe cer și păsările își reluasera ciripitul. Deși doar pe partea aceasta a apei, observă el.

— Mă ascundeam, ca orice ins prudent când are de-a face cu un necromant atât de puternic precum Hedge.

— E chiar atât de puternic? Trebuie să fi întâlnit mulți

necromanți în toți anii în care ai slujit-o pe mama și pe ceilalți Abhorseni.

— Aceia nu erau ajutați de Distrugător, răspunse Mogget. Recunosc, sunt impresionat de ce-i în stare să facă, chiar înălțuit așa cum e. Să ne fie învățătură de minte, că, deși e închis într-un bulgăre de metal argintiu...

— Unde crezi că s-a dus Hedge? îl întrerupse Sam, care nu-i prea dăduse atenție.

— Înapoi la bulgării ăia de metal, evident, căscă Mogget. Sau după Lirael. Cred că a sosit vremea să trag un pui de somn.

Mogget căscă din nou, apoi icni de mirare când Sam îl apucă și-l scutură bine, declanșând clinchetul lui Ranna.

— Trebuie să dai de urma Cățelei! Trebuie să o ajutăm pe Lirael!

— Nu așa se cere frumos.

Mogget căscă din nou, sub imperiul valurilor de somn pe care Ranna le trimitea asupra lor. Dintr-odată, Sam se văzu stând jos, iar pământul părea atât de confortabil. Trebuia doar să se întindă și să-și pună mâinile după cap...

— Nu! Nu! se împotrivi el. Se ridică și se împletici înspre pârau, în care-și împinse fața.

Când se întoarse, Mogget era în raniță, dormind dus cu un rânjet răutăcios pe fața lui mică.

Sam se holba la el ducându-și mâinile prin părul ud. Cățeaua o luase în josul pârauului. Ce spusese înainte? „Lirael s-a ascuns în stufăriș.”

Așadar, dacă va urma cursul apei spre Lacul Roșu, avea o bună șansă să o găsească pe Lirael. Sau vreo urmă de-a ei, sau pe Cățea. Sau poate că Mogget se va trezi.

Sau poate că Hedge se va întoarce...

Sam nu avea de gând să rămână locului. Poate Lirael avea nevoie de ajutorul său. Sau Nicholas. Trebuia să-i găsească. Împreună, ar fi avut mai multe șanse să supraviețuiască și să oprească trezirea Distrugătorului închis în emisferele argintii. Singuri ar da greș.

Sam puse în raniță arcul și săgeata lui Lirael. Apoi luă cele două ranițe în spate, cu o curea pe fiecare umăr, avu grijă ca Mogget să nu cadă, chiar dacă motanul o merita din plin, și o luă

spre vest.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Ascunși în stufăriș

Lirael se aștepta întrucâtva să găsească o barcă făcută din trestii, devreme ce Clayrele o Văzuseră pe ea și pe Nicholas într-una pe Lacul Roșu. Oricum, se simți ușurată când dădu peste strania ambarcațiune, întrucât apa-i venea acum binișor peste coapse. Dacă ar mai fi înaintat astfel, ar fi fost nevoită să ia cale întoarsă sau risca să-l înece pe Nick, căci nu-l putea căra altfel.

Îl așeză cu grijă în mijlocul bărcii în formă de canoe, apucând-o repede de margini când era să se răstoarne. Barca era cam de două ori mai lungă decât Lirael, dacă s-ar fi întins în ea, dar foarte îngustă. Se lărgea doar la mijloc, îndeajuns să încapă amândoi în ea.

Nick era semiconștient, dar începu să-și revină pe măsură ce stăteau în barcă în deplină tăcere, iar Lirael își cântărea opțiunile. Trestiile se aplecau deasupra lor, ca un alcov secret, și în apropiere se auzeau tânguiriile unor mici păsări de apă, întrerupte ocazional de plescăitul câte uneia din ele care se cufunda în căutarea vreunui deliciu pescăresc.

Lirael ședea cu sabia pe poală și cu o mână pe banduliera cu clopoței, ascultând. Păsările când ciripeau și pescuiau vesele, când se cufundau în tăcere și-n stufăriș. Lirael știa că de vină erau Ciorile Sângeroase care zburau la joasă altitudine. Putea să simtă spiritul rece care sălășluia în ele, urmând fără crâcnire ordinele stăpânului său. O căutau.

Barca era exact cum o descrieseră Clayrele, dar Lirael se simți în ghearele unei noi și stranii temeri stând în ea. Aceasta era limita Viziunii Clayrelor. O Văzuseră aici cu Nicholas, dar nimic mai mult, și nu Văzuseră ce se ascundea în el. Poate din cauză că acesta le era sfârșitul? Oare Hedge era pe cale să apară dintre trestii? Sau se va trezi Distrugătorul din firavul tânăr dinaintea ei?

— Ce mai aștepți? Întrebă Nick dintr-odată, mai întremat decât se așteptase ea. Lirael tresări cu putere, legănând violent barca. Vocea îi era puternică, sunând straniu în lumea tăcută a stufărișului.

— Liniște! porunci Lirael cu o șoaptă aspră.

— Sau ce? bravă Nick. Însă vorbea mai încet, cu ochii ațintiți pe sabia ei.

După câteva momente, Lirael grăi:

— Așteptăm după-amiaza, când soarele strălucește mai tare și Morții sunt slăbiți. Atunci ne vom îndrepta spre malul lacului și, dacă totul merge bine, vom ajunge la punctul de întâlnire unde te așteaptă prietenul tău Sameth.

— Morții, zâmbi Nick cu un aer de superioritate. Spirite locale ce trebuie îmbunate, să înțeleg? L-ai menționat pe Sam și înainte. Ce rol joacă el în asta? L-ai răpit și pe el?

— Morții... sunt Morți, se încruntă Lirael.

Sam menționase că Nick nu înțelegea și nici măcar nu se străduia să priceapă ce însemna Vechiul Regat, dar această orbire față de realitatea ce-l înconjură nu putea fi naturală.

— Ei lucrează în puț. Ajutoarele lui Hedge. Și nu, Sam mă ajută să te salvez. E evident că nu înțelegi pericolul.

— Nu-mi spune că Sam a început să creadă în superstițiile astea. Morții, așa cum le spui tu, sunt doar niște nefericiți care suferă de o boală similară leprei. Și, departe de a mă salva, mă reții de la un important experiment științific.

— M-ai văzut sub formă de bufniță, împreună cu câinele înaripat, spuse Lirael, curioasă să vadă cât de mult îl controla Hedge.

— Hipnoză... sau halucinații, răspunse Nick. După cum vezi, sunt bolnav. Încă un motiv pentru care n-ar trebui să fiu în... șandramaua asta de ambarcațiune.

— Ciudat, rosti Lirael gânditoare. Probabil că acea chestie din tine ți-a întunecat mintea. Mă întreb cu ce scop.

— Să știi că Hedge mă va salva. E un băiat foarte descurcăreț și nu tolerează întârzieri de la program, ca și mine de altfel. Așa că, indiferent ce convingere absurdă te-a apucat, ar trebui să renunți la ea și să te duci acasă. Ba chiar sunt sigur că, dacă mă duci înapoi, te vei alege cu o răsplată.

— O răsplată? râse Lirael cu amărăciune. O moarte groaznică și sclavie eternă? Asta e singura „răsplată” pentru oricine se apropie de Hedge. Dar spune-mi, în ce constă „experimentul” tău?

— Îmi dai drumul dacă-ți spun? Întrebă Nick. Nu că ar fi un mare secret. Oricum, nu cred că-ți publici tezele în jurnalele academice Ancelsterrane, nu-i așa?

Lirael nu răspunse la niciuna dintre întrebări. Doar se uita la el, așteptând să vorbească. La început, Nick îi înfruntă privirea, dar apoi se zăpăci și privi în altă parte. Ochii ei aveau ceva intimidant în ei. O duritate pe care nu o mai întâlnise la tinerele femei pe care le cunoscuse la balurile din Corvere. Parțial, din acest motiv se hotărâse să vorbească, și parțial pentru a o impresiona cu inteligența și cunoștințele lui.

— Emisferele sunt constituite dintr-un metal necunoscut care, postulez eu, are o capacitate aproape infinită de absorbție a energiei electrice în vederea descărcării ulterioare, grăi el luând o postură savantă. De asemenea, creează un fel de câmp ionizat care atrage furtuni, care la rândul-le generează descărcări electrice ce sunt absorbite de metal. Din nefericire, câmpul ionizat previne prelucrarea metalului, dat fiind că uneltele de fier sau oțel nu pot fi aduse în apropierea sa.

— Intenția mea e să conectez emisferele la o fermă de fulgere, pe care un asociat de încredere o construiește în Ancelstierre chiar acum. Ferma va fi compusă dintr-o mie de paratrăsnete interconectate care vor absorbi toată forța electrică a unei întregi furtuni – nu doar a câtorva fulgere – și o vor conduce în cele două emisfere. Această putere va... ăă... repolariza... sau demagnetiza... cele două emisfere astfel încât să poată fi unite. Acesta e scopul ultim. Vezi tu, trebuie să fie unite. E absolut esențial!

După ce rosti ultimul cuvânt, se prăbuși pe spate, gâfâind din greu.

— De unde știi? Întrebă Lirael. Tot ce auzise îi părea genul acela de păsărească folosită de falși clarvăzători și magi șarlatani, prin care se convingeau mai mult ei înșiși de cele spuse.

— Știu pur și simplu, șopti Nick. Sunt om de știință. Când emisferele vor ajunge în Ancelstierre, voi putea să-mi probez teoriile, cu instrumente adecvate și ajutor calificat.

— De ce e nevoie ca emisferele să fie unite?

Acesta părea să fie punctul slab în convingerile lui, dar și

cel mai periculos, fiindcă unind emisferele ceea ce era întemnițat în ele s-ar fi întregit. De-abia după ce-i pusese întrebarea își aminti că erau lucruri mai importante de discutat.

— Trebuie să fie, răspunse tânărul, descumpănit. Ar trebui să-ți fie limpede ca lumina zilei.

Evident, nu putea gândi clar la problema aceasta.

— Da, firește, îl liniști Lirael. Dar sunt curioasă cum aveți de gând să treceți emisferele în Ancelstierre. Și unde mai exact e ferma de fulgere? Trebuie să fie greu să construiești așa ceva. Adică, ar ocupa enorm de mult loc.

— O, nu e atât de dificil precum ai crede, rosti Nick, bucuros că discuția se muta de la subiectul îmbinării emisferelor. Le vom încărca în barje, apoi vom naviga spre sud de-a lungul coastei. Se pare că apele sunt prea agitate și e prea cețos să ne aventurăm pe mare. Vom debarca la nord de Zid, peste care vom urca emisferele, iar de-acolo mai sunt doar șaisprezece-douăzeci de kilometri până la Forwin Mill, unde ferma mea de fulgere e construită. Dacă totul decurge cum trebuie, va fi aproape terminată când vom ajunge.

— Dar... cum le veți transporta peste Zid? E o barieră împotriva Morților și a altor asemenea creaturi. Nu veți putea să le treceți de Zid.

— Prostii! exclamă Nick. Ar trebui să te iei de mână cu Hedge. Măcar el e pregătit să încerce, cu condiția să-l las să facă nu știu ce scamatorii înainte.

— Aha, făcu Lirael. Era clar că Hedge sau mai curând Stăpânul său a găsit o cale de a trece emisferele peste zid. Oricum, fusese o speranță zadarnică, având în vedere că Hedge mai traversase Zidul, și nu o dată, iar Kerrigor și armata sa năvăliseră peste el acum ani buni. Sperase că măcar emisferele nu vor trece.

— Nu vei... mm... nu vei avea dificultăți cu autoritățile din Ancelstierre? Întrebă ea cu un licăr de speranță.

Sam îi povestise despre Perimetrul pe care Ancelstierranii îl construiseră pentru a opri orice le-ar fi intrat în țară dinspre nord. Nu știa ce ar mai fi putut ea să facă odată ce emisferele ar fi fost scoase din Vechiul Regat.

— Nu, veni răspunsul lui. Hedge spune că nu vom

Întâmpina necazuri pe care să nu le poată rezolva, ceea ce-mi dă de bănuir că s-a ocupat cu contrabanda în trecut. Oricum, are metode destul de neconvenționale. Eu, unul, prefer să lucrez în cadrul legii, așa că am făcut rost de toate permisele vamale și aprobările obișnuite. Recunosc, nu sunt pentru lucruri venite din Vechiul Regat, asta pentru că oficial nu există un Vechi Regat, deci nici formulare pentru asemenea cazuri. Însă am o scrisoare de la unchiul meu, care-mi permite să transport orice am nevoie pentru experimentul meu.

— Unchiul tău?

— E prim-ministru, răspunse Nick cu o undă de mândrie. E de șaptesprezece ani în funcție, cu o întrerupere de trei ani, când partida Reformelor Moderate a ocupat postul. Cel mai important om politic pe care l-a avut țara vreodată, cu toate că acum are destule probleme, cu războaiele continentale și cu refugiații din sud care vin în număr tot mai mare. Totuși, nu cred că acel Corolini și scursurile lui vor întruni cvorumul necesar să-l destituie. E fratele mai mare al mamei și un om ca pâinea caldă. Întotdeauna bucuros să-și ajute nepotul preferat.

— Actele acelea nu cumva ți-au ars odată cu cortul, sugeră Lirael, agățându-se de încă o speranță.

— Nu. Din nou mulțumită lui Hedge. M-a sfătuit să le las omului cu care ne vom întâlni dincolo de Zid. Mi-a spus că vor putezi aici, ceea ce-i absolut adevărat dacă stau să mă gândesc. Acum, îmi vei da drumul?

— Nu. Vei fi salvat, fie că-ți place sau nu.

— În cazul acesta, nu mai am ce să-ți spun, declară Nick îmbufnat. Se întinse din nou în barcă, încercând să se acomodeze cu împletitura de trestii.

Lirael îl urmărea din priviri, cu o sumedenie de gânduri învălmășindu-i-se în cap. Spera că Ellimere primise mesajul lui Sam și că o forță a Gărzii Regale le venea în ajutor. Poate că și Sabriel, și Touchstone se grăbeau să ajungă în nord, din Corvere. Poate chiar erau pe cale să traverseze Zidul.

Însă toți o vor lua spre Hotar, iar în vremea asta emisferele care înlănțuiau acea creatură ar fi ajuns în Ancelstierre, unde străvechiul spirit al distrugerii și-ar putea dobândi libertatea, la adăpost de singurii oameni care

înțelegeau pericolul.

Își dădu seama că și Nick o privea îndelung. Dar nu cu nedumerire ori dușmănie. Se uita la ea cu capul aplecat într-o parte, cu un ochi întredeschis.

— Scuză-mă. Mă întrebam de unde-l cunoști pe Sam. Ești cumva... mm... o prințesă? Adică, în caz că ești logodnica lui, m-am gândit că trebuie să știu. Să-mi... ăă... prezint urările de bine, cum se spune. Și nici măcar nu-ți știu numele.

— Lirael, răspunse ea scurt. Sunt mătușa lui Sam. Sunt Ab... Ei bine, să spunem că lucrez pentru mama lui Sam. De asemenea, sunt... am fost... Asistentă Bibliotecară de Rangul al Doilea și Fiică a Clayrelor, deși nu mă aștept să știi ce înseamnă titlurile acestea. Nici eu nu mai sunt sigură acum.

— Mătușa lui! exclamă Nick, cu chipul înroșit de rușine mai degrabă decât de febră. Cum poți să fii... adică, nu aveam nici cea mai mică idee. Îmi cer scuze, doamnă.

— Și sunt... sunt mult mai bătrână decât par, în caz că aveai de gând să întrebi, adăugă ea.

Și ea era puțin stânjenită, deși nu înțelegea de ce. Nici acum nu știa cum să vorbească despre mama ei. Într-un fel, era mai dureros să se gândească la ea acum, că știa adevărul despre tatăl ei și cum a fost concepută. Într-o bună zi, va afla exact ce se întâmplase cu Arielle și de ce alesese să o părăsească.

— Nici n-as vișa la asta, răspunse Nick. Știi, pare stupid, dar de săptămâni bune nu m-am simțit mai bine ca aici. Niciodată n-aș fi crezut că o mlaștină poate fi atât de înviorătoare. Nici măcar n-am leșinat azi.

— Ai leșinat o dată. Când te-am luat din cort.

— Chiar așa? Cât de stânjenitor. Se pare că leșin destul de des. Din fericire, Hedge e mai tot timpul acolo să mă prindă.

— Îți dai seama când ești pe cale să leșini?

Lirael nu uitase vorbele Cățelei despre cât timp fragmentul va rămâne calm și era conștientă că nu va putea să-l potolească de una singură.

— De obicei, îmi vine greață și ceva mi se întâmplă cu vederea, totul devine roșu. Apoi, cu mirosul și am senzația că ceva arde, ca siguranța unui motor electric. Dar mă simt mult

mai bine acum. Poate că febra a mai scăzut.

— Nu e febră, rosti sfârșită Lirael. Deși sper că ți-ai mai revenit, pentru binele amândurora. Acum stai locului, voi vâsli puțin mai departe. Vom rămâne în stufăriș, dar vreau să văd ce se întâmplă pe lac. Și, te rog, nu face zgomot.

— Sigur. Nu prea am de ales, nu-i așa?

Lirael aproape că-și ceru scuze, dar se stăpâni. Chiar îi părea rău pentru Nick. Nu era vina lui că fusese ales de un străvechi spirit al răului să-i fie avatar. Nutrea chiar un fel de sentiment matern față de el. Trebuia băgat în pat și să i se dea ceai din scoarță de salcie. Gândul acesta o împinse să-și imagineze cum ar arăta tânărul din fața ei de ar fi sănătos. Ar fi chiar chipeș, gândi Lirael, dar își alungă imediat ideea din minte. Poate că le era dușman fără să știe, dar tot dușman era.

Barca din trestie era ușoară, dar și așa îi era greu să vâslească de una singură. Mai ales că trebuia să fie atentă la Nicholas în caz de primejdie. Însă el părea mulțumit să stea întins la prova ambarcațiunii. Lirael observă că se uita la ea pe furiș, dar tânărul nu încercă să scape sau să strige după ajutor.

După cam douăzeci de minute de vâslit, trestiiile începură să se rărească, apa roșiatică își schimbă nuanța în roz, iar Lirael vedea acum fundul mâlos al lacului. Soarele era la zenit, așa că își încercă norocul și împinse barca la marginea stufărișului, de unde putea să observe lacul, dar încă să rămână ascunsă.

Încă erau acoperiți de bolta formată de trestii. Chiar și așa, Lirael se bucură că nu simte vreo Cioară Sângeroasă prin apropiere. Probabil din pricină că deasupra lacului bătea un vânt puternic și soarele strălucea mai mult decât în oricare alt moment al zilei.

Cu toate că Ciorile nu mai erau o grijă, ceva se mișca la suprafața lacului. Pentru o clipă, inima fetei săltă de bucurie la gândul că ar putea fi Sam sau gărzile regale. Apoi își dădu seama ce era, tocmai când Nick deschise gura.

— Uite, barjele mele! spuse el, ridicându-se și făcându-le semn cu mâna. Hedge trebuie să o fi scos și pe cealaltă, și le-a încărcat deja!

— Liniște! îi porunci Lirael printre dinți, întinzându-se să-l tragă în jos.

Tânărul nu se opuse, dar deodată se încruntă și-și duse mâna la piept.

— Cred... cred c-am zis hop înainte să sar...

— Stăpânește-te! îl întrerupse Lirael. Nick, trebuie să te stăpânești.

— Voi încerca... începu Nick, dar nu-și încheie vorba.

Capul îi căzu pe spate, lovindu-se de fundul bărcii. I se vedea deja albul ochilor și un subțire firicel de fum începea să-i iasă din nas și gură.

Lirael îi trase o palmă cu toată puterea.

— Opune-te! Ești Nicholas Sayre! Spune-mi cine ești!

Ochii îi reveniră în orbite, cu toate că fumul îi mai ieșea pe nas.

— Sunt... sunt Nicholas John Andrew Sayre, șopti el. Sunt Nicholas... Nicholas...

— Da! îl îndemnă Lirael. Își așează sabia alături și-i luă mâinile în ale ei. Se înfioră când simți Magia Liberă curgând prin vine, sub pielea lui rece.

— Spune-mi mai multe despre tine, Nicholas John Andrew Sayre! Unde te-ai născut?

— M-am născut în Amberne, în casa familiei mele, murmură Nick. Vocea îi devenea tot mai puternică, iar fumul se retrăgea. În sala de biliard. Nu, asta era o glumă. Mama m-ar omorî pentru asta. M-am născut așa cum se cuvine pentru un Sayre, vegheat de un doctor și o moașă. Ba chiar două moașe și doctorul familiei.

Nick închise ochii, iar Lirael îi strânse mâna mai tare.

— Spune-mi... orice!

— Ponderea specifică a orbilitului suspendat în argintul-viu e... Nu știu care e... În Korrovia, zăpada se regăsește doar în Alpii de Sud și cele mai importante trecători sunt Kriskadt, Jorstschi și Korbuk... Pescărelul cu coada albastră depune în medie douăzeci și șase de ouă în decursul celor cincizeci și patru de ani de viață... Mai mult de o sută de mii de sudiști au intrat ilegal în țară anul trecut... Copacul de ciocolată e invenția lui...

Se opri brusc, trase adânc aer în piept și deschise ochii. Lirael continuă să-i țină mâinile în palme pentru o clipă, dar,

când nu mai văzu urmă de fum sau vreo sclipire ciudată în ochii lui, le lăsa și-și ridică sabia, așezând-o peste coapse.

— Sunt în mare bucluc, nu-i așa? Vocea îi tremura. Cu capul în piept, își ascunse fața în palme, respirând sacadat.

— Da. Dar Sameth, eu și... prietenii noștri... vom face tot ce ne stă în putință să te salvăm.

— Dar nu crezi că putești, suspină Nicholas. Chestia asta... din mine. Ce e?

— Nu știu. Doar că e o parte dintr-un mare rău din vechime, iar tu-l ajuți să se elibereze. Și o să pricinuiască numai prăpăd.

Nick încuviința cumva absent. Apoi ridică ochii și-i întâlni pe ai lui Lirael.

— Totul e ca un vis. Mai tot timpul nu știu dacă sunt treaz sau nu. Nu-mi pot aminti lucruri de la o clipă la alta. Nu mă pot gândi la nimic altceva decât la emi...

Se opri. Teama îi licărea în priviri și își întinse mâinile spre Lirael. Ea îi apucă stânga, dar nu dădu drumul săbiei. În cazul în care creatura din el prelua controlul și nu-i dădea drumul, știa că trebuie să se elibereze cu sabia.

— E bine, e bine, e bine, repeta Nick ca pentru sine, legănându-se în timp ce-și vorbea. O țin sub control. Spune-mi ce trebuie să fac.

— Continuă să te împotrivești, îl îndrumă Lirael, care nu știa ce altceva să-i spună. Dacă nu te putem controla, când simți că vine timpul, trebuie să faci tot posibilul să o oprești. Promite-mi!

— Promit, gemu Nick printre dinții încleștați. Pe cuvântul unui Sayre. O voi opri! Cu siguranță! Lirael, te rog, vorbește-mi. Trebuie să mă gândesc la altceva. Spune-mi... spune-mi unde te-ai născut?

— În Ghețarul Clayrelor, rosti Lirael puțin agitată, căci Nick o strângea tot mai tare de mână, și asta o neliniștea. În Camerele de Nașteri din Infirmerie. Cu toate că unele Clayre își nasc copiii în camerele lor, majoritatea dintre noi... ele... nasc în Camerele de Nașteri pentru că toată lumea e acolo și e o experiență împărtășită și chiar distractiv.

— Părinții tăi, icni Nick. Se cutremură și începu să

vorbească precipitat. Spune-mi despre ei. Nimic de zis despre ai mei. Tata e un prost politician, deși-i entuziast. Frate-său mai mare e cel ajuns. Mama merge la petreceri și bea prea mult. Cum de ești mătușa lui Sameth? Nu înțeleg cum ai putea fi sora lui Touchstone sau Sabriel. I-am cunoscut. Mult mai bătrâni decât tine. Vechi de când lumea. Trebuie să aibă bine peste patruzeci... Vorbește-mi, te rog, vorbește-mi.

— Sunt sora lui Sabriel, rosti ea, deși cuvintele îi sunau ciudat. Dar nu din aceeași mamă. Tatăl ei... și al meu, a fost... ăă... cu mama doar pentru puțin timp, înainte să moară. Până recent, nici măcar nu am știut cine era. Mama... mama m-a părăsit când aveam 5 ani. Așa că nu știam că tata era Abhorsenul. O, nu!

— Abhorsen! urlă Nick.

Trupul îi intră în convulsii și Lirael simți cum pielea i se răcește și mai mult. Își eliberă mâna degrabă din prinsoarea lui și se îndepărtă cât de mult putu, blestemându-se că rostise „Abhorsen” tocmai când Nicholas era pe cale să-și piardă stăpânirea de sine. Bineînțeles că Magia Liberă din el a reacționat.

Un fum alb începu să iasă cu putere din Nick. Scânteii albe jucau sub limba lui când încercă disperat să vorbească. Buzele i se mișcau, dar nu ieșea decât fumul alb și lui Lirael îi luă o clipă să-și dea seama ce voia să spună: Nu! Sau poate: Fugi!

CAPITOLUL DOISPREZECE

Distrugătorul din Nicholas

Lirael ezită preț de o clipă între a sări pur și simplu în apă și a scoate clopoței. Își luă inima-n dinți și îi trase pe Ranna și Saraneth, o mișcare dificilă, șezând și cu sabia pe coapse.

Nick încă nu se mișca, dar fumul alb se ridica încet, ca niște lujeri ce se întindeau în toate părțile, de parcă ar fi fost vii. Duhoarea respingătoare a Magiei Libere veni odată cu ele, înțepându-i nasul lui Lirael, năpădind-o cu fiori de greață.

Nu mai rămase pe gânduri și sună clopoței deodată, canalizându-și voința într-o comandă aspră îndreptată spre făptură dinaintea ei și spre fumul ce plutea.

„Dormi”, gândi Lirael, cu întregu-i trup încordat de efortul de a concentra puterea ambilor clopoței. Putea simți cântecelul de leagăn al lui Ranna și constrângerea lui Saraneth, care răsunau puternic peste ape.

Împreună, îl înfășurară pe Nicholas în toropeală și magie, trimițând spiritul zămislit din Magie Liberă înapoi în somnu-i parazitic.

Sau nu. Lirael observă că fumul se retrase doar puțin, iar clopoței se înroșiră ca metalul încălzit și își pierdură din forță și claritate. Apoi Nick se ridică, având ochii încă întorși în orbite, iar Distrugătorul vorbi prin gura lui.

— Fată proastă! Puterile tale sunt fleacuri împotriva mea. Aproape că-mi pare rău că Saraneth și Ranna mai trăiesc doar în tine și-n jucăriile tale. Stai locului!

Ultimele două cuvinte fuseseră rostite cu asemenea tărie încât Lirael țipă cuprinsă de durere. Dar țipătul se transformă într-un gâlgâit sugrumat căci nu mai avea aer. Fragmentul din Nick o cheltuise atât de fulgerător încât până și plămânii parcă îi înghețaseră. Se străduia cu disperare să respire, dar fără folos, întregul corp îi era paralizat, pe dinăuntru și pe dinafară, înăbușit de o forță căreia nu putea să i se împotrivească.

— Rămas-bun! grați Distrugătorul.

Apoi îi ridică trupul lui Nick, atent să-și mențină echilibrul și își flutură mâinile spre barje. În același timp, strigă un nume

care răsună în întreaga vale.

— Hedge!

Cuprinsă de panică, Lirael încercă din nou și din nou să respire. Dar pieptul îi rămânea înghețat, iar clopoțeli zăceau fără viață în mâinile ei. Căuta frenetic însemne ale Legământului, încercând să se gândească la unul care ar putea să o elibereze înainte să moară asfixiată.

Nimic nu-i veni în minte, absolut nimic, până ce își dădu seama că încă nu amorsea întru totul. Își mai simțea coapsele, pe care se odihnea Nehima. Abia vedea – căci nu-și putea mișca nici ochii – însemnele Legământului care ardeau pe lamă și pătrundeau în ea, luptând cu Magia Liberă care o ținea într-o strânsoare mortală.

Dar însemnele respingeau vraja prea încet. Trebuia să facă ceva neapărat, fiindcă în ritmul acesta va muri sufocată înainte să-i fie eliberați plămânii.

Observă că-și poate roti gambele dintr-o parte în alta și încercă să clatine barca. Nu era foarte stabilă și dacă se răsturna poate năucea entitatea de Magie Liberă, rupând vraja.

Se balansa din nou, iar apa pătrunse în barcă, plescăind pe nuiielele bine împletite. Trupul lui Nick nu reacționează, picioarele adaptându-se inconștient la legănarea bărcii. Întreaga atenție a creaturii din el era îndreptată spre barjele ce se apropiau și la emisferele ce-i conțineau adevăratul sine.

Apoi Lirael, cu trupul înfometat după aer, își pierde cunoștința. Își reveni într-o clipită, cu adrenalina pulsându-i în vene, și se balansa cât putu de tare.

Barca aproape că se răsturnă, dar își reveni. Cu un țipăt numai între tâmpilele ei auzit, Lirael își încordă fiecare mușchi eliberat de sabia ei în ceea ce știa prea bine că va fi ultima ei șansă.

Apa intră în valuri și, pentru o scurtă clipă, barca păru că se răstoarnă. Dar fusese bine construită și se îndreptă. Însă nu și trupul lui Nick, surprins de violența zdruncinăturii.

Trupul se hurducă într-o parte, încercă să se agațe de prora, apoi reveni ca un pendul în cealaltă parte și se prăbuși în lac.

În chiar aceeași secundă, Lirael reuși să tragă aer în piept.

Plămânii erau încă înghețați, apoi se umflară cu un zvâcnet pe care-l resimți în întregul său corp. Vraja se destrămase odată cu căderea lui Nick. Printre gâfâituri și suspine, își vârî clopoțelii în săculețe și apucă sabia, al cărei mâner pulsa cu căldura încurajatoare a însemnelor Legământului.

Se uită în toate părțile după Nick. La început, nu văzu nicio mișcare în apă. Apoi, la câțiva metri depărtare, la suprafața apei se ridicară aburi și bulbuci, de parcă întregul lac era în fierbere. O mână – mâna lui Nick – ieși și apucă marginea bărcii, smulgând cu forță inumană o bucată din împletitura de nuiete. Când gura ieși din apă, lăasă să-i scape un urlet de furie care trimise toate păsările pe o rază de un kilometru într-un zbor îngrozit.

O trimise și pe Lirael. Instinctiv, tânăra sări cât o ținură puterile de pe cealaltă parte a bărcii, aterizând în trestii și luând-o împiedicat la goană. Teribilul urlet se mai auzi o dată, urmat de pleoscăit puternic. La început, Lirael crezu că Nick e pe urmele ei; în schimb, chiar lângă ea înflori o violentă explozie de apă și trestii rupte. Nick luase în brațe întreaga barcă și o azvârlise către ea. Dacă s-ar fi mișcat puțin mai încet, barca ar fi lovit-o în plin, nu doar picuri de apă și inofensive bucățele de trestie.

Lirael nu-l așteptă să-și reia atacul, ci își înteeți fuga. Apa nu era atât de adâncă precum se aștepta – îi ajungea până la piept –, dar o încetineea considerabil. Se temea că, dintr-o clipă în alta, creatura o va prinde sau o va lovi cu o vrajă. Se îndreptă spre mal, hăcuind cu disperare trestiile care-i blocau drumul.

Nu îndrăznea să se uite înapoi, pentru că nu putea să îndure ce-ar fi văzut. Nu se opri, nici măcar atunci când – cu plămânii și mușchii străpunși de ghimpi de durere – se pierdu în stufăriș fără să aibă idee încotro s-o apuce.

Se opri într-un sfârșit, când junghiul din coaste o învinse și picioarele se încăpățâneau să o mai ducă. Din fericire, apa îi venea acum doar până la genunchi, așa că se întinse pe trestiile căzute, într-un culcuș umed și noroios.

Toate simțurile îi erau în alertă, dar nimic nu părea să-i vină pe urme, cel puțin din ce auzea ea în afară de zvâcnetul inimii care-i răsuna în fiecare vas de sânge din trup.

Se odihni aici, în apa măloasă, pentru ceea ce-i păru o eternitate. Apoi, când se simți în stare să se miște fără să izbucnească în lacrimi sau să vomite, își continuă drumul. Se gândea la ce făcuse sau la ce nu făcuse. Scena i se derula încontinuu în minte. Ar fi trebuit să se miște mai repede cu clopoțelii, își spuse, amintindu-și ezitățile și stângăcia sa. Poate ar fi trebuit să-l înjunghie pe Nick, deși nu-i părea ceva cinstit, dat fiind că tânărul nu știa ce se ascunde în el, așteptând ocazia să se manifeste. Probabil nici măcar nu ar fi avut vreun efect, de vreme ce fragmentul putea la fel de bine să controleze un cadavru. Sau poate ar fi intrat în ea...

Viziunea Clayrelor despre o lume nimicită îi tresări în minte. Oare ratase singura ocazie să oprească Distrugătorul? Au fost oare acele puține minute împreună cu Nick o mare răscruce a destinului? O șansă hotărâtoare pe care ar fi putut să o transforme în realitate, dar nu a făcut-o?

Încă se gândea la aceste lucruri când apa prin care fugea se preschimbă în noroi. Și nuiielele de trestie se răreau, deci se apropia de marginea mlaștinii. Dar aceasta se întindea în fâșii pe mai bine de treizeci de kilometri de-a lungul țărmului estic al Lacului Roșu. Prin urmare, Lirael încă nu știa unde se află.

După poziția soarelui și lungimea umbrei unei trestii înalte, calculă încotro e sudul, apoi se îndreptă încolo, rămânând la marginea mlaștinii. Îi era mai greu să meargă decât pe pământ uscat, dar era mai sigur în caz că Hedge își silise Morții să iasă la lumină.

Două ore mai târziu, Lirael era mai udă și mai murdară decât fusese vreodată, grație unei găuri neașteptat de adânci. Era acum acoperită din cap până-n picioare de un amestec vâscos, insuportabil de polen de trestie și noroi. Duhnea, și ea duhnea, și mlaștina părea să nu aibă sfârșit și nici urmă de prietenii ei.

Inima-i fu cuprinsă de îndoieli, și Lirael începu să se teamă pentru tovarășii ei de drum, mai ales pentru Cățeaua Obraznică. Poate că a fost copleșită de cetele de Morți sau poate că Hedge a pus stăpânire pe ea, tot așa cum fragmentul din Nick i-a risipit ei magia de parcă nici n-ar fi existat. Sau poate că erau răniți, sau încă luptau. Sub imperiul acestor gânduri, se sili să

grăbească pasul.

Erau mult mai vulnerabili împotriva Morților fără ea și clopoțelii ei. Sam nici măcar nu terminase de citit *Cartea Morților*. Nu era un Abhorsen. Dacă-i urmărea vreun Mordicant sau vreo altă creatură îndeajuns de puternică încât să reziste luminii soarelui în amiază?

Cu gândul acesta cuibărit în minte, ieși dintre trestii și pași pe pământ tare. Fugea o sută de pași, mergea o sută, cu ochii în patru după Ciori Sângeroase, alți Morți sau oamenii ce-l slujeau pe Hedge.

La un moment, dat văzu și simți Morți în apropiere, dar nu erau decât Ajutoarele lui Hedge căutând adăpost de soarele care le mistuia carnea și spiritul, soarele care i-ar fi trimis înapoi în Moarte dacă nu găseau o peșteră sau un mormânt.

Curând, se simți ca un animal ce e în același timp vânător și pradă, ca o vulpe sau un lup. Nu dorea decât să găsească pârlul cât mai repede, să caute de-a lungul lui și să-și găsească fie prietenii, fie – după cum se temea – un indiciu despre ce li s-a întâmplat. În același timp, avea impresia că un vrăjmaș avea să apară de după fiecare moviliță sau copac, sau din cer.

Tocmai când își spunea că măcar îi e mai ușor să vadă încotro merge, Lirael observă perdeaua de copaci care mărginea pârlul. Era la mai puțin de un kilometru depărtare, așa că-și înteeți fuga.

Nu mai era departe când ceva țâșni printre copaci. Din instinct, Lirael duse mâna spre arc, care nu era acolo. Imediat, își împinse brațul după sabie, continuându-și fuga.

Era cât pe ce să dea glas unui strigăt de luptă și să se năpustească asupra dușmanului când o recunoscă pe Cățeaua Obraznică și scoase un țipăt de bucurie, întâmpinat de scheunatul voios al patrupedului.

— Tu ești, tu ești, tu ești! schelălăi Cățeaua dând din coadă.

Lirael nu scoase un cuvânt. Îngenunche, își puse capul pe gâtul cald al Cățelei și lăsă să-i scape un suspin încărcat de toate necazurile ei.

— Miroși mai urât decât mine, constată Cățeaua după ce bucuria inițială trecuse și avu ocazia să miroasă trupul acoperit

de noroi al lui Lirael. Ridică-te. Trebuie să ne întoarcem la pârâu. Mai sunt destui Morți prin preajmă, Hedge trebuie să-i fi lăsat să-și facă de cap. Cel puțin așa am presupus, având în vedere că furtuna – care bănuiesc că urmărește emisferele – e acum deasupra lacului.

— Da, rosti Lirael. Hedge e acolo. Nick... creatura din el... l-a strigat când eram în stufăriș. Au două barje și duc emisferele în Ancelstierre.

— S-a trezit din nou în Nick, cugetă Cățeaua. Nu i-a luat mult. Până și fragmentul trebuie să fie mai puternic decât m-am așteptat.

— A fost mult mai puternic decât mi-aș fi imaginat eu vreodată, mărturisi Lirael, tremurând.

Aproape ajunseseră la pârâu și îl văzu pe Sam la umbra copacilor, cu o săgeată în arc, gata să tragă. Oare cum avea să-i explice că l-a salvat pe Nicholas doar ca să-l piardă din nou?

Dintr-odată, Sam se mișcă, iar Lirael se opri în loc. Părea că e pe cale să tragă în ea, sau în Cățea. Abia avu timp să se aplece că arcul zbârnâi, slobozind săgeata drept spre capul ei.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Istorisirea Cățelei Obraznice

Lirael se feri, dar simți deodată prezența rece a Ciorii Sângeroase deasupra ei. O clipă mai târziu, cioara se prăbușea la pământ, străpunsă de săgeata lui Sam. Însemnul Legământului legat de vârful ascuțit devora acum fragmentul Spiritului Mort care se chinuia să scape din trupul răpus, din care ieșeau scântei.

Lirael se trezi cu clopoțelul în mână, cercetând împrejurimile în căutarea altor pericole. O a doua Cioară se repezi spre ea, dar căzu răpusă de săgeată. Proiectilul străpunse mănunchiul de pene și oase uscate și-și continuă zborul, dar Cioara se zdrobi de pământ, slobozind un alt fragment din Spiritul Mort în razele arzătoare ale Soarelui.

Sub ochii tinerei, fragmentele spiritului – două iazuri negre ca noaptea – porniră unul spre celălalt. Lirael îl scutură pe Kibeth cu o mișcare șerpuită a mâinii, dând glas unui cântec vesel ce-o făcu să bată ritmul cu piciorul stâng.

Rămășițele spiritului care posedase Ciorile n-avură parte de-o soartă la fel de fericită. La auzul clopoțelului, cele două pete tresăriră aidoma unor lipitori și mai că nu făcură tumbe, dar în zadar. De glasul puternic al lui Kibeth nu te puteai ascunde decât în acel loc în care niciun spirit nu dorea să se întoarcă. Spiritul se supuse clopoțelului, iar cele două pete se cufundară în Moarte.

Lirael cercetă din nou văzduhul și zâmbi satisfăcută când văzu că trei puncte negre mai îndepărtate se prăbușesc la pământ: cele două fragmente alungate atraseră după ele și restul spiritului. Lirael vârî clopoțelul în săculeț și se îndreptă spre Sam. Cățeaua mai dădu încă o dată târcoale Ciorilor, asigurându-se că spiritul părăsise de tot Viața și că nu era nimic de mâncat.

Amândoi se bucurară când o văzură pe Lirael, iar Sam fu gata s-o ia în brațe, dar se răzgândi când izul noroiului îi străpunse nărilor. Mimă o întâmpinare cu brațele larg deschise, dar Lirael observă că privirile lui ținteau undeva în spatele ei.

— Îți mulțumesc că ai doborât Ciorile alea, rosti ea. Apoi adăugă: L-am pierdut pe Nick.

— L-ai pierdut!

— Un fragment din spiritul Distrugătorului sălășluiește în el. Nu l-am putut opri. Am încercat și aproape că m-a ucis.

— Cum adică un fragment din spiritul Distrugătorului? În el?

— De unde vrei să știi? Îl repezi Lirael.

Își trase puțin sufletul, apoi continuă:

— Îmi cer scuze. Cățeaua zice că o așchie din metalul unei emisfere s-ar afla în Nicholas. Mai mult de-atât nu știu, dar acum înțeleg de ce lucrează pentru Hedge.

— Unde-i Nicholas? Și... ce-ai de gând să facem acum?

— Cel mai probabil e pe una dintre barjele cu care Hedge transportă emisferele. Spre Ancelstierre.

— Ancelstierre! rostiră Sam și Mogget în cor, nevenindu-le să-și creadă urechilor. Motanul ieși din ranița lui Sam, se apropie de Lirael, dar strâmbă din nas și făcu repede cale înapoi.

— Da, spuse Lirael cu hotărâre, făcându-se că nu-l vede pe motan.

— Din câte-mi dau seama, Hedge sau însuși Distrugătorul a găsit o cale să pătrundă în Ancelstierre. Vor transporta emisfere pe barjă, cât mai aproape de Zid. Apoi vor trece de partea cealaltă, la Forwin Mill, unde Nick va folosi o mie de paratrăsnete pentru a canaliza energia dezlănțuită a furtunii în cele două emisfere, cu scopul de-a le contopi. Îmi închipui că entitatea prinsă înăuntru se va întregi și va fi eliberată. Numai Legământul știe ce se va întâmpla atunci.

— Va fi prăpădul de pe lume, rosti Cățeaua cu glas sumbru. Sfârșitul Vieții.

Tăcerea se așternu pe ecoul cuvintelor ei. Lirael și Sam se holbau la ea. Doar Mogget era nepăsător și drept dovadă începu să-și curețe lăbuțele.

— Cred că a venit momentul să vă spun cu ce ne confruntăm, rosti Cățeaua. Dar întâi să găsim un loc ferit, căci Morții lui Hedge sunt încă prin preajmă, iar cei care pot înfrunta razele soarelui sunt înfometați după Viață.

— Știi o insulă la gura râului, rosti Sam cu încetineală. Nu

oferă cine știe ce protecție, dar în lipsă de altceva...

— la-o înainte, spuse Lirael ostentivă.

Și-ar fi dorit să cadă la pământ și să-și ferească urechile de vorbele Cățelei, dar asta n-ar fi ajutat la nimic. Trebuia să știe adevărul.

Insula era un talmeș-balmeș de arbori piperniciți și pietre.

Odinioară, fusese o colină joasă la marginea lacului și râul curgea la poalele ei, dar în urmă cu câteva secole lacul a crescut și albia râului s-a rupt în două. În prezent, insula stătea la buza râului, înconjurată din trei părți de ape curgătoare, iar la vest de apele adânci ale lacului.

Își făcură drum prin apă, Căteaua înot, iar Mogget înfipt în umărul lui Sam. Lirael observă că, spre deosebire de majoritatea câinilor, însoțitoarea ei se cufunda complet în râu. În mod evident, apa nu avea putere asupra ei cum avea asupra Morților sau asupra altor creaturi ale Magiei Libere.

— Îți place să-noți, dar urăști să faci baie. Cum vine asta? Întrebă Lirael curioasă când ajunseră pe uscat.

Descoperiră un petic de nisip printre pietre, numai bun să-nalțe tabăra provizorie.

— Înotul e diferit și mirosul rămâne același. Baia înseamnă săpun.

— Săpun! Ce n-aș da să am puțin săpun! făcu Lirael.

Apele râului mai spălaseră din noroi și polen, dar nu suficient. Se simțea într-atât de mizerabilă încât nu putea să gândească limpede. Dar experiența o învățase că orice amânare i-ar fi dat ghes Cățelei să evite subiectul. Se așeză prin urmare pe raniță și privi țintă la prietena ei. Când Sam se așeză, Mogget sări de pe umărul lui, se întinse puțin, apoi se cuibări în nisipul cald.

— Dă-i drumul! porunci Lirael. Cine zace întemnițat în emisfere?

— Cred că soarele e destul de sus, spuse Căteaua. Câteva ceasuri vom fi lăsați în pace, deși s-ar putea să...

— Zii odată!

— Ai răbdare, protestă Căteaua, atinsă în onoare. Trebuie să găsesc cuvintele potrivite. Distrugătorul poartă multe nume, dar îl voi scrie aici pe cel mai cunoscut. Nu îl roștiți decât la

nevoie, căci până și numele a căpătat putere de când emisferele au fost scoase din măruntaiele pământului.

Cățeaua își încovoie laba și scoase la iveală o gheară ascuțită, cu care scrijeli câteva litere în nisip, folosind versiunea la zi a alfabetului recomandat de Magii Legământului pentru comunicarea non-magică pe subiecte magice.

În nisip sta scris un singur cuvânt.

ORANNIS.

— Cine... sau ce... e? întrebă Lirael după ce citi numele în gând.

Ceva îi spunea că lucrurile stăteau mai rău decât își închipuise. Desluși încordarea lui Mogget, după cum fixa cuvântul cu privirile. Cățeaua se uită în altă parte, întârziind să-i dea răspunsul.

— Te rog, spuse Lirael blând. Trebuie să știm.

Cățeaua își găsi de lucru cu lăbuțele, tuși, apoi rosti într-un final:

— E cel de-al Nouălea Briant, cea mai puternică făptură plăsmuită de Magia Liberă, cel care i-a înfruntat pe Cei Șapte în Vechime, când a fost creat Legământul. E Distrugătorul de lumi și firea lui e să se opună creației, prin anihilare. Învins în vremuri străvechi, spiritul lui a fost rupt în două și închis în emisfere. La rândul lor, emisferele au fost înzestrate cu șapte pecetei și îngropate în străfundurile pământului, pentru a nu mai vedea niciodată lumina zilei. Așa și-au închipuit ei, cel puțin.

Lirael își trecu neliniștită mâna prin păr, nădăjduind să-i ascundă pe veci chipul. O dorință nebună de-a izbucni în hohote sau în urlete, sau de-a cădea la pământ în lacrimi puse stăpânire pe ea. Îl văzu pe Sam mușcându-și buza fără conținere, deși sângera intens.

Cățeaua rămase tăcută, iar Mogget rămase cu privirile fixate pe numele scris în nisip.

ORANNIS.

— Cum am putea da piept cu o asemenea monstruozitate? izbucni Lirael. Nici măcar nu sunt un Abhorsen în toată firea!

Sam clătină din cap, aprobator sau poate dezaprobat. Când mișcarea continuă, Lirael înțelese că pur și simplu nu reușea să pătrundă pe de-a întregul vorbele Cățelei.

— E în continuare înlănțuit, rosti Cățeaua cu blândețe, lingând-o pe stăpâna sa în palmă pentru încurajare. Câtă vreme emisferele sunt separate, puterile Distrugătorului sunt limitate, la fel și abilitățile lui.

— De ce nu mi-ai vorbit despre asta până acum?

— Pentru că nu erai destul de încrezătoare în propriile-ți forțe. Nu știai cine ești. Acum știi și ești pregătită să afli cu ce ne confruntăm. Unde mai pui că nici eu nu eram convinsă până n-am zărit furtuna.

— Eu știam, spuse Mogget.

Se ridică și se-ntinse cât era de lung – și era într-adevăr surprinzător de lung –, apoi se ghemui și-și fixă lăbuța cu privirea.

— De mii de ani.

— Cel mai mult mă neliniștește faptul că Hedge a pornit cu emisferele spre Ancelstierre. Odată trecuți de Zid, orice se poate întâmpla. Se prea poate ca paratrăsnetele lui Nick să-i permită Distrugătorului să contopească emisferele. În cazul ăsta, toți sau mai bine zis toată lumea e sortită pieirii. De ambele părți ale Zidului.

— A fost dintotdeauna cel mai puternic și mai șiret dintre cei Nouă, rosti Mogget pe-un ton meditativ. A realizat probabil că nu se poate întregi decât într-un loc în care nu fusese până acum. Și a aflat cumva că am pătruns într-o lume necunoscută nouă, întrucât Distrugătorul a fost întemnițat mult înainte de făurirea Zidului. Iscusit, n-am ce zice!

— Am impresia că-l admir, rosti Sam cu oarecare amărăciune. Nu mi se pare o atitudine potrivită din partea unui slujitor al Abhorsenului.

— O, cum să nu-l admir? făcu Mogget visător, lingându-se pe buze. Dar distant. N-ar pregeta să mă șteargă de pe suprafața pământului, în special pentru că am refuzat să-i iau partea în lupta cu Cei Șapte, când și-a strâns toate armile, acum multe, multe veacuri.

— Singurul lucru decent pe care l-ai făcut, mârâi Cățeaua. Deși ai fi putut face mai multe.

— Nici pentru, nici împotriva. Dacă luam partea cuiva, m-aș fi pierdut complet. Până la urmă, calea de mijloc nu mi-a fost

de mare folos, pentru că am pierdut o bună parte din mine. Ce păcat. Asta e, viața merge înainte, n-a căzut cerul peste noi, iar Distrugătorul se-ndreaptă spre Ancelstierre pentru a-și câștiga libertatea. Sunt curios să știu ce planuri aveți, stăpână Viitoare Abhorsen.

— Nu prea am, răspunse Lirael.

Primejdiile dansau hora în capul ei și cu greu putea să cuprindă cu ochiul minții urgia ce avea să se-abată asupra lor. Pe moment, o preocupau mai mult oboseala, foamea și scârba față de trupul ei înnoroiat și puturos.

— Ar fi bine să mă spăl și să mănc ceva. Dar am o nelămurire sau mai precis două. Întâi, dacă Distrugătorul se întregește în Ancelstierre, va putea cu-adevărat să-și folosească puterile? Din câte știu eu, Legământul și Magia Liberă nu funcționează de cealaltă parte a Zidului, nu-i așa?

— Magia se estompează, treptat, rosti Sam. Cât eram la școală, puteam să folosesc Legământul. Dar asta se întâmpla la cincizeci de kilometri de Zid. În Corvere însă nu funcționa câtuși de puțin. Contează și din ce direcție bate vântul.

— Oricum ar fi, Distrugătorul este el însuși o sursă de Magie Liberă, spuse Cățeaua, dusă pe gânduri. Dacă va fi eliberat și întregit, se va lungi cât îi va pofti inima, deși nu-mi dau seama cum se va manifesta după hotarele Regatului. Zidul nu poate să-l zăgăzuiască, căci de zidărie s-au ocupat doar doi dintre cei Șapte, și dacă a fost nevoie de toți să-l întemnițeze...

— De unde și a doua chestiune, rosti Lirael cu sfârșeală în glas. Vă aduceți careva aminte cum anume a fost rupt în două și întemnițat în emisfere?

— Pe-atunci eram deja întemnițat, ca mulți alții, suspină Mogget. De altminteri, nici eu nu mai sunt cel de-acum o mie de ani, ca să nu mai vorbesc de cum eram la începuturi.

— Într-un fel, am fost acolo, rosti Cățeaua după o pauză lungă. Dar și eu sunt o biată umbră a fostei mele firi și amintirile mele își au rădăcina în vremuri mai apropiate, deci nu pot să-ți răspund la întrebare.

Lirael își aminti pasajul din *Cartea Amintirilor și a Uitării* și oftă. Mai auzise de „începuturi”, dar până acum nu știuse cu siguranță de unde.

— Cred că pot să aflu, dar nu promit nimic. Înainte de toate, ar fi cazul să mă spăl, până nu se-alege praful de hainele astea!

— Te gândești la un plan? întrebă Sam cu speranță în glas. Ar trebui să împiedicăm transportul emisferelor după zid.

— Da. Fii cu ochii-n patru, bine?

Se îndreptă cu grijă spre apă, mulțumind cerului că era încă o zi nefiresc de caldă. Îi trecu prin gând să se dezbrace complet, dar se răzgândi în ultima clipă. Nu știa din ce erau făcuți solzii armurii, dar cu siguranță nu erau din metal, așa că nu exista riscul să ruginească. De altminteri, n-ar fi fost o idee bună s-o găsească Morții în pielea goală. Era zăpușeală, nu se vedea nici urmă de nor, așa că avea să se usuce cât ai zice pește.

Lăsă banduliera și sabia la mal, cât mai în apropiere. Și ele trebuiau curățate, iar banduliera trebuia dată cu ceară. Tunica era într-atât de înnoroiată, încât fu nevoită s-o răzuiască de pe ea. O făcu pachet și o clăti într-o băltoacă ferită de goana suvoilui.

Un zgomot îi ajunse la urechi și se întoarse speriată, dar nu era decât Cățeua care cobora malul cu un obiect galben strălucitor între dinți. Când ajunse lângă Lirael, îl scuipea afară, lăsând o dâră de bale și clăbuci.

— Beah, făcu ea. Săpun. Vezi cât de mult te iubesc?

Lirael surâse, luă săpunul și-l clăti de bale, apoi începu să-și frece hainele și pielea. În curând, se făcu nevăzută în spatele clăbucilor, dar descoperi că noroiul și polenul de stuf nu puteau fi îndepărtate cu atâta ușurință. Tunica ei părea condamnată la mizerie veșnică, cel puțin până găsea energia să facă o vrajă de curățare.

Chiar dacă mergea mai greu fără ajutorul magiei, avea măcar timp să gândească următoarea mutare. Cu cât chibzuia mai mult, cu-atât era mai convinsă că n-ar fi putut să-l oprească pe Hedge în drumul său spre Zid. Singura lor șansă era să-l întâmpine chiar la hotarul Vechiului Regat. Asta presupunea să pătrundă și ei în Ancelstierre pentru a cere ajutor.

Dacă eforturile lor nu l-ar fi împiedicat totuși pe Hedge să treacă emisferele de partea cealaltă a Zidului, nu le mai

rămânea decât un singur lucru de făcut: să distrugă ferma de fulgere a lui Nick, și astfel să preîntâmpine eliberarea lui Orannis.

Și dacă nici asta nu mergea... Lirael nu voia să se gândească la alte soluții extreme.

Când hotărî că era suficient de curată, atât cât îi permiteau zdrențele ei, se întoarse după echipament. Frecă banduliera cu migală și o gresă cu ceară de albine parfumată, apoi o luă pe Nehima în primire, cu unsoare de găscă și o cârpă. Când treaba fu terminată, îmbracă tunică, se încinse la brâu cu cingătoarea și își petrecu banduliera după umăr.

Sam și Cățeaua Obraznică ședeau pe cea mai înaltă stâncă, cercetând malul lacului și văzduhul. Nu era nici urmă de Mogget, deși mai mult ca sigur se vârâse înapoi în raniță. Lirael se alătură lui Sam și Cățelei, sus pe stâncă. Odată ce găsi un loc însorit, se așează și ronțăi un biscuit cu scorțișoară pentru a-și mai potoli foamea.

Sam o privi fără să zică nimic, dar era evident că ardea de nerăbdare să înceapă discuția.

Lirael nu-i dădu importanță, până când Sam scoase din mânecă o monedă de aur și o azvârli în aer. Moneda se înălță, dar, în loc să cadă, rămase suspendată în aer. Sam o privi o bucată de timp, apoi oftă și pocni din degete. Moneda se-ntoarse numaidecât în palma lui.

Repetă manevra de câteva ori, până ce Lirael își pierdu cumpătul și izbucni:

— Ce-i aia?

— Ah, văd că ai terminat, rosti Sam cu un aer nevinovat. Asta? E o panmonedă, făcută de mine.

— La ce servește?

— La nimic. E doar o jucărie.

— Menită să-i scoată pe oameni din minți, se auzi glasul lui Mogget din raniță. Dacă n-o bagi la loc, ți-o mănânc.

Sam vârî moneda la loc în mânecă.

— Ce-i drept, pe unii îi scoate din minți, spuse el. Asta-i a patra pe care-am făcut-o. Mama a distrus două, iar Ellimere mi-a luat-o pe a treia și a turtit-o cu ciocanul, de-abia se mai ridica de la pământ. Mă rog, acum că ai terminat de mâncat...

— Ce? Întrebă Lirael.

— A, nimic, rosti Sam vesel. Speram doar să discutăm despre... ce urmează să facem.

— Tu ce crezi c-ar trebui să facem? Întrebă ea, înăbușindu-și furia provocată de panmonedă.

În ciuda tuturor celor întâmplare, Sam părea mult mai calm decât se așteptase. Poate se abandonase fatalismului, gândi Lirael. Oare nu făcuse și ea la fel? În lupta cu un dușman atât de puternic, se resemnaseră să facă tot ce le stătea în puteri înainte să piară sau să cadă în robie. Totuși, nu se simțea atinsă de fatalism. Acum că era curată, o cuprinsese un val neobișnuit de speranță, de parcă ar fi putut preîntâmpina dezastrul.

— Mi se pare, rosti Sam, mușcându-și buza gânditor. Mi se pare c-ar trebui să mergem la Torwin Mill...

— Forwin Mill, îl corectă Lirael.

— Forwin, atunci, continuă Sam. Să încercăm să ajungem acolo înaintea lor și cerem ajutorul Ancelstierranilor. Din câte știu, nu prea tolerează pe nimeni și nimic din Vechiul Regat, și cu-atât mai mult un obiect magic care le depășește înțelegerea. Deci, dacă ajungem acolo primii și primim o mână de ajutor, putem demonta sau distruge ferma de trăsnete înainte ca Hedge și Nick să ajungă cu emisferele. Fără ferma de fulgere, Nick nu va putea hrăni emisferele și dușmanul va rămâne întemnițat.

— Este un plan bun, spuse Lirael. Cred totuși că ar trebui să ne gândim cum să oprim emisferele înainte să ajungă la Zid.

— Ar mai fi o problemă care ar putea zădărnici ambele planuri, rosti Sam șovăielnic. Cred că barja face sub două zile de la Hotar la Redmouth. Chiar mai repede, cu vânt prielnic stârnit de magie. De-acolo nu mai e mult până la Zid, chiar jumătate de zi... depinde cât de repede trag emisferele alea după ei. Nouă ne-ar lua pe puțin patru sau cinci zile să ajungem acolo. Chiar și dacă avem norocul să găsim niște cai, tot am rămâne cu o zi în urmă.

— Sau mai multe. Nu știu să călăresc, mărturisi Lirael.

— Ah, tot uit că ești o Clayră. N-am văzut Clayră pe cal până acum... Să sperăm atunci că Ancelstierranii nu-i vor lăsa să

treacă. Deși nu-mi închipui cum l-ar putea opri cineva pe Hedge, chiar și singur. Doar dacă patrulează multe gărzi la Punctul de Frontieră.

Lirael clătină din cap.

— Prietenul tău Nick are o scrisoare de la unchiul lui, care e prim-ministru. Nu știu ce-nseamnă asta, dar Nick e sigur că Ancelstierranii îl vor lăsa să treacă de Zid, cu tot cu emisfere.

— Cum se face că e mereu „prietenul tău Nick” când ne pune bețe-n roată? E într-adevăr prietenul meu, dar Distrugătorul și Hedge îl determină să facă toate relele astea. Nu e vina lui.

— Scuze, oftă Lirael. Știu că nu e vina lui și nu îi voi mai spune „prietenul tău Nick” de-acum înainte. Dar are scrisoarea. Sau mai degrabă cineva de pe cealaltă parte a Zidului o are, persoana de legătură.

Sam se scărpină în cap, copleșit de situație.

— Depinde pe unde trec și peste cine dau, rosti el abătut. Bănuiesc că o patrulă îi va întâmpina la frontieră, alcătuită din soldați obișnuiți, nu din Cercetași, care sunt și Magi ai Legământului pe deasupra. Deci s-ar putea să nu le ațină calea. Nu-mi dau seama cum ar putea să-l oprească o patrulă obișnuită pe Hedge, chiar dacă ar încerca. Ah, de-am reuși să ajungem acolo înaintea lor! Îl cunosc bine pe generalul Tindall, comandantul Perimetrului. De-acolo putem să le telegrafiem părinților mei, în Corvere. Dacă mai sunt acolo.

— De ce n-o luăm și noi pe râu? întrebă Lirael. De unde am putea face rost de-o barcă mai iute ca barjele alea?

— Cea mai apropiată așezare e Hotar, răspunse Sam. E la o zi și ceva de mers, la nord, deci am pierde tot atâta timp cât am câștiga. Dacă Hotar mai există. Mi-e teamă să aflu de unde a făcut Hedge rost de barje.

— Nu știi vreun sat sau ceva în josul apei? întrebă Lirael.

Sam clătină din cap, dus pe gânduri. Soluția se întrezărea în ceață, dar refuza să prindă formă. Cum să le-o ia înainte lui Hedge și lui Nick?

Pământ, apă... și aer.

— Vom zbura! strigă el, sărind în sus entuziasmat. Putem zbura! Veșmântul tău magic de bufniță.

Fu rândul lui Lirael să clatine din cap.

— Mi-ar lua pe puțin douăsprezece ceasuri să fac două piei de bufniță. Mai mult chiar, pentru că trebuie să mă odihnesc întâi. Iar ție ți-ar lua câteva săptămâni să-nveți zborul.

— Dar nu-i nevoie, rosti Sam înflăcărat. Te-am observat în timp ce pregăteai pielea de bufniță răgușită și mi s-a părut că doar câteva însemne-cheie hotărâsc mărimea ei, dacă nu mă-nșel...

— Continuă, spuse Lirael neîncrezătoare.

— Ei bine, mă gândeam să faci o bufniță mare, care să ne ducă-n gheare pe mine și pe Mogget, explică Sam cu gesturi largi. Tot atâta timp ți-ar lua. Zburăm până la Zid, trecem de partea cealaltă și... vedem noi de-acolo.

— O idee minunată, interveni Cățeaua.

Pe chipul ei se citea un amestec de surpriză și admirație.

— Nu știu ce să zic, spuse Lirael. Nu-s prea convinsă că o piele uriașă ar funcționa.

— Va funcționa, rosti Sam cu hotărâre.

— Alte opțiuni nu prea avem, spuse Lirael cu glas scăzut. Încercarea moarte n-are. Unde-i Mogget? Sunt curioasă ce crede el despre planul tău.

— E mizerabil, se auzi glasul motanului din umbra unui bolovan. Dar nu văd de ce n-ar merge.

— Presupun că mă mai așteaptă o încercare, spuse Lirael cu glas șovăielnic. Se poate intra în Moarte de cealaltă parte a Zidului?

— Cum să nu, depinde cât de adânc pătrunzi în Ancelstierre. La fel e și cu magia, rosti Sam dintr-odată serios. La ce încercare te referi?

— Vreau să scrutez trecutul cu ajutorul Oglinzii Negre, rosti Lirael împrumutând ceva din timbrul profetic al Clayrelor. Vreau să vizitez începuturile, să văd cum l-au învins Cei Șapte pe Distrugător.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Deasupra norilor, până la Zid

— Era uriașă, bâigui bărbatul, cu spaimă în glas și-n priviri. Mai mare decât un cal, cu aripi... aripi ce întunecau văzduhul. Un om se legăna în ghearele ei... oribil, oribil! Și țipătul ăla... sigur ați auzit țipătul!

Tovarășii lui de drum încuviințară, cu privirile pierdute în amurg.

— Și nu zbura singură, șopti bărbatul. Am zărit și un câine... un câine cu aripi!

Însoțitorii lui schimbă priviri neîncrezătoare. O bufniță uriașă mai mergea, mai ales după ce-i auziseră țipetele. La urma urmei, se aflau la hotare, în vremuri de restriște. Văzuseră multe lucruri neobișnuite în ultimele zile, dar un câine zburător?

— Ar fi bine s-o luăm din loc, rosti șefa, o femeie dintr-o bucată ce purta însemnul Legământului pe frunte.

Femeia adulmecă aerul, apoi adăugă:

— E ceva necurat la mijloc, fără discuție. Dacă n-are nimeni o idee mai bună, ne îndreptăm spre Hogrest. Să-l ajute cineva pe Elluf. Dă-i niște vin.

Drumeții strânsă în grabă tabăra și desprioniră caii. În scurtă vreme, porniră spre miazănoapte, cu nefericitul Elluf sorbind vin dintr-o butelcă de parc-ar fi fost apă.

Undeva mai la sud, Lirael zbura cu bătaii tot mai lente. Era mult mai greu să zboare cu pielea de bufniță giganta, mai ales că era nevoită să-i care pe Sam, pe Mogget și două ranițe pe deasupra. Sam o ajutase cu farmece de putere și rezistență, dar o bună parte din magie fusese absorbită de pielea Legământului.

— Trebuie să-mi trag sufletul puțin, îi spuse ea Cățelei Obraznice care zbura alături, pe măsură ce durerea îi pătrundea tot mai adânc în aripi. Găsi o poieniță printre copaci și plană într-acolo, când brusc zări destinația la orizont. La liziera pădurii se înălța Zidul care despărțea Vechiul Regat de Ancelstierre, o dungă argintie șerpuind de la răsărit la apus de-a lungul crestei

unui deal pipernicit, cât vedeai cu ochii.

Cealaltă parte a Zidului era cuprinsă de întuneric. Noaptea unei primăveri timpurii în Ancelstierre își răspândea întunecimea până în preajma Zidului, unde se lovea de căldura unei seri obișnuite de vară în Vechiul Regat. Pe Lirael o cuprinseseră amețelile, căci ochii ei de bufniță nu se puteau adapta la contrastul nefiresc dintre amurg și miez de noapte.

Își continuă totuși zborul, însuflețită de apariția Zidului, uitând de durere și de popas. Se înălță cu o bătaie zdravănă din aripi și se îndreptă spre Zid, slobozind un strigăt triumfător ce pătrunse în inima nopții.

— Să nu treci! o preveni Sam, răsucindu-se în hamul încropit din cingători și curele, agățat de ghearele bufniței.

— Trebuie să aterizăm de partea asta a Zidului!

Vorbele lui Sam o ajutară să-și amintească de Perimetrul care străjuia granița Ancelstierrană. Se lăsă pe o parte și coborî în picaj, dar realizează numaidecât că la viteza aceea avea să-i facă praf pe toți, așa că începu să bată nebunește din aripi.

Eforturile ei avură oarecare succes. Sam se ridică de la pământ, văzu că rănilor sale de la genunchi sunt superficiale și se îndreptă spre bufnița enormă ce zăcea lângă el, după toate aparențele paralizată.

— Ești bine? Întrebă el nerăbdător, neștiind după ce semne să se ghideze. Cum puteai lua pulsul unei bufnițe, mai ales când bufnița cu pricina măsoară șapte metri în lungime?

Lirael nu răspunse, dar, pe trupul bufniței apărură niște fisuri prin care pătrundea lumina. Liniile fisurilor se apropiară și formară însemne ale Legământului. Dintr-odată, bufnița se preschimbă într-un glob strălucitor, forțându-l pe Sam să se retragă și să-și acopere ochii.

Strălucirea dispăru și în ochii lui nu se oglindeau decât razele amurgului din Vechiul Regat. În locul bufniței zăcea Lirael, întinsă pe burtă și gemând de durere.

— Mă dor toți mușchii, de la cel mai mic la cel mai mare, mormăia ea.

Se ridică încet, cu ajutorul brațelor.

— Și mi-e o greață de nu mai pot! Pielea asta a Legământului e mai groaznică decât noroiul. Unde-i Cățeaua?

— Aici sunt, stăpână, spuse ea, după care fugi spre Lirael și îi trase o limbă plină de afecțiune.

— M-am distrat nemaipomenit, mai ales când am trecut peste omul ăla.

— Aia n-a fost intenționat, rosti Lirael, sprijinindu-se de câine pentru a se ridica. Am fost la fel de surprinsă ca el. Sper că mai avem timp, altminteri nu a meritat tot drumul ăsta.

— Dacă trecem la noapte de partea cealaltă a Zidului și a Perimetrului, ar trebui să sosim înaintea lui Hedge, spuse Sam. La urma urmei, cât de repede poate merge o barjă?

Întrebarea era retorică, dar răspunsul veni numaidecât.

— Împinși de la spate de un vânt fermecat, ar putea străbate șaizeci de leghe într-o zi și-o noapte, se auzi glasul atâteștiutor al lui Mogget din ranița lui Sam. Presupun că azi au ajuns la Redmouth, în jurul prânzului. De-acolo, cine știe? Depinde cât de repede pot transporta emisferele. Se prea poate să fi trecut deja, amintiți-vă că fusul orar e deosebit în Ancelstierre. Cu ajutorul Distrugătorului, Hedge ar fi în stare să se amestece în cursul firesc al lucrurilor și să câștige o zi... sau mai multe.

— Mereu optimist, nu-i așa Mogget? îl tachină Lirael.

În mod curios, era mai optimistă și mai odihnită decât credea că va fi. Se mândrea în sinea ei că planul cu pielea de bufnită uriașă funcționase și era convinsă că o luaseră înaintea lui Hedge și a luntrașilor săi.

— Cred că ar trebui să ne continuăm drumul, rosti ea.

Să nu zică hop până n-au sărit gardul.

— Sam, nu mi-a trecut prin minte până acum, dar cum ai de gând să pătrunzi în Ancelstierre? Cum trecem Zidul?

— Cu Zidul nu-i problemă. Sunt multe porți străvechi acolo; majoritatea sunt închise și păzite, cu excepția celei de la Punctul de Frontieră, dar cred că pot să le deschid.

— Sunt convinsă că poți, îl încurajă Lirael.

— Perimetrul e adevărata încercare, depinde cum vezi lucrurile. Gardienii de-acolo trag fără somație, dar majoritatea stau în preajma Punctului de Frontieră. În cel mai rău caz putem fi surprinși de o patrulă. Ca să nu riscăm, mă gândeam să luăm înfățișarea unui ofițer și-a unui sergent din trupele de Cercetași.

Tu vei fi sergentul rănit la cap... asta ca să nu vorbești și să ne bagi în belele. Sper să înghită gogoșa... măcar cât să nu ne-mpuște din prima.

— Cum rămâne cu Mogget și Cățeaua?

— Mogget va rămâne în raniță, rosti Sam.

Aruncă o privire înapoi și continuă:

— Cu condiția să-ți ții gura. O raniță vorbitoare ne-ar semna execuția.

Cei doi luară tăcerea lui Mogget drept încuviințare, mai ales că nu mormăise niciun protest.

— Hai s-o deghezăm și pe Cățea, reluă Sam. Să dea impresia că poartă zgarda și pieptarul specifice câinilor adulmecători din Armată.

— Ce adulmecă? fu curioasă Cățeaua.

— Bombe și alte... mm... explozibile. Ca însemnele noastre explozibile, numai că făcute din chimicale, nu din magie. Asta în sud. Dar în preajma Perimetrului au și câini speciali dresați să adulmece Morții sau Magia Liberă. Câinii se descurcă mult mai bine decât Ancelstieranul de rând la treaba asta.

— Bineînțeles, spuse Cățeaua. Și bănuiesc că trebuie să-mi țin și eu gura închisă.

— Întocmai, răspunse Sam. Va trebui să-ți dăm un nume și un număr, să fii și tu în rând cu câinii de dincolo. Ce zici de Woppet? Știam un câine cu numele ăsta. Și-ți dau numărul pe care-l purtam în trupa de cădeți, la școală. Doi Opt Doi Nouă Șapte Trei. Sau pe scurt, Nouă Șapte Trei Woppet.

— Nouă-Șapte-Trei Woppet, repetă Cățeaua, mestecând cuvintele de parcă ar fi fost comestibile. Ce nume curios.

— Ar fi indicat să facem vraja aici, fu de părere Sam. Înainte să trecem de Zid.

Contemplă pentru câteva clipe întunericul nopții Ancelstierane, apoi rosti:

— Trebuie să trecem până-n zori, deci cât mai curând. Sunt șanse mai mici să dăm de-o patrulă noaptea.

— N-am mai făcut un farmec de preschimbare până acum, spuse Lirael neîncrezătoare.

— Lasă asta în seama mea. Numai eu știu ce înfățișare

trebuie să luăm. Nu-i cine știe ce... mult mai ușor decât pieile tale de bufniță. Pot să fac trei fără probleme.

— Mersi.

Lirael se așează lângă Cățea ca să-și mai odihnească mușchii sleiți și o scărpină sub zgardă. Sam se distanță câțiva metri, apoi intră în Legământ, în căutarea semnelor pentru vraja de disimulare.

— Ciudat, când te gândești că-i nepotu-meu, îi șopti Lirael Cățelei. Ciudat, să ai o familie în adevăratul sens al cuvântului, nu doar un clan de verișoare, cum e cazul Clayrelor. Să fii și să ai o mătușă în același timp. Să ai și o surioară...

— E în egală măsură plăcut? Întrebă Cățeaua.

— N-am avut răgazul să mă gândesc la asta, rosti Lirael după ce chibzui puțin. E plăcut și în același timp trist. Plăcut pentru că... pentru că sunt Abhorsen, trup și suflet, așa că mi-am găsit locul. Trist, pentru că toată viața mea am încercat să fiu ceva ce nu eram, să-mi duc traiul în sânul Clayrelor. Mă întreb acum, dacă aș fi avut ocazia să devin o Clayră, aș fi fost oare mulțumită? Sau mi-aș fi închipuit că sunt altceva?

Șovăi puțin, după care adăugă iute:

— Oare mama bănuia ce copilărie mă așteaptă acolo? La urma urmei, și Arielle era o Clayră și nu cred că înțelegea cum se poate copilări la Ghețar fără darul Viziunii.

— Era să uit, rosti Mogget, ieșind pe neașteptate din raniță cu urechea pleoștită. Arielle. Maică-ta. Mi-a lăsat un mesaj când era la Casă.

— Ce! făcu Lirael și sări să-l prindă pe motan de ceafa, ignorând cântecul adormitor al lui Ranna și schimbul neplăcut dintre Magia Liberă existentă sub pielea lui și zgarda creată de Legământ.

— Ce mesaj? De ce nu mi-ai spus până acum?

— Hmmm, făcu Mogget.

Motanul își petrecu zgarda după degetele ei și prinse a se zvârcoli, dar Lirael îi dădu drumul înainte ca el să se elibereze, iar chemarea lui Ranna îl potoli.

— Îți zic, dacă mă ascuți...

— Mogget, mârâi Cățeaua, care se strecurase lângă el.

— Arielle ne-a Văzut pe noi doi, lângă Zid, rosti Mogget

iute. Aștepta în Planor să-i dau un pachet... pe vremea aia aveam altă formă, se înțelege. Probabil că nu mi-aș fi amintit momentul dacă n-aș fi luat din nou înfățișarea aia după Convertirea forțată petrecută sub Casă. Ciudat că în formă umanoidă îmi amintesc altfel lucrurile. Bănuiesc că trebuia să uit ca să nu-mi amintesc până ce nu mă aflam unde mă Văzuse ea...

— Mogget! Mesajul, îl imploră Lirael.

Mogget încuviință și se linse pe buze. Trebuia lăsat să-și facă numărul.

— I-am înmânat pachetul. Ședea cu privirile pierdute în aburii ce se-nălțau deasupra cascadei. Apăruse și curcubeul, dar ea nu-l zărea. Cu ochii încețoșați de Viziune mi-a zis: „Vei sta lângă Zid cu fiică-mea. O vei vedea crescută mare, așa cum eu nu voi putea s-o văd. Să-i spui lui Lirael că... n-a fost alegerea mea să... plec. Am legat viața ei de Abhorsen, așa cum am legat-o și pe-a mea, și amândouă va trebui să urmăm o cale îngustă. Spune-i că o iubesc, că am iubit-o mereu și mi se frânge inima s-o părăsesc.”

Lirael asculta cu atenție, dar n-auzea glasul lui Mogget, ci vocea mamei sale. Când se lăsă tăcerea, își înălță privirile spre cerul roșiatic, presărat cu stele de partea cealaltă a Zidului. O lacrimă solitară i se scurse pe obraz, lăsând o dâră argintie ce sclipi în ultimele raze ale amurgului.

— Ți-am făcut farmecul, rosti Sam, care fusese atât de adâncit în vrăjile sale încât pierduse complet discursul lui Mogget. Trebuie să intri în el. Nu uita să-ți ții ochii închiși.

Lirael zări marginile sclipitoare ale costumului și se îndreptă spre Sam. Închise ochii și pătrunse în vrajă. Focul auriu îi mângâie chipul, ca două mâini calde, îndepărtându-i numaidecât lacrimile.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Perimetrul

— Dom' sergent, vă jur că ceva se mișcă pe-acolo, șopti caporalul Horrocks, privind peste cătarea mitralierei Lewin. Ce ziceți, să-i încarc puțin?

— Nici gând! îi răspunse sergentul Evans, tot în șoaptă. N-ai învățat nimic? Ce te faci dacă-i o stafie sau un ghlim? Se repede la tine și-ți măncă mațele. Scazlo, du-te înapoi și spune-i locotenentului că s-a ivit o problemă. Iar voi, restul, dați de știre ca toți să-și pună baionetele, dar fără zgomot. Nu mișcă nimeni până nu dau comanda.

După ce Scazlo dispăru în tranșeea destinată comunicațiilor, Evans reveni la figura lui obișnuită. Pretutindeni în tranșeea principală se auzea păcănitul baionetelor, fixate cât mai discret posibil. Evans își încordă arcul și vârî un cartuș roșu în pistolul de semnalizare. Roșu însemna o incursiune de după Zid. Asta dacă funcționează drăcia, gândi el. O adiere caldă bătea dinspre Vechiul Regat, bună să mai dezghețe noroiul din tranșee. Primăvara încă nu câștigase războiul cu iarna, cu alte cuvinte, nu puteai fi niciodată sigur că mitralierele, torțele de avertizare, minele și toate celelalte dispozitive mai complexe vor funcționa.

— Am zărit doi... și o arătare ce seamănă cu un câine, șopti Horrocks.

Degetul lui se îndepărtă încet de garda trăgaciului.

Evans încercă să pătrundă întunericul cu privirile. Greu de cap Horrocks asta, dar avea o vedere nocturnă nemaipomenită. Mult mai ascuțită decât a sa. Evans nu zărea nimic, dar auzea zornăitul conservelor prinse pe fir. Cineva... sau ceva se apropia de tranșee.

Degetul lui Horrocks zăcea pe trăgaci. Piedica era trasă, încărcătorul plin și pe deasupra avea unul de rezervă. Aștepta un singur cuvânt și spera ca vântul să-și schimbe direcția.

Dintr-odată, oftă ușurat, luă degetul de pe trăgaci și se lăsă pe spate.

— Îs de-ai noștri, rosti el cu glas tare. Cercetași. Un ofițer

și unul cu capul spart. Ah, și mai au și-un câine d-ăla... care miroase.

— Vrei să zici adulmecă, îl corectă Evans pe negândite. Taci din gură.

Evans își analiza opțiunile. N-auzise niciodată ca o creatură din Vechiul Regat să ia forma unui ofițer Ancelstierran sau a unui câine de armată. Umbre aproape invizibile, da. Oameni obișnuiți din Vechiul Regat, da. Lighioane zburătoare, da. Însă pentru toate există un început...

— Care-i baiul, Evans? rosti un glas în spatele său.

Evans simți un val de ușurare, dar nu-și trădă bucuria de față cu locotenentul Tindall. O fi fost Tindall fiu de general, dar nu era un terchea-berchea. Știa cum merg treburile la Perimetru, după cum o dovedea și însemnul Legământului înscris pe fruntea lui.

— Ceva mișcare în față, cam la cincizeci de metri. Horrocks zice că-s doi Cercetași, unul dintre ei rănit.

— Și un câine care miroase-adulmecă, adăugă Horrocks.

Fără să-l ia în seamă, Tindall se-nălță să arunce și el o privire peste parapet și într-adevăr zări două siluete care se apropiau de poziția lor. Dar nu simțea prezența unei puteri ostile sau a unei vrăji dăunătoare. Simțea totuși ceva... dar, dacă erau Cercetași de frontieră, erau automat și Magi ai Legământului.

— Ați lansat o tortă de avertizare? White?

— Nu, domnule, răspunse Evans. Bate vântul dinspre nord. M-am gândit că nu va merge.

— Prea bine. Spune-le soldaților că voi invoca o lumină magică undeva în față. Să-mi aștepte comanda.

— Da, să trăiți!

Evans se-ntoarse către soldatul de lângă el și îi șopti:

— Ia poziție la treaptă. Lumină înainte! Dă mai departe.

Vorba se răspândi în tranșee, iar soldații se poziționară pe treapta de tragere cu încordare evidentă în mișcări.

— Invoc acum, rosti locotenentul Tindall.

Însemnul pentru lumină licări în palma lui. Când prinse a străluci mai tare, îl azvârli înainte ca pe-o minge de crichet.

Globul alb deveni din ce în ce mai strălucitor, până ce se preschimbă într-un soare miniatural ce stătea ciudat deasupra

teritoriului de frontieră. Razele puternice alungară toate umbrele, dându-i în vileag pe cei doi necunoscuți ce șerpuiau pe cărăruia îngustă, mărginită de cabluri. Aveau într-adevăr un câine de armată, iar sub hainele de zale specifice trupelor de grăniceri purtau uniforma kaki a armatei Ancelstierrane, semn că Horrocks nu se înșelase. Era ceva straniu în felul în care-și purtau echipamentul și armele, ceva specific Unităților de Recunoaștere din Perimetrul Nordic sau mai bine zis Cercetașilor de Frontieră, căci așa erau cunoscuți.

Când lumina îi dezvălui, unul din ei ridică iute mâinile. Celălalt, bandajatul, îi urmă exemplul, cu mișcări obosite.

— Prieten! Nu trage! strigă Sameth.

Deasupra lui, lumina Legământului se stingea încet.

— Suntem locotenentul Stone și sergentul Clare. Cu un câine de armată!

— Mâinile sus și apropiați-vă unul în spatele celuilalt! strigă Tindall.

Apoi, către Evans:

— Locotenentul Stone? Sergentul Clare?

Evans clătină din cap.

— N-am auzit de ei. Dar știți cum sunt Cercetașii, se țin departe de restul. Locotenentul îmi pare cunoscut.

— Da, mormăi Tindall, încruntat.

Avea impresia că-l mai văzuse undeva pe ofițer. Sergentul rănit șontăcăia cu dârzenia proprie soldaților care continuă să meargă în pofida durerii. În cele din urmă, câinele purta o platoșă kaki pe care se zărea imprimat cu alb numărul de recunoaștere și o zgardă de piele cu zimți, totul în litera regulamentului. Toți împreună păreau autentici.

— Stai! îi strigă Tindall lui Sameth, care tocmai călcase pe un fir de sârmă ghimpată, la nici zece metri de tranșee. Voi ieși acum să vă verific însemnele Legământului.

Apoi către Evans:

— Fii pe fază. Cunoști procedura, în caz că nu sunt ceea ce par.

Evans încuviință, înfipse patru săgeți cu capete argintii în pământ, pentru a le avea la îndemână, și mai scoase una. Armata nu fabrica și nici nu accepta folosirea arcurilor și a

săgeților argintii, dar fiecare unitate din Perimetru le avea în dotare, alături de alte obiecte asemănătoare. Mulți dintre ei erau țintași de elită, iar Evans era printre cei mai buni.

Locotenentul Tindall privi cu atenție la cei doi, doar umbre în lumina tot mai difuză. Ținuse un ochi închis, așa cum îl învățase cineva, să nu-și strice vederea de noapte. Îi deschise acum pe amândoi, dar nu constată nicio îmbunătățire.

Trase sabia din teacă și ieși din tranșee, cu inima bătându-i nebunește. Chiar și în lumina precară a nopții, dărele argintii străluceau pe spada lui.

Locotenentul Stone aștepta cu mâinile ridicate. Tindall se apropie cu grijă de el, cu simțurile întinse la maximum, adulmecând orice iz de Magie Liberă sau de Moarte. Dar cei trei emanau doar o aură neclară și estompată de Magie a Legământului. O vrajă de protecție, presupuse el.

Când ajunse la un cot de ei, îndreptă vârful săbiei spre gâtul locotenentului, la un centimetru deasupra cămășii de zale, iar cu cealaltă mână atinse însemnul Legământului de pe fruntea sa.

Din el țâșni o flacără aurie și pentru câteva clipe Tindall fu transpus în binecunoscutul și nesfârșitul vârtej al Legământului. Când descoperi că însemnul era pur, răsuflă în sfârșit ușurat.

— Francis Tindall, dacă nu mă-nșel? începu Sam, bucuros că nu uitase să adauge și o mustață stufoasă la uniforma de ofițer Cercetaș.

Se întreținuse de câteva ori cu tânărul locotenent în urmă cu un an, în cadrul festivităților la care participa în perioada cursurilor. Locotenentul era cu puțin mai în vârstă ca el, iar tatăl lui Francis, generalul Tindall, avea comanda întregii Garnizoane de Perimetru.

— Într-adevăr, răspunse Francis, surprins. Mi-e teamă că nu vă țin minte...

— Sam Stone, rosti Sameth și făcu semn cu capul în spate, fără să-și odihnească mâinile. Puteți să-l verificați și pe sergentul Clare, dar aveți grijă la cap, l-a lovit o săgeată și e cam amețit.

Tindall încuviință, făcu un pas înainte și repetă figura cu sabia și mâna pe frunte. Aproape tot capul sergentului era

bandajat, dar însemnul Legământului se vedea limpede, așa că nu ezită să-l atingă. Nici acesta nu era corupt. De această dată, băgă de seamă puterea uriașă ce izvora din sergent, putere resimțită și în urmă cu câteva clipe la locotenentul Stone. Nu întâlnise niciodată doi soldați care să stăpânească Legământul într-atât de bine.

— Sunt în regulă! îi strigă el sergentului Evans. Pe loc repaus toată lumea și scoateți stațiile de ascultare.

— Ah, făcu Sam. Mă tot miram cum ați dat peste noi. Nu mă așteptam să găsesc soldați în tranșeele astea.

— Niște evenimente neprevăzute mai la vest, îl lămură Tindall în timp ce-i conducea spre tranșee. S-a dat alarma cu un ceas în urmă. Mare noroc aveți că ne-ați prins aici. Restul batalionului e în drum spre Bain, chemat în ajutorul autorităților civile. Ceva incidente în taberele sudiștilor, bănuiesc, sau cu demonstranții de la Patria Noastră. Compania noastră ținea ariergarda.

— La vest zici? Întrebă Sam nervos. Ce evenimente neprevăzute?

— N-am primit nicio informație. Știi tu ceva?

— Sper că nu. Dar trebuie să iau cât mai repede legătura cu comandamentul. Ai cumva un telefon de campanie la îndemână?

— Da, dar nu funcționează. Cred că vântul ăsta care bate dinspre Zid e de vină. S-ar putea să meargă telefonul de la punctul de comandă. Dacă nu, ești nevoit să te-ntorci la drum.

— La naiba! făcu Sam, în timp ce coborau în tranșee.

O situație neprevăzută la vest. Sigur avea legătură cu Hedge și Nicholas. Răspunse într-o doară la salutul lui Evans și înregistrează toate fețele soldaților holbându-se la ei, fețe palide, dar fericite că nu trebuiau să dea piept cu o arătare din Vechiul Regat.

Căteaua sări lângă el, făcându-l pe-un soldat să tresară. La urmă, coborî Lirael, cu mișcări greoaie, obosită încă de pe urma zborului. Găsea Perimetrul ciudat și înfricoșător deopotrivă. Pretutindeni în jur simțea apăsarea morții. Mulți dintre ei se înghesuiau la hotarul cu Viața, împiedicați să treacă doar de cântecul silențios al naiurilor de la frontieră. Sabriel le

făurise, și viața lor era strâns legată de cea a Abhorsenului. Când Abhorsenul murea, naiurile încetau să mai cante la primul răsărit de Lună plină. Atunci, Morții înviau și hoinăreau în viață până erau întemnițați de următorul Abhorsen, în cazul de față Lirael.

Locotenentul Tindall observă tremuratul ei și o privi îngrijorat.

— N-ar trebui să-l ducem pe sergent la postul de prim-ajutor? Întrebă el.

Ceva nu era în regulă cu sergentul, ceva care-l împiedica să-l privească în ochi. Tindall zări cu coada ochiului o aură difuză ce nu se potrivea cu conturul firesc al sergentului. Și banduliera era ciudată. De când purtau Cercetașii banduliere cu cartușe de carabină? Mai ales că niciunul din ei nu avea o carabină?

— Nu, rosti Sam iute. Îi va trece. Trebuie să găsim un telefon cât mai repede și să-l contactăm pe colonelul Dwyer.

Tindall încuviință, dar nu spuse nimic. Era un gest menit să-și ascundă îngrijorarea întipărită pe chip și vârtejul gândurilor dinăuntru. Locotenent-colonelul Dwyer, șeful Cercetașilor de Frontieră, era de două luni în permisie. Tindall îl însoțise chiar după acea serată de neuitat de la comandamentul tatălui său.

— V-aș ruga să mă însoțiți la punctul de comandă, rosti el într-un târziu. Cred că maiorul Greene ar vrea să discute cu voi.

— Trebuie să telefonez, insistă Sam. N-avem timp de pierdut!

— Telefonul lui Greene funcționează, din câte-mi aduc aminte, spuse Tindall, încercând să-și stăpânească neliniștea din glas. Sergent Evans, te însărcinez cu comanda plutonului. Byatt, Emerson... după mine. Nu scoateți baionetele încă. A, Evans, trimite după locotenentul Gotley, spune-i să vină la comandament. Avem nevoie de cunoștințele lui.

Tindall porni înainte prin tranșeul de comunicații, urmat de Sam, Lirael și Cățea. Evans observase căutătura locotenentului și luase notă de chemarea singurului Mag al Legământului din companie, cu excepția maiorului Greene, așa că-i opri pe Byatt și pe Emerson și le șopti:

— E ceva necurat la mijloc, băieți. Dacă dă șeful ordin sau dacă fac ceva blestemății, înfingeți-le baionetele în spinare.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Decizia maiorului

Locotenentul Tindall îi conduse într-un buncăr adânc, la o sută de metri în spatele tranșeei. Chiar și în lumina difuză a lămpilor cu ulei, Sam recunoscuse semnele trândăvelii și-ale tihnei și fu năpădit de presimțiri negre, gândind că ofițerul care locuia aici n-avea să plece urechea la cerințele lor, darămite să le înțeleagă.

Focul ardea în sobă, pe masa destinată hărților zăcea o sticlă de whisky deschisă, iar într-un colț fusese instalat un fotoliu confortabil. Maiorul Greene zăcea la fel de confortabil în fotoliu, roșu la față și pus pe harță. În apropiere, se zăreau o sabie și un pistol în toc, aninat de-un cuier.

— Ce se-ntâmplă? mugi maiorul, când oaspeții săi intrară și se așezară în jurul mesei.

Se ridică greoi, și fotoliul scârțâi din toate încheieturile. Cam bătrân pentru gradul de maior, gândi Sam. Avea pe puțin 50 de ani și nu mai avea mult până la pensie.

Maiorul dădu să spună ceva, dar Tindall îi tăie vorba.

— Impostori, domnule. Dar nu știu de care. Însemnele lor sunt pure.

Sam îngheță la auzul cuvântului, iar Lirael o prinse pe Cățea de zgardă, înăbușindu-i un mârâit amenințător.

— Impostori zici?

Maiorul îl ochi pe Sam, și băiatul zări pentru prima oară însemnul Legământului pe fruntea sa încrețită.

— Ce-aveți de spus în apărarea voastră?

— Sunt locotenentul Stone, din URPN, rosti Sam pe-un ton bățos. Mă însoțesc sergentul Clare și câinele de armată Woppet. Trebuie să telefonez de urgență la comandamentul Perimetrului...

— Prostii! tună maiorul, dar fără furie. Îi știu pe toți ofițerii și subofițerii Cercetașilor. Am petrecut mulți ani printre ei. Pe deasupra, cunosc bine câinii de armată, și-al vostru n-are nici în clin, nici în mână cu ei. Asta n-ar fi în stare să-ți miroasă o baligă în mijlocul bucătăriei.

— Nu-i adevărat, rosti Cățeaua indignată.

Vorbele ei fură întâmpinate de-un sâsâit scurt. Maiorul aținti numaidecât sabia spre ei, iar Sam și Lirael se treziră cu vârfurile baionetelor la gât.

— Uups, făcu Cățeaua, lăsându-se cu botul pe labe. Îmi pare rău, stăpână.

— Stăpână? scui pă Maiorul, din ce în ce mai aprins la față. Cine sunteți voi doi? Și ce-i drăcia aia?

Sam oftă și rosti:

— Sunt prințul Sameth, din Vechiul Regat, iar ea e Lirael, Viitoarea Abhorsen. Câinele ne e prieten. Ne-am deghizat cu un farmec. Îmi dați voie să îndepărtez vraja? Vom străluci puțin, dar nu-i pericol.

Maiorul se făcu și mai roșu la chip, dar încuviință.

După câteva minute, Sam și Lirael se înfățișară maiorului cu adevăratele lor chipuri și haine. Amândoi erau osteniți și păreau trecuți prin multe încercări. Maiorul îi cercetă cu atenție, apoi își coborî privirile spre Cătea, care renunțase la pieptar, purta altă zgardă și părea mai mare decât înainte.

Cățeaua încercă să-i răspundă cu o expresie tristă, dar din nefericire clipi.

— E într-adevăr prințul Sameth, rosti locotenentul Tindall, care dădu ocol mesei pentru a-i vedea mai bine.

Spre surprinderea lui Sam, locotenentul îi adresă un zâmbet înțelegător și dădu din cap aprobator.

— Iar dumneaei arată... scuzele mele, domnișoară. Vreau să zic că semănați mult cu Sabriel, vreau să zic cu Abhorsen.

— Așa e, sunt prințul Sameth, rosti Sam cu glas tărăgănat, neavând prea mari așteptări de la acest maior umflat, în prag de pensionare. Trebuie să iau urgent legătura cu colonelul Dwyer.

— Telefonul nu funcționează. De altminteri, colonelul Dwyer e în permisie. Ce-ai de comunicat atât de urgent?

Lirael îi răspunse cu glas răgușit, căci răceala i se strecura tiptil în vine datorită trecerii de la vara Vechiului Regat la primăvara Ancelstierrană. Flacăra lămpii pâlpâia ușor, jucându-se cu umbra ei pe masă.

— Un spirit malefic străvechi se îndreaptă spre Ancelstierre. Avem nevoie de ajutor să-l găsim și să-l oprim

înainte să distrugă ambele tărâmurii.

Maiorul o fixă cu privirile încruntate, roșu în obraji. Dar pe chipul lui nu se citea neîncredere, așa cum se temuse Sam.

— Dacă n-aș înțelege semnificația titlului tău și n-aș recunoaște banduliera cu clopoței, roști el agale, aș zice că bați câmpii. Nu-mi amintesc să fi auzit de-un spirit capabil să distrugă o țară întreagă și trăgeam nădejde să n-aud niciodată asemenea năzdrăvănii.

— I se spune Distrugătorul, spuse Lirael cu un glas liniștit, care trăda însă teama ce-i dădea târcoale de când părăsise Lacul Roșu. E unul din cei nouă Brianti, spirite libere, vechi de când lumea. Cei șapte l-au înlănțuit, l-au rupt în două și l-au îngropat în adâncurile pământului. De curând însă, un necromant pe nume Hedge a dezgropat emisferele în care zace întemnițat și chiar în aceste clipe se-ndreaptă cu ele spre Ancestierre.

— Deci asta era, roști Maiorul, fără urmă de satisfacție în glas. Un porumbel voiajor mi-a adus vești despre necazul din vest, ceva probleme de apărare, dar de-atunci n-am mai primit nimic. Hedge zici? Am cunoscut un sergent cu numele ăsta când m-am înrolat la Cercetași. Nu putea să fie el, deși asta se-ntâmpla în urmă cu treizeci și cinci de ani și jur că el avea peste cincizeci...

— Domnule maior, trebuie să dau un telefon! îl întrerupse Sam.

— Chiar acum! roști maiorul.

În el reînviase acel maior tânăr, aflat în deplinătatea puterilor.

— Domnule Tindall, cheamă-ți plutonul și spune-i lui Edwards și sergentului major Porrit să înceapă o manevră. Eu voi merge cu cei doi...

— Trei, interveni Cățeaua.

— Patru, făcu Mogget, scoțând capul din ranița lui Sam. M-am săturat să tac.

— E prietenul nostru, se grăbi Lirael să explice, încercând să oprească noul avânt al baionetelor. Mogget e pisica și Cățeaua Obraznică e... ăă... câinele. Sunt, cum să zic... slujitorii Clayrelor și ai Abhorsenului.

— Așa-i la Perimetru. Aici când plouă, toarnă cu găleata. Vă voi conduce la șoseaua de aprovizionare și vom încerca telefonul de-acolo. Tu, Francis, te vei îndrepta cât mai iute spre locul de întâlnire stabilit.

Șovăi o clipă, apoi rosti:

— Bănuiesc că nu știți încotro se va îndrepta acest Hedge, odată trecut de Perimetru.

— La Forwin Mill, unde se găsește o așa-zisă fermă de fulgere, de care se vor folosi pentru a-l elibera pe Distrugător, spuse Lirael.

— Nu cred că vor întâmpina dificultăți la Perimetru. Hedge e însoțit de Nicholas Sayre, nepotul premierului, și urmează a se întâlni cu un reprezentant care are permisiunea scrisă a oficialului de-a transporta emisferele.

— Asta nu-i suficient, spuse maiorul. S-ar putea să le meargă la Punctul de Frontieră, dar odată ce dau piept cu garnizoana de la Bain sau chiar de la Corvere, va fi un du-te-vino interminabil. Băieții din Perimetru nu sunt atât de bătuți în cap încât să se lase păcăliți de asemenea trucuri. Vor fi nevoiți să-și taie drum cu sabia, dar, dacă s-a dat alarma în urmă cu un ceas, probabil că luptele au și început deja. Ordonanță!

Caporalul se ivi în ușă, cu o țigară palmată în mână.

— Adu-mi harta pe care apare Forwin Mill, undeva la vest de poziția noastră. N-am auzit de locul ăsta afurisit.

— E la vreo cincizeci de kilometri de coastă, rosti Tindall, oprindu-se în ușă. Știu un lac acolo, unde obișnuiam să pescuiesc. Niște somoni trăsnet. E la câțiva kilometri de zona Perimetrului.

— Nu zău? Pf! făcu Greene, înroșindu-se din nou la față. Și ce mai e pe-acolo?

— Știu de-o fabrică de cherestea abandonată, un doc păraginit și rămășițele căii ferate pe care erau transportați odinioară arborii tăiați. N-am habar despre ferma asta de fulgere, dar...

— Nicholas a comandat nu de mult ridicarea unei ferme de fulgere în zona aia, îl întrerupse Lirael.

— Avem oameni acolo? dori să știe maiorul.

— Acum da, răspunse Tindall. Două tabere de refugiați

sudiști s-au stabilit pe dealurile din apropierea lacului la finele anului trecut. Se numesc Norris și Erimton. Să tot fie vreo cincizeci de mii de refugiați acolo, supravegheați de poliție.

— Primele victime ale Distrugătorului, dacă va fi dezlănțuit, rosti Căteaua. Odată uciși, Hedge le va culege sufletele înainte să treacă în Moarte, pentru a-l sluji.

— În cazul ăsta va trebui să-i mutăm de-acolo, fu de părere maiorul. Dar, fiind în afara Perimetrului, nu prea avem mână liberă să intervenim. Generalul Tindall va înțelege situația. Sper doar că generalul Kingswold a plecat acasă. E un simpatizant feroce al partidei Patria Noastră...

— Să nu mai zăbovim! îl întrerupse Lirael.

Trecuse vremea discuțiilor. Lirael fu năpădită de presimțiri negre, de parcă fiecare secundă petrecută în acest buncăr însemna un grăunte de nisip scurs printr-o clepsidră aproape goală.

— Vreau să ajungem la Forwin Mill înaintea lui Hedge și a emisferelor!

— De-acord! tună maiorul, revenit brusc la viață.

Omul trebuia impulsionat din când în când. Cu viteza fulgerului, Greene își puse casca pe cap și înhăță revolverul din cuier.

— Hai, domnule Tindall. Mișcarea!

Totul se întâmplă nespus de repede. Locotenentul Tindall se făcu nevăzut în noapte, iar maiorul îi conduse degrabă printr-o altă tranșee de comunicații. În scurtă vreme, tranșeea lăsă locul unei simple poteci, marcată la scurte intervale de pietre vopsite în alb, ce luceau palid în lumina stelelor. Noaptea Ancelstierrană era lipsită de lună și mult mai friguroasă decât cea din Vechiul Regat.

Douăzeci de minute mai târziu, poteca îi aduse la drumul asfaltat ce se-ntindea cât vedeai cu ochii în ambele sensuri, iar maiorul – care, în pofida gâfâielilor, se ținea surprinzător de bine – își mai încetini pasul. Paralel cu șoseaua se zăreau stâlpii de telefonie ce străbăteau întreg Perimetrul.

Într-o parte se înălța o baracă joasă, de beton, unde cablurile telefonice se uneau într-o învălmășeală ce amintea de-o cină cu spaghete.

Maiorul Greene intră valvărtej, zbierând la sărmanul soldat ce ațipise la tabloul de comandă, cu capul pe-o îngrămădeală de cabluri și prize.

— Fă-mi legătura cu comandamentul Perimetrului! ordonă el.

Soldatul buimăcit execută ordinul în liniște, vădind multă pricepere.

— Vreau să vorbesc cu generalul Tindall! Trezește-l dacă n-ai de-ales.

— Da, să trăiți, da, să trăiți! bolborosi ordonanța, regretând că nu-și găsisese un moment mai bun să dea pe gât romul tăinuit de-atâta vreme.

Își duse mâna la gură, nu care cumva să-l simtă zbirul de maior sau însoțitorii lui neobișnuți.

Când primi în sfârșit legătura, Greene înșfacă receptorul și vorbi grăbit. După nuanța din ce în ce mai aprinsă a feței, era clar că se tot lovea de intermediari nefolositori. Lirael se temu să nu-i ia mustața foc. Într-un târziu, găsi omul potrivit, căci ascultă un minut fără să-l întrerupă, după care așeză cu încetineală receptorul în furcă.

— Ne confruntăm cu o incursiune la extremitatea vestică a Perimetrului. Din ce-am înțeles, primejdia a fost semnalizată cu rachete roșii, dar am pierdut legătura cu segmentul Unu-Nouă, deci avem de-a face cu un asalt de anvergură. Nimeni nu știe ce se petrece acolo. Generalul Tindall a trimis deja o escadrilă aviatică, dar se pare că are belele și la Punctul de Trecere, iar putoarea aia de colonel din capătul opus mi-a ordonat să rămân aici.

— Să rămâneți aici? De ce nu încercăm să-l oprim pe Hedge la Zid? protestă Lirael.

— Am pierdut legătura în urmă cu o oră și n-am reușit s-o refacem încă. Nu s-a mai înălțat nicio rachetă de semnalizare. Aia-nseamnă că n-a mai rămas nimeni în viață. Altfel, mă gândesc că ar fi fugit. În orice caz, Hedge ăsta al vostru și emisferele lui au trecut deja de Zid și de Perimetru.

— Cum naiba au reușit să ne-ajungă din urmă? rosti Lirael.

— Timpul poate juca feste la trecerea dintre regate, spuse Mogget fantomatic, băgându-l în sperieți pe operator.

Motanul sări din raniță și adăugă, fără a-l lua în seamă pe soldat:

— Totuși, nu cred că le va fi foarte ușor să transporte emisferele la Forwin Mill. Măcar acolo să ajungem înaintea lor...

— Ar fi bine să dau de-ai mei, rosti Sam. Puteți intra în sistemul de telefonie publică?

— Ah, făcu maiorul.

Se scărpină la nas, căutându-și cuvintele.

— Credeam că ai aflat... s-a întâmplat acum o săptămână...

— Ce?

— Îmi pare rău, fiule, rosti Maiorul, luând poziție de drepti. Părinții tăi au murit. Au fost uciși într-un atentat cu bombă de către fanaticii lui Corolini. Praful s-a ales din mașina lor.

Sam îl ascultă cu chipul împietrit. Apoi se lăsă la podea și-și puse capul în mâini.

Lirael îl mângâie pe umărul stâng, iar Cățeaua își așează botul pe umărul lui drept. Vestea părea să nu-l tulbure pe Mogget, care se cuibări lângă operator, cu străluciri verzui în ochi.

Lirael avu nevoie de câteva secunde pentru a pune stavilă suvoiiului ce sta să-i spargă pieptul, căutând puterea de a nu părăsi drumul ales. Dacă scăpa cu viață, avea să verse lacrimi pentru sora pe care n-o cunoscuse niciodată, pentru Touchstone, pentru mama ei și pentru toate nenorocirile acestei lumi. Acum însă nu era momentul, căci soarta multora atârna de acțiunile ei.

— Alungă-ți gândurile negre, îl îmbărbătă ea pe Sam. De noi depinde totul acum. Trebuie să ajungem la Forwin Mill înaintea lui Hedge!

— Cu neputință, rosti Sam. Mai bine ne dăm bătuți și...

Se opri în mijlocul propoziției, își lăsă mâinile să-i cadă pe lângă trup și se ridică, dar îndoit parcă de-un junghi ce-i străbătuse mațele. Rămase așa preț de un minut, fără să rostească o vorbă. Apoi scoase panmoneda din mânecă și-i făcu vânt până-n tavan, de unde refuză să mai coboare. Sam se rezemă gârbovit de perete și-și lăsă capul pe spate, s-o privească.

În cele din urmă, își luă ochii de la monedă și se îndreptă de spate, dar nu pocni din degete să-și cheme invenția înapoi.

— Îmi cer scuze, șopti el, clipind pentru a-și alunga lacrimile. Mi-a... mi-a trecut.

Făcu o plecăciune către Lirael și rosti:

— Abhorsen.

Lirael închise ochii pentru câteva clipe. Cuvântul avu darul să-i limpezească mințile. Nu mai era Viitoarea Abhorsen, ci Abhorsen. Si-atât.

— Da, rosti ea, acceptând titlul și noile ei îndatoriri. Eu sunt Abhorsen acum și prin urmare vă cer sprijinul tuturor.

— Te voi însoți eu, se oferî Greene. Dar nu pot cere companiei să mă urmeze, deși bănuiesc că majoritatea s-ar oferi voluntari.

— Asta n-o mai înțeleg! protestă Lirael. Cui îi pasă dacă e legal sau nu? Țara asta stă sub semnul distrugerii! Vor pieri cu toții, nu pricepeți?

— Eu pricep, dar nu-i așa de simplu... Începu maiorul, apoi tăcu.

Toată roșeața i se scurse din tâmpile. Chipul i se schimonosi pentru câteva clipe, de parcă o idee năstrușnică încerca să răzbească la suprafață, apoi i se limpezi din nou. Maiorul vârî mâna în buzunar, își petrecu o rozetă printre degete și izbi cu toată forța în panoul de bachelită. Circuitele delicate cedară și panoul explodă, împrăștiind fum și scânteii în toate direcțiile.

— Să fiu al naibii! Chiar e simplu! Voi ordona companiei să te însoțească. N-au decît să mă împuște politicienii pe urmă, dacă ieșim biruitori. Soldat, dacă scapi o vorbă cuiva despre ce s-a discutat aici, te fac cina pisiului.

— Miam, făcu Mogget.

— Da, să trăiți! băigui operatorul, tremurând ca varga, și prinse a flutura o pătură ignifugă deasupra panoului.

Dar maiorul nu mai așteptă confirmarea, ci țâșni pe ușă afară, urlând la niște amărâți de subofițeri:

— Pregătește camioanele, hai, n-ai plecat încă?!

— Camioanele? Întrebă Lirael după ce-l ajunse din urmă.

— Ăăă... căruțe fără cai, rosti Sam pe negândite.

Cuvintele îi ieșiră lent din gură, de parcă ar fi încercat să-și amintească semnificația lor.

— Ne vor... cu ajutorul lor vom ajunge mult mai repede la Forwin Mill. Asta în caz că funcționează.

— Ar fi bine să funcționeze, spuse Cățeaua, adulmecând văzduhul. Vântul bate acum spre sud-vest și se lasă răcoare. Priviți înspre vest!

Ei priviră. Depărtările erau luminate de fulgere strălucitoare, urmate de zvonul tunetelor.

Mogget scruta și el orizontul, cocoțat pe ranița lui Sam. În ochii lui verzui se citea concentrarea, iar Lirael îl auzi numărând încet. Apoi pufni, pe-un ton iritat.

— Cât zicea băiatul ăla că e până la Forwin Mill? Întrebă el, văzând privirea lui Lirael.

— Cam cincizeci de kilometri, rosti Sam.

— Cam cinci leghe, spuse Lirael în același timp.

— Fulgerele alea se-ndreaptă spre vest și sunt cam la șase sau șapte leghe de-aici. Hedge și încărcătura lui traversează încă Zidul.

Al doilea interludiu

Dubița albastră a serviciului poștal încetini în scârțâitul cutiei de viteze și coti de pe drum pe aleea pavată. Apoi, încetini încă și mai mult și se opri cu o hurducătură, fiindcă porțile de obicei deschise erau acum zăvorâte. De cealaltă parte, școlărițe înarmate cu puști și săbii stăteau de pază. Erau îmbrăcate în rochii albe de tenis și tunici de hochei, iar un privitor neatent le-ar fi confundat armele cu rachete de tenis sau crose. Două dintre ele își îndreptară puștile spre șofer, iar celelalte două ieșiră prin ușița laterală, cu săbiile ridicate, pe care jucau ultimele raze ale soarelui.

Șoferul își ridică privirea spre literele aurite, scrise în stil gotic deasupra porții. Colegiul Wyverley și sub o mică inscripție pe care scria „înființat în 1652 pentru Domnișoare Respectabile.”

— Al naibii de respectabile, mormăi el. Nu-i convenea să fie intimidat de niște școlărițe. Se întoarse spre interiorul dubiței și spuse cu voce tare:

— Am ajuns. Colegiul Wyverley.

Un foșnet vag veni drept răspuns din spate, preschimbându-se apoi într-o serie de bufnituri și voci înăbușite. Șoferul privi cum sacii de corespondență se ridicară, iar din ei crescură mâini care dezlegau funiile din vârf. Se răsuci în față. Două dintre școlărițe se apropiau de fereastra sa, pe care o coborî de îndată.

— Livrare specială, rosti el, aruncându-le o otheadă. Acum trebuie să spun „mama și tata lui Ellie”. Chipurile, asta ar trebui să însemne ceva pentru voi, așa că nu cumva să vârați sabia în mine, nici să trageți.

Fata care se afla cel mai aproape, ce nu putea să aibă mai mult de 17 ani, se întoarse spre cealaltă, care era chiar mai tânără, și-i spuse:

— Du-te și adu-o pe magistra Coelle. Dumneata stai locului și ține-ți mâinile pe volan, adăugă ea către șofer. Spune-le și pasagerilor să nu miște.

— Te auzim, veni o voce din spate. O voce de femeie,

puternică și rezonantă. Felicity, tu ești?

Fata făcu un pas în spate. Apoi, ținând sabia în gardă, aruncă o privire prin fereastră, pe lângă șofer.

— Da, doamnă, eu sunt, rosti fata cu prudență. Se dădu înapoi și făcu semn fetelor de după poartă, care se relaxară puțin, dar nu-și coborâră puștile, spre dezamăgirea șoferului. Puteți aștepta până vine magistra Coelle? Nu putem lăsa garda jos în perioada asta. Vine o năpastă din nord și vești despre alte necazuri. Câți sunteți acolo?

— Așteptăm, veni răspunsul vocii. Suntem doi. Eu și... tatăl lui Ellimere.

— Ăă, bună, spuse Felicity. S-a zvonit... că ați... deși magistra Coelle nu a crezut nicio clipă că...

— Să nu vorbim despre asta deocamdată, grați Sabriel.

Ieșise din sacul de corespondență și acum era ghemuită în spatele șoferului. Felicity o privi atent, asigurându-se că femeia era de fapt mama lui Ellimere. O recunoscuse, deși Sabriel purta o uniformă a serviciului poștal și o șapcă trasă peste părul negru ca noaptea. Dar Felicity nu-și abandonă prudența. Adevăratul test va veni când magistra Coelle le va verifica însemnele.

— Iată-ți răsplata, așa cum am convenit. Sabriel îi întinse un plic gros șoferului. Bărbatul îl luă și se uită imediat înăuntru, cu un mic zâmbet citindu-i-se pe buze și în ochi.

— Vă sunt recunoscător, spuse el. Și îmi voi ține gura închisă, așa cum am promis.

— Ai face bine, bombăni Touchstone.

Șoferul era evident ofensat de această remarcă. Pufni și spuse:

— Am trăit toată viața în apropiere de Bain și știu ce și cum. Nu v-am ajutat pentru bani. Asta-i doar un îndulcitor.

— Îți apreciem ajutorul, interveni Sabriel, potolindu-l pe Touchstone din priviri. Cele câteva ore petrecute vârat într-un sac îi ațâțaseră firea aprigă, iar așteptatul, acum că erau atât de aproape de Zid și casă, era un chin pentru el. Colegiul Wyverley se afla la doar șaiszeci de kilometri sud de graniță.

— Poftim, ia-l înapoi. Șoferul îi întinse plicul lui Touchstone.

— Nu, nu, consideră că e o răsplată pe care o meriți din

plin, rosti cu calm Sabriel, împingând plicul înapoi. Șoferul rezistă pentru o clipă, apoi ridică din umeri, băgă plicul undeva în jachetă și se cuibări bosumflat în scaun.

— Iat-o pe magistră, sună vocea plină de ușurare a lui Felicity.

O femeie mai în vârstă venea pe alee, însoțită de câteva studente. Parcă apăruseră de nicăieri, întrucât clădirea principală a școlii nu se zărea. Era după o cotitură, ascunsă de o perdea deasă de ploi.

Odată cu sosirea magistrei Coelle, trecură doar câteva minute până ce puritatea însemnelor Legământului de pe frunțile lui Sabriel și Touchstone fu confirmată. Se îndreptară cu toții spre școală, iar dubița poștală înapoi în Bain.

— Mi-am dat seama că știrile sunt false, zâmbi magistra în timp ce se îndreptau în grabă spre porțile enorme ale clădirii. Cei de la *Corvere Times* au publicat o poză cu două mașini incendiate și câteva cadavre, dar nimic altceva. Părea o știre comandată.

— A fost îndeajuns de reală, răspunse mohorât Sabriel. Damed și alți unsprezece oameni de-ai noștri au fost uciși în atacul acela și încă doi în apropiere de Hennen. Poate mai mulți au fost uciși. Ne-am despărțit după ce am trecut de Hennen, să ne aruncăm urmăritorii pe-o pistă falsă. Nu a ajuns nimeni aici înaintea noastră?

Coelle clătină din cap.

— Damed nu va fi uitat, grăi Touchstone. Nici Barlest sau vreunul dintre ei. Și nu ne vom uita nici dușmanii.

— Ce vremuri groaznice, suspină magistra, care clătină din cap în repetate rânduri.

Intrară, pe lângă alte școlărițe, care se uitau cu ochi mari la legendara Sabriel și la consortul ei, chiar dacă era doar regele Vechiului Regat și nici pe departe atât de interesant. Odinioară, Sabriel fusese una dintre ele. Continuă să se uite după ei chiar și după ce Coelle îi poftise pe distinșii oaspeți în salonul de vizite, poate cea mai luxoasă încăpere din întreaga școală.

— Bănuiesc că nu s-a cotrobăit prin lucrurile pe care le-am lăsat aici? întrebă Sabriel. Care e situația? Vreo veste?

— Lucrurile sunt așa cum le-ați lăsat, răspunse Coelle. Nu

avem încă mari necazuri. Felicity! Te rog adu cufărul Abhorsenului din pivniță. Pippa și Zettie... și cine mai e monitor astăzi... pot să te ajute. Cât despre știri, am niște mesaje și...

— Mesaje! izbucni Touchstone. De la Ellimere sau Sameth? Întrebă grăbit Touchstone.

Magistra scoase două bucăți de hârtie din mânecă și i le înmână. Touchstone le înhăță cu nerăbdare și se apropie de Sabriel să le citească. Felicity și însoțitoarele ei dispărură printr-una dintre ușile greoaie, atent lustruite.

Primul mesaj era scris cu un creion albastru pe o bucată ruptă de antet pe care apărea același simbol ca și cel de pe dubița poștală. Touchstone și Sabriel îl citiră cu atenție, iar pe frunți le apăsură cute adânci. Apoi îl citiră încă o dată și se uitară unul la altul, cu uimirea întipărită pe chipuri.

— Una dintre fetele noastre l-a trimis, rupse Coelle tăcerea. Lornella Acren-Janes, care e asistentă a Directorului General al Poștelor. O copie de telegramă, evident. Nu știu dacă măcar a ajuns la ambasada voastră.

— Putem să ne încredem în mesajul ăsta? Întrebă Touchstone. Mătușa Lirael? Viitoarea Abhorsen? Oare ăsta e încă un vicleșug care să ne bage în ceață?

Sabriel clătină din cap.

— Par să fie cuvintele lui Sam. Chiar dacă nu prea înțeleg, e clar că s-au întâmplat multe lucruri în Vechiul Regat. Nu cred că le vom da de cap prea curând.

Acestea fiind spuse, desfăcu cea de-a doua bucată de hârtie. Spre deosebire de prima, aceasta era groasă, evident un produs de manufactură, și pe ea erau scrijelite doar trei simboluri, însemne adormite ce întunecau albul paginii. Sabriel își trecu palma asupra lor și prinseră viață, aproape sărindu-i în mână. Cu ele veni vocea lui Ellimere, clară și puternică de parcă ar fi stat lângă ei.

— Mamă! Tată! Sper că-mi veți primi mesajul cât mai repede. Clayrele au Văzut mai multe lucruri, prea multe încât să încapă în mesajul meu. Asupra noastră s-a abătut un pericol mare, așa cum nu ne-am fi imaginat. Sunt la Barhedrin împreună cu Garda Regală, Trupele de Luptă și șapte sute optzeci și patru dintre Clayre, care încearcă să Vadă ce e de

făcut în continuare. Spun că Sam e în viață și că se luptă, și că orice-ați face trebuie să ajungeți în Barhedrin înainte de Ziua de Anstyr sau va fi prea târziu. Trebuie să luăm Planoarele de undeva. O, și se pare că am o mătușă, e sora vitregă a... Ce? Nu mă întreru...

Vocea lui Ellimere se opri în mijlocul cuvântului. Însemnele Legământului se întoarseră în hârtie.

— A fost întreruptă în mijlocul vrăjii, se încruntă Touchstone. Nu-i stă în fire să nu o refacă. Și a cui soră vitregă? A mea nu poate fi.

— Ce e important e că Clayrele au Văzut ceva în sfârșit, rosti Sabriel. Ziua de Anstyr... trebuie să consultăm un calendar. Trebuie să pice curând... foarte curând... va trebui să plecăm imediat.

— Nu cred că veți putea face asta, răsună tulburată vocea lui Coelle. Mesajul acela l-am primit abia azi-dimineață. L-a adus un cercetaș de la Punctul de Trecere. Era grăbit să se întoarcă. Se pare că se confruntă cu un atac de peste Zid și...

— Un atac de peste Zid! izbucniră la unison Sabriel și Touchstone. Ce fel de atac?

— Nici el nu știa, se bâlbâi magistra, luată prin surprindere de violența întrebării și că amândoi se înclină dintr-odată spre ea. E departe, în apus. Dar și la Punctul de Trecere au necazuri. Se pare că generalul Kingswold, inspectorul-general aflat în vizită acolo, s-a declarat de partea guvernării formate de Țara Noastră, dar generalul Tindall refuză să o recunoască, sau pe Kingswold. Mai multe unități au luat deja fie partea lui Tindall, fie a lui Kingswold.

— Deci Corolini a încercat fățiș să preia puterea? întrebă Sabriel. Când s-a întâmplat asta?

— Scria în ziarul de dimineață, răspunse Coelle. Ediția de după-amiază încă nu a sosit. În Corvere au izbucnit lupte... Nu știați?

— Am ajuns până aici pe căi lăturalnice, evitând contactul cu Ancelstieranii pe cât posibil, rosti Touchstone. Nu prea am avut timp să citim ziarele.

— În *Times* scria că premierul încă deține controlul asupra Arsenalului, Palatului Decizional și al Clădirii Parlamentului din

Corvere, spuse Coelle.

— Dacă nu pierde Palatul, încă îl are sub control pe Arbitrul Ereditar, spuse Touchstone, căutând confirmarea de la Sabriel. Corolini nu poate forma un guvern fără binecuvântarea Arbitrului, nu-i așa?

— Nu și dacă totul s-a dus de răpă, spuse decisiv Sabriel. Dar nu contează. Corolini, tentativa de puci – toate sunt o diversiune. Tot ce s-a întâmplat aici e opera unei puteri din Vechiul Regat, din regatul nostru. Războaiele continentale, influxul de refugiați sudiști, ascensiunea lui Corolini, totul a fost orchestrat, plănuit pentru un țel pe care noi încă nu-l cunoaștem. Dar ce să vrea o putere din regatul nostru în Ancelstierre? Pot să înțeleg că haosul din Ancelstierre poate facilita un atac de peste Zid. Dar pentru ce? Și pentru cine?

— Sam o menționează pe Chlorr în telegramă, spuse Touchstone.

— Chlorr e doar o necromantă, cu toate că e foarte puternică. Trebuie să fie altceva. Dezgropat rău... Adică un rău dezgropat... în apropiere de Hotar...

Sabriel se opri în mijlocul propoziției, căci Felicity și trei însoțitoare își făcură apariția, cărând un cufăr lung, cu încuietori de aramă. Îl așezară în mijlocul încăperii. Însemne ale Legământului pluteau leneșe pe capac și peste gaura cheii. Izbucniră în vâlvătaii de viață sub atingerea lui Sabriel, care șopti niște cuvinte numai de ea înțelese. Capacul se întredeschise cu un țăcănit, apoi Sabriel îl ridică, dezvăluind privirii veșminte, armuri, săbii și banduliera ei cu clopoței. Sabriel nu le băgă în seamă, scormonind într-o parte și scoase la iveală o carte mare învelită în piele.

Titlul aurit de pe copertă îl înștiința pe eventualul cititor că acesta e *Un Calendar al celor Două Țări și al Regiunii Zidului*. Sabriel răsfoi cu repeziciune prin paginile sale groase până când ajunse la o serie de tabele.

— În cât suntem azi? întrebă ea.

— În douăzeci, răspunse magistra.

Sabriel își plimbă degetul în josul tabelului, apoi pe pagina cealaltă. Făcu ochii mari când întâlni ce căuta și mai verifică o dată.

— Când e? Întrebă Touchstone. Ziua de Anstyr?

— Acum. Astăzi.

Tăcerea se aşternu peste cuvintele ei, doar pentru a fi ruptă câteva clipe mai târziu de către Touchstone.

— E încă dimineaţă în Regat, spuse el. Putem ajunge.

— Nu pe drum, nu cu Punctul de Trecere în nesiguranţă, spuse Sabriel. Şi suntem prea la sud ca să chemăm un Planor...

Brusc, o idee îi licări în privire.

— Magistră, nu cumva Hugh Jorbert mai închiriază padocul de vest al şcolii pentru şcoala lui de zbor?

— Ba da, dar a plecat cu nevasta în vacanţă. Se întorc abia peste o lună.

— Nu putem zbura într-o maşinărie Ancelstierrană, protestă Touchstone. Vântul bate din nord. Motorul se va opri la şaisprezece kilometri de aici.

— Dacă ne înălţăm suficient, am putea să planăm până acolo, rosti Sabriel. Dar nu fără un pilot. Câte dintre fete iau lecţii de zbor?

— O duzină, poate, spuse Coelle cu o mină sceptică. Nu ştiu câte dintre ele pot zbura singure...

— Pot să zbor eu, o întrerupse Felicity. Tata a zburat cu colonelul Jorbert în armată. Am două sute de ore la activ în Humbert-ul de acasă şi cincizeci în Beskwith-ul de aici. Am făcut aterizări de urgenţă, zboruri de noapte, aproape tot ce e de ştiut. Va pot trece Zidul.

— În niciun caz. Îţi interzic! izbucni magistra Coelle.

— Acestea nu sunt vremuri obişnuite, interveni Sabriel, domolind-o cu o privire. Cu toţii trebuie să facem tot ce ne stă în putinţă. Mulţumesc, Felicity. Îţi acceptăm propunerea. Te rog, du-te şi fă pregătirile necesare cât timp noi ne vom schimba în haine mai potrivite pentru ce va urma.

Felicity scăpă un ţipăt de încântare şi ieşi în goană, urmată îndeaproape de însoţitoarele ei. Coelle dădu să o oprească, dar se răzgândi. În schimb, se așeză în cel mai apropiat fotoliu, scoase o batistă din mânecă şi îşi şterse fruntea. Însemnul Legământului îi străluci puţin când pânda trecu peste el.

— E doar o studentă. Ce le voi spune părinţilor ei dacă...

dacă nu se mai...

— Nu știu, răspunse Sabriel. Niciodată nu am știut ce să spun în asemenea situații. Doar că e mai bine să faci ceva decât nimic, chiar dacă prețul e mare.

Nu o privea pe Coelle în timp ce vorbea, ci printr-o fereastră. În mijlocul pajiștii care se deschidea acolo trona un obelisc din marmură albă, înalt de șapte metri. Pe marginile sale erau inscripționate multe nume. Erau scrise prea mic pentru a fi citite de la fereastră, însă Sabriel le știa oricum pe de rost aproape pe toate, chiar dacă nu-i cunoscuse pe cei care le purtaseră în viață. Obeliscul era un memorial dedicat tuturor celor căzuți într-o noapte groaznică în urmă cu aproape douăzeci de ani, când Kerrigor trecuse Zidul cu hoardele lui de Morți. Acolo erau trecute numele colonelului Horyse și ale multor alți soldați, fete de școală, profesori, polițiști, doi bucătari, un grădinar...

O sclipire de culoare îndărătul obeliscului îi atrase privirea. Un iepuraș alb fugea pe pajiște, urmărit cu îndârjire de o fetiță, codițele-i jucând în vânt și-n goană. Pentru o clipă, Sabriel se întoarse în timp, la un alt iepure în fugă, la o altă fată cu codite.

Jacynth și Urechilă.

Numele lui Jacynth apărea pe obelisc, dar iepurașul de-afară putea fi vreun urmaș îndepărtat al lui Urechilă. Viața continua, deși niciodată fără greutate.

Sabriel întoarse spatele ferestrei și trecutului. Acum o preocupa viitorul. Erau nevoiți să ajungă în Barhedrin în cel mult douăsprezece ore. O sperie pe Coelle când începu să-și dea jos uniforma albastră, fiindcă nu mai purta nicio haină dedesubt. Când Touchstone începu să-și deschidă nasturii, magistra scoase un țipăt și fugi din încăpere.

Rămași singuri, cei doi făcură schimb de priviri și izbucniră în râs. Doar pentru o clipă, înainte să îmbrace în grabă hainele din cufăr. Curând, arătau și se simțeau din nou ca ei înșiși, în lenjerie de pânză, cămașă și pantaloni de lână și tunici împlătoșate. Touchstone își purta săbiile gemene, iar Sabriel avea sabia de Abhorsen și, mai important, purta din nou banduliera cu clopoței.

— Gata? Întrebă ea în timp ce-și aranja banduliera peste

piept și își ajusta încheietoarea.

— Gata, confirmă Touchstone. Sau cât de gata aș putea fi. Urăsc să zbor în general, darămite într-una din drăcoveniile alea Ancelstierrane.

— Mă aștept să fie mai rău decât de obicei, spuse Sabriel, dar nu cred că avem de ales.

— Evident, oftă Touchstone. Mi-e teamă să te-ntreb, dar în ce fel va fi mai rău decât de obicei?

— Pentru că, dacă nu mă-nșel, mai mult ca sigur că Jorbert și-a luat nevasta în Beskwith, care are două locuri. Deci ne-a mai rămas la dispoziție doar un Humbert Doisprezece, cu un loc. Vom fi nevoiți să stăm pe aripi.

— Cunoștințele tale mă uimesc mereu, spuse Touchstone. Mașinăriile astea sunt un mister pentru mine. Mi se pare că toate aparatele zburătoare ale lui Jorbert arată la fel.

— Din păcate nu sunt la fel. Dar nu știu altă cale să ajungem acasă. Nu dacă e s-ajungem în Barhedrin înainte de sfârșitul zilei de Anstyr. Hai!

leși cu pași mari din cameră fără să se uite dacă Touchstone o urma. Dar o urma, ca întotdeauna.

Școala de zbor a lui Jorbert era o afacere micuță, nu mai mult decât o pasiune pentru fostul colonel din Corpul de Aviație. Avea un singur hangar la două sute de metri depărtare de ferma sa. Hangarul se găsea la marginea câmpului de vest al Colegiului Wyverley, care, mărginit de canistre galbene de carburant, servea drept pistă de aterizare.

Sabriel avusese dreptate în privința aeroplanului. Găsiră numai unul, un biplan pătrățos cu un singur loc, care îi părea lui Touchstone nu mai mult decât un maldăr de metal ținut laolaltă cu cabluri și țevi.

Felicity, aproape de nerecunoscut, cu cască, ochelari de protecție și uniformă de zbor îmblănită, aștepta deja în carlingă. O altă fată stătea lângă elice și alte două erau ghemuite lângă roți, sub fuzelaj.

— Va trebui să vă întindeți pe aripi, îi înștiință Felicity cu voioșie. Am uitat că domnul colonel a luat Beskwith-ul. Nu-aveți grijă, nu e așa de greu. Acolo-s mânererele. Am făcut chestia asta

de o groază de ori... mă rog, de două ori... și am și mers pe aripi.

— Mânere, pufni Touchstone. Mers pe aripi.

— Liniște! ordonă Sabriel. Nu ne supăra pilotul.

Urcă grațios pe partea stângă și se întinse pe aripă, prinzându-se bine de cele două mânere. Clopoștii o cam jenau, dar se obișnuise de mult cu asta.

Touchstone urcă pe partea dreaptă, fără urmă din grația soției, și aproape că-i intră piciorul prin aripă. Observând cu oroare că era doar material întins pe un cadru de lemn, se întinse pe aripă cu mare grijă și trase tare de mânere. Nu se desprinseră, așa cum se cam aștepta el.

— Gata? întrebă Felicity.

— Gata! strigă Sabriel.

— N-am de ales, mormăi Touchstone. Apoi dădu glas unui „Da!” hotărât.

— Contact! ordonă Felicity. Fata din față roti elicea cu îndemânare și pași înapoi. Elicea se roti de câteva ori în vreme ce motorul tușea, încetini pentru o clipă, apoi se învârti cu viteză când motorul porni.

— Înlăturați piedicile!

Celelalte fete traseră de frânghii, dând la o parte piedicile care țineau roțile. Aeroplanul o luă înainte, apoi făcu o curbă nu tocmai lină până să ajungă pe pistă. Huruitul motorului se întări și mașinăria se porni, hurducându-se încă și mai mult, de parcă era un pui de pasăre care tot sare și dă din aripi până să se ridice în aer.

Touchstone privea pământul care li se întindea înainte, cu ochii lăcrimând din pricina vitezei. Se așteptase ca mașinăria să decoleze asemenea unui planor, ușor și cu elan. Dar, în timp ce înaintau pe câmp și zidul de piatră de la marginea de nord se apropia tot mai mult, își dădu seama că nu știa absolut nimic despre aparatele de zbor din Ancelstierre. Cu siguranță se va înălța brusc la capătul câmpului.

Sau poate că nu, își spuse el câteva secunde mai târziu. Erau încă la sol, iar zidul îi aștepta la doar douăzeci-treizeci de pași distanță. Se gândi dacă nu cumva e mai bine să dea drumul mânerelor și să sară, evitând coliziunea iminentă. Dar nu putea

să o vadă pe Sabriel pe aripa cealaltă și nu avea de gând să sară fără ea.

Avionul coti într-o parte și se săltă în aer; Touchstone oftă ușurat, căci scăpaseră la doar câțiva centimetri de o ciocnire cu zidul, apoi țipă când se treziră în picaj. Contactul cu solul scoase tot aerul din el, dar în câteva secunde se ridicau în sfârșit spre cer.

— Scuze! strigă Felicity, a cărei voce abia se auzea de sunetul motorului și de aerul ce-i năvălea în urechi. E mai greoi decât de obicei. Am uitat.

Touchstone o auzea pe Sabriel strigând ceva de pe cealaltă parte, însă nu înțelegea ce. Vedeă totuși că Felicity o asculta atent. Aproape imediat aeroplanul întoarse spre sud, înălțându-se tot mai mult. Regele înțelese că trebuiau să fie la o altitudine cât mai mare pentru a plana peste Zid. Cu vântul potrivit din nord, era probabil ca motorul să moară cam la zece kilometri depărtare de Zid. Deci erau nevoiți să planeze cel puțin atât, de preferat chiar puțin mai mult. Nu puteau să aterizeze în Perimetru. Nu că aterizarea în Vechiul Regat ar fi fost floare la ureche.

Touchstone se uită la aripa din postav ce zbârnâia deasupra lui, sperând că cea mai mare parte a aeroplanului era făcută de mâna omului. Căci, dacă părți din el nu erau, se vor desprinde curând, așa cum era soarta tuturor mașinărilor Ancelstierrane odată trecute de Zid.

— Nu mai zbor în viața mea, mormăi el. Apoi își aminti de mesajul lui Ellimere. Dacă vor reuși să aterizeze de cealaltă parte a Zidului și să ajungă în Barhedrin, vor trebui să zboare undeva într-un planor și să lupte cu un dușman necunoscut, cu puteri nebănuite.

Chipul i se întunecă la acest gând. Ardea de nerăbdare să lupte. El și Sabriel au ținut piept pentru prea mult timp unor inamici controlați de la depărtare. Acum, oricine ar fi fost păpușarul, a ieșit în câmp deschis și va înfrunta forțele combinate ale regelui, Abhorsenului și Clayrelor.

Desigur, doar dacă regele și Abhorsenul vor supraviețui zborului.

PARTEA A TREIA

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE Înapoi în Ancelstierre

— Vântul bate spre nord-nord-est, domnule, raportă fermierul Prindel cu ochii pe săgeata de pe anemometru, care era conectat la morișca aflată la câteva nivele deasupra. Săgeata se roti violent, iar luminile electrice de pe tavan clipiră de câteva ori înainte să se stingă, lăsând încăperea luminată doar de două lămpi. Prindel își privi ceasul, care se oprise, apoi lumânarea cu gradații dintre cele două lămpi.

— Cădere de curent la aproximativ 16:49.

— Foarte bine, Prindel, răspunse locotenentul Drewe. Ai grijă să trecem pe petrol, apoi sună la cartierul general. Eu voi urca.

— Da, să trăiți! răspunse Prindel. Luă un tub acustic și strigă:

— Treceți pe petrol! Cartierul general! Repet, cartierul general!

— Da, domnule! veni răspunsul de la celălalt capăt, urmat de sunetul unei Sirene de mână și al unui clopot crăpat, ambele răsunând în întregul far.

Drewe își îmbracă mantaua albastră de sibir, încinsă de o curea lată de piele de care erau agățate un revolver și un hanger. Echipamentul era întregit de casca albastră de oțel, ornată cu emblema cheilor aurii încrucișate, care-i confirma funcția de supraveghetor al farului de vest. Casca aparținuse predecesorului și îi era cam mare, așa că se simțea ca un măscărici când o purta, dar regulile sunt reguli.

Camera de comandă se afla la cinci nivele sub camera lucitoare a farului. Pe când urca cu pași înceteți scările, îl întâlni pe matelotul Kerrick coborând în grabă spre el.

— Domnule! Trebuie să vă grăbiți!

— Dar mă grăbesc, Kerrick, răspunse calm Drewe, sperând că vocea îi era mai monotună decât inima ce începuse

să-i bată puternic. Ce s-a întâmplat?

— Ceața.

— Întotdeauna e ceață. Doar de asta suntem aici.

Semnalizăm vaselor să nu se rătăcească.

— Nu, nu, domnule! Nu pe mare! Pe pământ. O ceață care vine din nord. E însoțită de trăsnete și se îndreaptă spre Zid. Și mai vin și oameni din sud!

Pe Drewe îl părăsi tot calmul insuflat cu atâta grijă la Colegiul Naval pe care-l părăsise cu abia optsprezece luni în urmă. Trecu pe lângă Kerrick, pășind peste câte trei scări deodată. Deja răsufla din greu când împinse la o parte ușa grea de oțel și intră în camera de veghe. Inspiră adânc și reuși întrucâtva să afișeze imaginea de ofițer naval calm și stăpânit pe care și-o crease.

Lumina era stinsă și nu avea să se aprindă pentru încă o oră. Două sisteme îl puneau în mișcare – unul mecanic pe bază de petrol, iar altul în întregime electric — pentru momentele când electricitatea și tehnologia cedau sub adierea vântului ce bătea din nord. Dinspre Vechiul Regat.

Drewe se liniști când își observă cel mai experimentat subofițer deja la post. Coxswain Berl era afară pe pasarelă, cu un binoclu mare lipit de ochi. Drewe se îndreaptă spre el, pregătindu-se pentru briza rece. Dar când păși afară, vântul era călduț, alt semn că venea dinspre nord. Berl îi povestise că peste Zid anotimpurile erau diferite, iar Drewe petrecuse suficient timp la farul de vest încât să-i dea crezare, deși inițial crezuse că erau bazaconii.

— Ce se-ntâmplă? Unde sunt oamenii de care am auzit? întrebă Drewe.

Ca de-obicei, ceața de pe mare nu se apropiase de țărm. Însă o altă ceață, mai întunecată, se revărsa din nord spre Zid. Era luminată din când în când de fulgere și se întindea spre est cât vedeai cu ochii.

Berl îi întinse binoclul și arătă.

— Sunt sute, domnule Drewe, poate chiar mii. Probabil sudiști din tabăra cea nouă de la Lington Hill. Se îndreaptă spre nord, să traverseze Zidul. Dar nu ei sunt problema.

Drewe ajustă roțița de focalizare și sprijini binoclul de

marginea căștii, căutând să pară cât mai impozant în fața lui Berl.

La început, nu văzu nimic, dar, când reuși să focalizeze, toate petele neclare deveniră siluete aflate în fugă. Erau mii, bărbați cu pălării albastre, femei cu eșarfe albastre și mulți copii îmbrăcați complet în albastru. Aruncau scânduri peste buclele de sârmă ghimpată sau o tăiau pe ici pe colo, făcându-și cale liberă. Unii răzbătuseră prin câmpul de sârmă ghimpată și erau deja la Zid. Drewe clătină din cap. De ce voiau să pătrundă în Vechiul Regat? Chiar mai ciudat era că unii dintre sudiștii care ajunseseră la Zid fugeau acum înapoi...

— Ați informat cartierul general al Perimetrului despre ce se-ntâmplă aici? întrebă Drewe. Acolo era o garnizoană a armatei, cel puțin o companie în tranșeele din spate, cu patrulare și posturi de ascultare. Ce naiba fac maimuțorii ăia?

— Telefoanele nu funcționează, răspunse Berl mohorât. Oricum, nu ei sunt problema. Uitați-vă la capătul din față al ceții, domnule.

Bărbatul își îndreptă binoclul spre ea. Ceața înainta mai repede decât se așteptase și era surprinzător de uniformă. Aproape ca un zid, care se îndrepta spre cel de piatră. O ceață stranie, luminată din interior de fulgere...

Drewe înghiți în sec, clipi și învârti din nou de roțița binoclului, nevenindu-i să-și creadă ochilor. Din ceață ieșeau niște arătări. Arătări care poate că fuseseră oameni odinioară. Auzise povești despre asemenea creaturi prima dată când fusese detașat în nord, dar nu le dăduse crezare. Cadavre umblătoare, monștri de necrezut, magie atât bună, cât și rea...

— Sudiștii aceia nu vor avea nicio șansă, șopti Berl. Am crescut în Nord. Am văzut ce s-a întâmplat în Bain acum douăzeci de ani...

— Liniște, Berl! ordonă Drewe. Kerrick!

Matelotul scoase capul pe ușă.

— Kerrick, ia o duzină de rachete roșii și începe să le trimiți. Una la fiecare trei minute.

— R-rachete roșii, domnule? îngăimă Kerrick. Rachetele roșii semnalizau alarma de grad maxim.

— Rachete roșii! Mișcă! răcni Drewe. Berl! Adună toți

oamenii cu excepția lui Kerrick afară, echipați de luptă și cu puști!

— Domnule, puștile nu vor folosi la nimic, spuse Berl cu tristețe. Sudiștii aceia au trecut de Perimetru fiindcă garnizoana era deja nimicită. Și acolo era o întreagă companie militară.

— Ți-am dat un ordin! Execută-l!

— Domnule, nu-i putem ajuta, stăruie Berl. Nu știți de ce-s în stare creaturile alea! Ordinele noastre sunt să apărăm farul, nu să...

— Coxswain Berl! Indiferent de eșecurile armatei, Marina Regală Ancelstierrană nu a stat niciodată cu mâinile în sân în timp ce oameni nevinovați mor. Și nu va începe sub comanda mea!

— Da, domnule, spuse Berl încet. Își ridică mâna vânjoasă în semn de salut, apoi o prăbuși peste gâtul lui Drewe, chiar sub muchia căștii. Locotenentul căzu în brațele lui Berl, care-l întinse cu grijă pe podea și-i luă revolverul și hangerul.

— La ce naiba te uiți, Kerrick? Trimite odată rachetele alea!

— Dar, dar cum rămâne cu...

— Dacă-și revine, dă-i un pahar cu apă și spune-i că am preluat comanda. Cobor să pregătesc linia de apărare.

— Apărare?

— Sudiștii au venit de la miazăzi, direct prin liniile noastre. Ceva e deja pe partea asta și le-a făcut de petrecanie soldaților. Ceva mort, dacă nu mă-nșel. Noi urmăm, dacă nu cumva au ajuns deja aici. Așa că mișcă-te odată cu rachetele alea afurisite!

Impunătorul subofițer strigă ultimele cuvinte în vreme ce cobora prin chepeng, pe care îl trânti după el.

Acesta încă răsuna când Kerrick auzi primele țipete, undeva în curte. Urmare alte strigăte, un urlat groaznic și o învâlmășeală de zgomote: țipete, răcnete și zăngănit de oțel.

Tremurând, Kerrick deschise magazia de rachete și scoase una. Lansatorul era fixat pe balustrada balconului, dar, deși o făcuse de sute de ori la antrenamente, acum nu reușea să așeze racheta în el. Când reuși într-un sfârșit, trase prea repede de cablul de aprindere și racheta care se propulsă spre cer îi arse

mâinile.

Printre suspine de teamă și durere, Kerrick se duse să ia altă rachetă. Deasupra-i, petale roșii îmboboceau pe cer, luminând norii. Kerrick nu așteptă trei minute pentru următoarea rachetă, nici pentru cea de după ea.

Încă lansa rachete când Morții intrară prin chepeng. Între timp, ceața cuprinsese întregul far. Părea solidă, aproape ca pământul, așa că Kerrick nu stătu pe gânduri când o Slugă Moartă sparse ușa de sticlă și dădu să-l sfâșie cu mâini ce aveau prea multe degete, degete care sfârșeau în os încovoiat și plin de sânge.

Bărbatul sări și, pentru câțiva pași, ceața părea să-i suporte greutatea. Fugea cu un râs isteric. Dar de fapt cădea, încet-încet și apoi tot mai repede. Slugile îi urmăreau căderea, o mică scânteie de Viață ce se stinse curând.

Dar Kerrick nu murise în zadar. Rachetele roșii fuseseră observate la sud și est. Iar locotenentul Drewe se trezi și se ridică împleticindu-se. Îi observă pe Morți și, într-un moment de inspirație, trase mânerul care acționa aprinzătorul și dădea drumul petrolului. Lumina scânteie în vârful farului, întezită de o mie de ori de cele mai bune lentile create vreodată de meșterii sticlari din Corvere. Raza strălucea în două direcții, însă niciuna spre Morții de pe balcon, care zbierau cu glas neomenesc și-și acopereau ochii putreziți. Cu disperare, tânărul ofițer de marină opri mecanismul de rotire a luminii și se aplecă spre trolu, să întoarcă lumina spre ei.

Nu era treabă pentru un singur om, dar teama și disperarea îi dădură putere. Lumina îi prinse pe Morți în raza sa albă. Nu îi vătăma, dar nu o suportau, așa că se retraseră, pe urmele lui Kerrick afară în ceață. Spre deosebire de Kerrick, Slugile supraviețuiau căderii, cu toate că aveau trupurile strivite. Se ridicară încet și își reîncepură urcușul pe scări. Deja uitaseră de lumină. Era Viață acolo și voiau să-i simtă gustul.

Trăsnetele îl treziră pe Nick. Ca de obicei în ultima vreme, era buimac și dezorientat. Simțea că e în mișcare și își dădu seama că e cărat pe o targă. La fiecare capăt erau câte doi oameni. Oameni normali sau destul de normali. Nu muncitorii

leproși ai lui Hedge.

— Unde suntem? Întrebă el.

Era răgușit și avea gust de sânge în gură. Își atinse cu șovăială buzele și simți sângele închegat acolo.

— Vreau niște apă.

— Stăpâne! E treaz! strigă unul dintre oameni.

Nick încercă să se ridice, dar trupul îi era secăt de puteri. Tot ce vedea deasupra erau nori negri și fulgere, care cădeau undeva mai înainte. Emisferele! Își aminti totul. Trebuia să se asigure că emisferele sunt în siguranță!

— Emisferele! strigă el, gătit de durere.

— Sunt bine păzite, răsună o voce cunoscută. Hedge apărură deodată deasupra lui. E mai înalt, gândi Nick irațional. Și mai deșirat. Parcă fusese alungit, ca o bucată de gumă în mâinile a doi copii. De asemenea, înainte părea să chelească, iar acum avea păr. Sau era o umbră care i se așternuse pe frunte.

Nick închise ochii. Nu-și dădea seama unde e sau cum a ajuns acolo. Evident, era încă bolnav, chiar mai bolnav decât înainte, altfel n-ar fi fost nevoiți să îl care.

— Unde suntem? Întrebă Nick cu glas stins. Își deschise ochii din nou, dar nu-l văzu pe Hedge, deși îi auzi vocea în apropiere.

— Suntem pe cale să traversăm Zidul, veni răspunsul, însoțit de un râset neplăcut. Nick izbucni și el într-un hohot nestăpânit. Nu știa de ce și nu se putu opri până ce aproape se înecă.

Pe lângă râsetul lui Hedge și tunetele neconținute mai auzea un sunet. Inițial, Nick nu-l recunoscuse. Continuă să asculte în timp ce targa se apropia de sursa lui, până când crezu că știe ce e. Publicul de la un meci de fotbal sau crichet. Țipau și scandau după o victorie. Deși Zidul era un loc ciudat în care să se organizeze un meci. Totuși, poate că jucau soldații din Perimetru, se gândi el.

Cinci minute mai târziu, Nick auzi țipete desprinzându-se din zgomotul mulțimii și realizează că nu era un meci de fotbal, încercă din nou să se ridice, doar pentru a fi împins înapoi de o mână care nu putea fi decât a lui Hedge, deși era neagră, de

parcă ar fi fost arsă și în loc de unghii licăreau flăcărui roșii. Vedenii, își spuse Nick cu disperare. Vedenii.

— Trebuie să trecem repede, îi înștiință Hedge pe cei care duceau targa. Morții mai pot să o țină deschisă doar câteva minute. Imediat ce emisferele sunt pe partea cealaltă, o luăm la fugă.

— Da, domnule, răspunseră ei în cor.

Nick se întrebă despre ce vorbește Hedge. Acum treceau printre două șiruri de muncitori bolnavi. Nick încercă să nu se uite la ei, la carnea în descompunere ținută laolaltă de zdrențe albastre. Din fericire, nu le vedea chipurile hidoase. Toți erau întorși cu spatele și se țineau de mâini.

— Emisferele au trecut de Zid!

Nick nu știa cine vorbise. Vocea era stranie și răsunătoare și îl făcea să se simtă murdar. Dar cuvintele avură un efect imediat. Cei care duceau targa începură să alerge, săltându-l pe Nick în sus și-n jos. Acesta se prinse de marginile tărgii și, tocmai când sălta, se folosi de avânt ca să se ridice și să arunce o privire înapoi.

Fugeau printr-un tunel puțin înalt și arcuit, tăiat în piatra Zidului ce despărțea Vechiul Regat de Ancelstierre. Era înțesat dintr-un capăt în altul cu membri ai Brigăzii de Noapte, ținându-se de mâini și așezați în șiruri lungi, între care se deschidea doar un mic culoar. Fiecare bărbat și femeie strălucea într-o lumină aurie, dar când se apropie văzu că era strălucirea a mii de flăcărui aurii, care se răspândeau și se contopeau, iar oamenii intrați mai adânc în tunel luaseră foc.

Nick scoase un țipăt de groază când pătrunseră în tunel. Foc pretutindeni, un bizar foc auriu care ardea fără fum. Deși cei din Brigada de Noapte erau mistuiți de el, nu încercau să scape, nu țipau și nu făceau nimic să-l oprească. Chiar mai rău, observă că, pe măsură ce unii erau cu totul mistuiți, alții le veneau în loc. Sute și sute de bărbați și femei în haine albastre se înghesuiau să mențină liniile.

În față, Hedge înainta cu greu, văzu Nick. Dar nu era tocmai Hedge, ci mai degrabă o întunecime cu înfățișarea sa, în jurul căreia jucau limbi sângerii de foc, luptând cu cel auriu. Efortul se citea în fiecare pas al său, iar flăcările aurite păreau o

forță aproape fizică, care încerca să-l împiedice să pătrundă prin tunel.

Deodată, un întreg grup de oameni luă foc înaintea lor, ca niște lumânări ce se prăbușesc într-o baltă de ceară și dispar în întregime. Până să ajungă cei rămași să-și unească mâinile sau să le vină întăriri, focul auriu se folosi de breșă și se năpusti în tunel. Oamenii care cărau targa îl văzură, îl întâmpinară cu înjurături și țipete, dar își continuară goana. Se lovira de flăcări ca niște înotători care intră în valuri. Dar, cu toate că targa și cei care o cărau ieșiră cu bine, focul îl culese pe Nick din targă, îl înfășură în flăcări și-l trânti pe lespezile de piatră ale tunelului.

Flăcările îi treziră o durere rece în inimă, de parcă un țurture i-ar fi fost împlântat în piept. Totodată, îi limpeziră mintea și simțurile. Observa acum simbolurile ascunse în flăcări și pietre, simboluri care se mișcau, se schimbau și formau noi combinații. Acestea erau însemnele Legământului de care tot auzise. Magia lui Sameth... și a lui Lirael.

Tot ce i se întâmplase recent îi reveni în minte. Își aminti de Lirael și de câinele înaripat. Cum au fugit din cort. Cum s-au ascuns în stufăriș. Discuția lui cu Lirael. Îi promisese că va face tot ce-i stă în putință să-l oprească pe Hedge.

Flăcările se așezară pe pieptul lui Nick, dar nu-i ardeau pielea. Încercau să atace ceea ce era în el, să-i alunge fragmentul din trup. Însă puterea aceea depășea magia Zidului, iar acum își făcea din nou simțită prezența, în ciuda încercărilor lui Nick să îmbrățișeze focul Legământului, să prindă flăcările în mână și chiar să înghită licăre de lumină aurie.

Scântei albe îi țâșniră din gură, nas și urechi, iar trupul i se ridică brusc și înlemni, cu genunchii și coatele perfect întinse. Nick porni, clătînându-se ca o păpușă țeapănă, cu flăcări împotrivindu-i-se la fiecare pas. Știa ce se întâmplă, dar era doar un observator. Nu avea putere asupra propriilor mușchi. Ciobul îl controla, deși nu știa cum să-l facă să meargă cum trebuie.

Cu încheieturile încremenite, Nick șontăcăia pe lângă nenumărate trupuri pârjolite, căci tot mai mulți oameni intrau prin capătul îndepărtat al tunelului. Majoritatea nu le semănau deloc celor din Brigada de Noapte, ci păreau bărbați și femei cât

se poate de obișnuiți, cu părul și pielea proaspete și vii. Doar ochii trădau diferența de cei vii și undeva în sinea sa știa că sunt morți, nu doar bolnavi. La fel ca fâtații lor mai putreziți, noul-sosiții purtau șepci și eșarfe albastre.

Înainte de el, Hedge tocmai ieșise din tunel, iar acum îi făcea semn să-l urmeze. Simți semnul ca pe o înhățare ce-l obliga să înainteze mai iute. Focul auriu încerca să-l ajungă la fiecare pas, însă erau prea mulți morți, prea multe trupuri mistuite. Nu putu să-l atingă pe Nicholas, care ieși clătinându-se din tunel, la siguranță de flăcările aurii.

Traversase Zidul și acum era în Ancelstierre. Sau mai degrabă pe teritoriul dintre Zid și Perimetru. De obicei, acesta ar fi un loc liniștit și gol, cu pământ reavăn și sârmă ghimpată, cufundat în pace de șoapta flautelor de vânt pe care el întotdeauna le crezuse un fel de decorațiune ciudată.

Acum era învăluit în ceața luminată în chip sinistru de strălucirea sângerie a soarelui la apus și de licăriri de fulger. Ceața se rărea ici-colo în iureșul ei spre sud, dezvăluind scene de carnagiu. Era ca o cortină, cortina unui spectacol de groază, trasă pentru a arăta maldăre de cadavre. Erau pretutindeni, agățate de sârma ghimpată sau îngrămădite pe pământ. Toate cu pălării și eșarfe albastre, iar Nick înțelese într-un sfârșit că erau refugiați sudiști măcelăriți și că, prin cine știe ce metode oribile, Brigada de Noapte era alcătuită tot din oameni ca ei.

Un fulger plesni deasupra-i și un tunet bubui în răspuns. Ceața se ridică puțin, iar Nick zări în fugă emisferele care nu erau cu mult înainte pe drum, legate în sănii uriașe care probabil i-au așteptat în Redmouth, unde au descărcat barjele. Dar nu-și amintea dacă asta chiar se întâmplase, după cum nu-și amintea nimic între conversația cu Lirael și deșteptarea lui chiar înainte de a trece Zidul.

Emisferele fuseseră trase până aici de oameni normali sau cel puțin nu din Brigada de Noapte. Bărbați îmbrăcați într-o combinație de uniforme ale armatei Ancelstierane și straie din Vechiul Regat, tunici kaki ce contrastau cu piei de vânat, pantaloni în culori țipătoare și cămăși de zale ruginite.

Forța care îl împinsese prin tunel se retrase, și Nick căzu la picioarele lui Hedge. Acum, necromantul părea să aibă bine

peste doi metri, iar flăcările roșii care-i ardeau în jurul cârnii și în orbite erau chiar mai intense și strălucitoare. Pentru prima oară, Nick era înspăimântat de el și se întreba de ce nu fusese și până acum. Dar era prea slăbit ca să facă altceva decât să se ghemuiască la picioarele lui Hedge și să-și ducă mâna la piept, unde durerea încă pulsa.

— Curând, bubui ca un tunet vocea lui Hedge. Curând, stăpânul nostru va fi liber.

Nick se trezi că încuviințează entuziast și asta îl înspăimântă la fel de mult ca Hedge. Alunecă din nou în starea de visare, când nu se gândea decât la emisfere și ferma lui de fulgere și la ce trebuia să facă...

— Nu, șopti Nick. Ceea ce nu trebuie să facă. Nu știa ce se întâmplă și nu avea de gând să facă nimic până când va afla. Nu!

Hedge își dădu seama că tânărul vorbise cu o voce scăpată de sub controlul lui. Rânji, iar din gât îi scăpărară flame. Îl ridică pe Nick ca pe un prunc și-l aduse la piept, cu fața lipită de banduliera lui cu clopoței.

— Nicholas Sayre, aproape că ți-ai jucat partea, spuse el, iar răsuflarea îi era caldă precum aburul încins și mirosea a descompunere. N-ai fost mai mult decât o gazdă imperfectă, deși unchiul și tatăl tău s-au dovedit a fi mai de ajutor decât aș fi sperat, chiar dacă nu au știut-o.

Nick nu putu să-și ferească ochii de privirea lui arzătoare. Uită tot ce își amintise în tunel. În ochii lui Hedge văzu emisferele argintii, fulgerele, contopirea pe care o cunoștea drept unic tel al scurtei sale vieți.

— Emisferele. Emisferele trebuie unite, șopti el, aproape ritualic.

— Curând, stăpâne, curând, croncăni Hedge. Se îndreptă spre cei patru cărauși și-l așeză pe Nicholas pe targă, atingându-i pieptul, chiar deasupra inimii, cu mâna înnegrită, cuprinsă încă de flăcărui. Ce mai rămăsese din cămașa Ancelstierrană a lui Nick se dizolvă sub atingerea lui Hedge, dezvăluindu-i pielea învinețită.

— Curând!

Hedge se îndepărtă condus de privirea tâmpă a lui Nick,

căruia nu-i mai rămăsese niciun gând independent. Doar viziunea arzătoare a emisferelor și a contopirii lor. Încercă să se ridice și să le privească, dar nu mai avea pic de forță. Istovit, își lăsă brațele să cadă pe lângă targă și atinse ceva cu un deget. Două senzații stranie îi străbătură brațul. O durere ascuțită și o căldură blândă, tămăduitoare.

Încercă să apuce obiectul, însă degetele nu-i dădură ascultare. Întoarse capul spre pământ și realizează că era o bucată de lemn, un fragment din flautele de vânt care zăceau zdrobite la câțiva pași depărtare. Însemnele Legământului încă lunecau pe ea. În timp ce le privea, ceva se trezi în mintea lui. Pentru un moment, își reaminti cine era și promisiunea pe care i-o făcuse lui Lirael.

Câtă vreme dreapta nu-l asculta, Nicholas se aplecă și încercă să ia fragmentul cu stânga. Reuși pentru câteva secunde, până când și stânga îi scăpă de sub control. Degetele i se deschiseră, și bucata de lemn căzu pe targă, între corpul și brațul său drept.

Hedge nu se îndepărtă prea mult de tânăra. Înaintă cu pași mari prin ceața care i se dădea din cale, drept spre cel mai mare morman cu cadavre. Sudiștii aceștia fuseseră omorâți de Morții pe care îi ridicase mai devreme din cimitirele provizorii din jurul taberelor. Îl amuza ideea de a folosi sudiști morți să omoare sudiști. Omorâseră și soldați în ciudatul Punct de Vest, și marinari în zona farului.

Traversase Zidul de trei ori în acea zi. O dată să pună la cale atacurile inițiale din Ancelstierre, ceea ce nu fusese mare lucru; a doua oară s-a întors să pregătească transportul emisferelor, o sarcină mult mai grea și, în sfârșit, a trecut cu emisferele și cu Nicholas. Știa că nu va mai fi nevoit să treacă Zidul niciodată, căci acesta va fi unul dintre primele lucruri pe care stăpânul său le va distruge, împreună cu toate celelalte creații ale disprețuitului Legământ.

Tot ce-i rămânea de făcut acum era să intre în Moarte și să constrângă cât mai multe spirite să pătrundă în cadavrele ce zăceau înaintea lui. Deși Forwin Mill era la mai puțin de treizeci și doi de kilometri depărtare și ar fi putut să ajungă acolo până dimineața, știa că armata din Ancelstierre le va sta în cale. Avea

nevoie de cât mai multe Slugi să lupte împotriva armatei, iar aproape toate cele pe care le adusese din nord și cele pe care le ridicase din cimitirele sudiștilor fuseseră sacrificate în traversarea Zidului.

Hedge trase doi clopoței din bandulieră. Mosrael, cu care să trezească din somn spiritele care rățăceau pe tărâmul nimănui, acum eliberate din lanțurile disprețuitelor jucării ale Abhorsenului și Saraneth, cu care să le supună voinței lui.

Vor fi destule corpuri pentru toate, deși folosirea acestui clopoțel l-ar trimite pe el însuși în Moarte. Apoi s-ar întoarce prin porți, folosindu-l pe Saraneth pentru a orienta alte spirite găsite în viață.

Dar, înainte să înceapă, simți ceva venind prin întunecime. Precaut, îl puse pe Mosrael înapoi în bandulieră, nu cumva să sune de unul singur. Își trase spada, șoptind cuvinte care o învăluiră în flăcări negre.

Știa prea bine cine îl vizita, dar nu se încredea îndeajuns în legăturile și farmecele pe care le aruncase asupra ei. Chlorr era acum o Maestră a Morții. În Viață, se supusese Distrugătorului, dar în Moarte, scăpa cumva controlului său. Hedge o forțase să-i dea ascultare prin alte metode și, ca întotdeauna când un necromant controlează un asemenea spirit, supușenia lui putea fi doar o iluzie.

Chlorr apăru ca o formă neguroasă care abia amintea de cea omenească, cu apendice diforme pe un trunchi mătăhălos care părea că are două brațe, două picioare și un cap. Focuri adânci ardeau acolo unde ar fi trebuit să-i stea ochii, deși erau prea mari și prea îndepărtate.

Trecuse pentru prima oară Zidul, împreună cu Hedge, și condusese atacul-surpriză asupra garnizoanei Ancelstierrane. Nu se așteptaseră la un atac din sud. Chlorr luase multe vieți și devenise cu atât mai puternică. Hedge o privea suspicios și își ținea mâna lipită de Saraneth. Clopoțelilor nu le plăcea să slujească necromanți, ba chiar și un Abhorsen trebuia să le arate tot timpul cine e șeful.

Chlorr făcu o plecăciune cumva ironică, în opinia lui Hedge. Apoi vorbi, cu o gură diformă deschizându-se în norul de întunecime. Tot ce ieșea din gura aceea era o ciudată

păsărească. Hedge se încruntă și ridică sabia. Gura se opri și o limbă de foc sângerieu se plimbă dintr-o parte în alta a hidoasei despicături.

— Iertare, stăpâne. Mulți soldați călare se apropie din sud. Unii sunt magi ai Legământului, deși nu unii prea iscusiți. I-am stârpit pe primii, dar mai vin încă mulți, așa că m-am întors să-mi avertizez stăpânul.

— Bine, rosti Hedge. Sunt pe cale să ridic o nouă oaste de Morți, pe care ți-o voi trimite când va fi gata. Deocamdată, adună toate Ajutoarele disponibile și atacă-i pe soldații aceia. Magii Legământului trebuie neapărat răpuși. Nimic nu trebuie să-l întârzie pe stăpân!

Chlorr își înclină capul mare și pocit. Apoi se răsuci și-i prezentă lui Hedge un om care fusese ascuns de ceață și de statura ei masivă. Un om scund și sfrijit, a cărui haină ruptă în câteva locuri lăsa să se întrevadă cămașa albă de funcționar. Chlorr îl ținea de gât cu două degete enorme, iar sărmanul era aproape mort de groază și din lipsă de aer. Căzu în genunchi înaintea lui Hedge, gâfâind și scâncind.

— Asta-i al tău sau cel puțin așa se spune.

Acestea fiind zise, Chlorr se îndreptă cu mâinile întinse spre Slugile din apropiere. Imediat ce le atingeau, se cutremurau și se ridicau cu o smucitură, apoi o urmau încet-încet. Dar nu prea mai rămăseseră Slugi, iar cele din tunelul din Zid fuseseră mistuite de foc.

Era atentă să nu se apropie prea mult de enorma barieră de piatră din care încă mai scăpa lumină aurie. Nici măcar ea nu lua în glumă trecerea Zidului și poate că nu ar fi reușit s-o facă fără ajutorul lui Hedge și sacrificiul multor Morți de duzină.

— Cine ești? Întrebă Hedge.

— Sunt... sunt adjunctul Geanner, scânci bărbatul. Întinse un plic. Asistentul domnului Corolini. V-am adus scrisoarea... cu permisiunea de a trece... Zidul.

Hedge luă plicul, care imediat izbucni în flăcări și se preschimbă în cenușă.

— Nu am nevoie de permisiunea nimănui, șopti el.

— Am venit și pentru... cea de-a patra plată, așa cum a fost înțelegerea, continuă Geanner. Am făcut tot ce ați cerut.

— Totul? Întrebă Hedge. Regele și Abhorsenul?

— M... m... morți, icni Geanner. Au ars cu totul într-o explozie în Corvere.

— Taberele de lângă Forwin Mill?

— Oamenii noștri vor deschide porțile în zori, după plan. Pliantele au fost tipărite, cu traduceri în azhdikă și chellaniană. Sunt sigur că vor crede promisiunile.

— Insurecția?

— Încă luptăm în Corvere și în alte locuri, dar... dar sunt sigur că Țara Noastră va birui.

— Atunci toate lucrurile de care aveam nevoie sunt în ordine, rosti Hedge. În afară de unul.

— Care ar fi acela? Întrebă Geanner. Ridică ochii spre Hedge, dar nici nu apucă bine să țipe că sabia învăluită în flăcări îi zbură capul de pe umeri.

— Ce risipă, bombăni Chlorr, care tocmai se întorcea cu un șir de Morți târându-se în urmă-i. Acum trupul ăsta e inutil.

— Piei din ochii mei! răcni Hedge, posedat de o furie neașteptată. Puse sabia în teacă și îl trase pe Mosrael din nou. Sau te trimit înapoi în Moarte și-mi găsesc o slugă mai folositoare!

Chlorr chicoti, cu un sunet precum cel al pietrelor zornăite într-o găleată de fier și dispăru în noapte, cu un șir de aproape o sută de Slugi pe urme. Imediat ce ultimul dintre ei trecu de tranșee, Hedge sună din Mosrael. Clopoțelul scăpă o singură notă, începând jos și urcând treptat în volum și înălțime. Pe măsură ce sunetul se răspândi, trupurile sudiștilor începură să se zvârcolească, maldărele de cadavre prinzând viață. În același timp, pe Hedge se așezase gheața. Mosrael încă răsuna, deși mânuitorul său pășea prin râul rece al Morții.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Chlorr Femeia Măştii

Lirael se trezi brusc, cu inima zvâcnindu-i în piept şi se repezi după sabie şi clopoţei. Era întuneric afară şi era închisă într-o cameră... sau cel puţin aşa i se păru până se dezmetici. Dormea într-un transportor zgomotos, un camion, cum îi spunea Sam. Doar că zgomotul pierise.

— Ne-am oprit, o înştiinţă Căţeaua.

Îşi vârî botul prin învelitoarea de pânză să arunce o privire în jur şi rosti cu glas înăbuşit:

— Şi cred că pe neaşteptate.

Lirael se îndreptă de spate, încercând să scape de sentimentul că tocmai fusese lovită cu un ciomag şi-apoi forţată să bea oţet. Era în continuare răcită, dar bucuroasă că nu se îmbolnăvisese mai rău, pentru că primăvara Ancelstierrană nu scăpase complet din ghearele iernii, mai ales noaptea.

Oprirea venise într-adevăr pe neaşteptate, căci şoferul suduia de mama focului. Sam se ivi din spatele învelitorii şi abia reuşi să scape de limba Căţelei Obraznice, care voia să-l întâmpine în stilu-i caracteristic. Semnele oboselii i se citeau pe chip, iar Lirael îşi închipui că nu reuşise să pună geană pe geană de când aflate vestea tragică despre părinţii lui. Ea aţipise de cum intraseră în... camion... deşi habar n-avea cât dormise. Judecând după întunericul de-afară, nu prea mult. Doar zgarda Căţelei lumina uşor.

— S-au blocat camioanele, îi spuse Sam, deşi vântul bate spre vest. Cred că ne-am apropiat prea mult de emisfere. V-a trebui s-o luăm la pas.

— Unde ne aflăm? Întrebă Lirael.

Se ridică brusc şi se lovi cu capul de pânza acoperişului, ratând la mustaţă o grindă de oţel. Afară era o zarvă de nedescris, de la urlete la zăngănitul cizmelor ţintate, însoţite de-un dudit constant. Lirael era încă buimăcită şi nu realiză de la bun început că acela nu era zgomotul tunetelor, aşa cum se aştepta, ci altceva.

Căţeaua sări peste capacul de descărcare, urmată de o

Lirael foarte adormită. Nu părăsiseră încă șoseaua Perimetrului și în curând se iveau zorii. Pe cer se zărea luna, nu mare și rotundă ca în Vechiul Regat, ci mai degrabă un corn subțire. Și culorile difereau ușor: argintiul lăsa locul unui galben de zinc.

Bubuitul venea dinspre miazăzi, însoțit de-un șuierat ușor. Orizontul era scăldat în lumină, dar nu datorită fulgerelor. Și la vest se auzeau tunete, iar luminile de-acolo erau fără îndoială trăsnete. Lirael simți un vag iz de Magie Liberă, deși vântul bătea spre sud. Simți și duhoarea Morților, la nici doi kilometri în față.

— Ce-i cu zgomotul și luminile alea? îl întrebă ea pe Sam, făcând semn către miazăzi. Băiatul se-ntoarse pentru a privi în direcția indicată, dar fu nevoit să se dea la o parte din calea soldaților.

— E zgomotul artileriei, rosti el într-un sfârșit. Tunuri mari. Sunt poziționate la mare distanță de Zid, pentru a nu fi influențate de emisfere sau de Vechiul Regat, și deci să poată trage. Sunt un soi de catapulte care aruncă proiectile cale de câțiva kilometri. Când încărcătura atinge pământul, explodează și omoară oameni.

— Mare pierdere de vreme, i-o tăie maiorul Greene, care se apropie de ei, gâfâind. Auzi cumva vreo explozie? E ca și cum ar arunca cu niște pietroaie în Morți și, chiar dacă-i lovesc din plin, tot nu pățesc nimic. Fac doar mizerie și pe urmă tot artileriștii trebuie s-o curețe. Mii de bombe neexplodate, majoritatea umplute cu fosfor alb. Urâtă treabă. Haideți!

Maiorul o luă înainte, urmat de Lirael, Cătea și Sam. Lăsaseră ranițele în camion, iar Lirael se temu pentru o clipă că-l uitaseră pe Mogget în ranița lui Sam. Apoi îi zări căpșorul alb în spatele liniei soldaților aflați în marș, gonind pe marginea drumului de parcă ar fi urmărit vreun șoarece. Și, într-adevăr, chiar asta făcea. Își căuta de mâncare.

Lirael îl ajunse cu ușurință din urmă pe maior și-l întrebă:

— Unde suntem?

Greene o fixă cu privirile, tuși stânjenit și făcu semn spre locotenentul Tindall, care era puțin mai în față. Lirael prinse aluzia și îi puse tânărului ofițer aceeași întrebare.

— La cinci kilometri de punctul vestic de sprijin al

Perimetrului, rosti Tindall. Forwin Mill se află la douăzeci și cinci de kilometri mai la sud, dar nădăjduiesc să-l oprim pe Hedge la Zid. Plutonul Unu, stai!

Comanda o luă pe nepregătite și mai făcu câțiva pași înainte să realizeze că soldații se opriseră. La ordinul lui Tindall, repetat și de sergentul din capul plutonului, soldații se alinară de fiecare parte a drumului, cu puștile pregătite.

— Se apropie o trupă de cavalerie! o repezi Tindall.

O înhăță de mână și o conduse la marginea șoselei.

— Dar nu știm a cui.

Lirael se apropie de Sam și trase sabia din teacă. Amândoi își încordară privirile, încercând să descopere sursa aceluși tropot metalic. Alături, Căteaua privea și ea concentrată. Doar Mogget părea imperturbabil, făcându-și de lucru cu șoarecele proaspăt prins. Era însă viu și îl lăsa să o zbughească preț de-o clipă, apoi îl prindea între falci, spre groaza bietului rozător.

— Nu-s Morți, hotărî Lirael.

— Și nici Magie Liberă, completă Căteaua Obraznică, adulmecând cu putere văzduhul. Dar simt multă spaimă în aer.

În depărtări apăru un călăreț. Făcea parte din infanteria călare Ancelstierrană, dar își pierduse spada și carabina. De cum îi văzu pe soldați, începu să urle:

— La o parte! Fugiți de-acolo!

Infanteristul nu schiță nicio intenție să oprească, dar calul se sperie de soldații care inundară șoseaua, iar cineva-l apucă de căpăstru și îi curmă galopul. Alte mâini îl săltară pe călăreț din șa, înainte să dea bice calului.

— Ce-ai pățit, omule? îl luă maiorul Greene la rost. Numele și unitatea!

— Soldat Maculler, 732769, domnule, glăsui omul pe nerăsuflăte. Îi clănțăneau dinții și asuda din greu. Din divizia a paisprezecea de cavalerie ușoară, detașamentul aerian al Perimetrului.

— Bun. Acum spune-mi ce se petrece, zise maiorul.

— Morți... cu toții, șopti bărbatul. Am pornit călări dinspre sud, prin ceață. O ceață tare ciudată... I-am prins cu niște chestii mari, argintii... ca niște jumătăți de portocală, dar uriașe... Le-au încărcat în căruțe, dar caii erau morți. Sau păreau morți, fiindcă

se mișcau. Caii trăgeau la căruță, deși erau morți. Toți sunt morți...

Maiorul Greene îl scutură bine. Lirael dădu să-l oprească, dar Sam o prinse de mână.

— Soldat Maculler, raportează! Care-i situația?

— Sunt morți, cu toții, în afară de mine, domnule, rosti soldatul sec. Eu și cu Dusty am căzut la prima șarjă. Când ne-am dezmeticit, lupta se încheiase deja. Ne-a cuprins greața. Cred că erau ceva gaze în negura aia. Întreg detașamentul de recunoaștere a fost doborât, cu tot cu cai. Unii au început să alerge de bezmetici. Am zărit în jurul căruțelor o grămadă de leșuri, sudiști morți ziceam noi. Dar, de cum am căzut, au prins viață. I-au învălmășit pe-ai noștri... mii de monștri, niște arătări groaznice. Se-ndreaptă spre noi, domnule.

— Emisferele argintii, interveni rapid Lirael. Încotro au pornit căruțele?

— Nu știu, bolborosi soldatul. Când au dat peste noi, se îndreptau spre sud. Mai mult nu știu.

— Hedge a trecut zidul și emisferele se îndreaptă spre ferma de fulgere. Trebuie să ajungem acolo înaintea lor! E ultima noastră șansă!

— Cum? Întrebă Sam, palid. Dacă au trecut deja de Zid...

Locotenentul Tindall așternuse deja harta și se chinuia în zadar să aprindă o micuță lanternă electrică. Înăbuși o înjurătură și îi aruncă o privire spăsită lui Lirael, apoi ridică harta în razele lunii.

Simțurile îi spuseră lui Lirael că Morții se aflau în preajmă. Nu zărea nimic în depărtare, dar recunosc primejdia ce se apropia: slugi moarte. O oaste uriașă de slugi moarte. Și mai era ceva. O prezență înghețată, familiară. Unul dintre Stăpânii Morților, dar nu un necromant. Fără îndoială era Chlorr.

— Se-apropie! rosti ea brusc. Două cete de Morți. Cam o sută în față, urmați de un puhoi în spate.

Maiorul lătră câteva ordine, iar soldații se împrăștiară în toate direcțiile, majoritatea înainte, cu trepiede, mitraliere și alte ustensile. Maculler fu condus în spate de un infirmier, urmat de calul său credincios. Tindall scutură harta și se uită chiorâș la ea.

— Mereu pe afurisitele alea de pliuri! rosti el cu năduf. Am putea să ne-ndreptăm la sud-est de răscruce, apoi s-o tăiem spre sud-vest și să ajungem la Forwin Mill dinspre miazăzi. Cine știe, poate reușim să ducem și camioanele pe drumul ăsta. La început, trebuie să respingem atacul lor.

— Dă-i drumul! răcni maiorul Greene. Ia-ți plutonul și respinge-i. Noi vom încerca să le ținem piept aici, cât timp putem.

— În fruntea lor e Chlorr, îi informează Lirael pe Sam și pe Cățea. Ce facem acum?

— N-avem cum să ajungem la ferma de fulgere înaintea lui Hedge dacă o luăm la picior, rosti Sam iute. Am putea lua calul soldatului, dar numai pe noi doi ne-ar duce, iar asta înseamnă un galop de douăzeci de kilometri prin beznă...

— Sărmanul cal e epuizat, i-o tăie Mogget.

Cuvintele-i ieșiră strâmb din gură, căci mesteca în continuare șoricelul.

— Nu v-ar putea duce pe amândoi nici dac-ar vrea. Și nu cred că e prea încântat de idee.

— Deci va trebui să mergem cu soldații, rosti Lirael. Asta înseamnă că trebuie să-i ținem piept lui Chlorr și primului val de Morți, până când reușesc băieții să împingă camioanele suficient de departe ca să pornească.

Privi în depărtare, peste umerii soldaților care-și instalaseră deja mitralierele pe trepiede. În lumina palidă a stelelor și a lunii, desluși drumul și conturul cenușiu al tufișurilor pipernicite de pe margine. Dintr-odată, peisajul începu să se-ntunece. Erau morții, care se târau într-un marș dezordonat. În fruntea lor, zări o siluetă și mai întunecată, de mari proporții, și, chiar dacă-i mai despărțeau vreo câteva sute de metri, lui Lirael nu-i scăpară flăcările arzând în miezul umbrei.

Era Chlorr. Maiorul Greene îi văzu și el pe morți și zbieră aproape de urechea dreaptă a lui Lirael.

— Companie! Grup masiv de morți la două sute de metri, direcția nord. Foc! Foc! Foc!

Urmă o simfonie de țacănituri puternice, și-atât. Nici tu huruit de mitralieră, nici tu zgomot de foc. Doar țacănituri și strigăte înăbușite.

— Nu înțeleg, spuse Greene. Vântul bate spre vest și, de regulă, armele de foc continuă să funcționeze o vreme după ce motoarele cedează.

— Emisferele, rosti Sam, privind cu coada ochiului spre Cătea, care încuviință. Emană Magie Liberă și noi suntem prea aproape de ele. Cred că Hedge a schimbat și direcția vântului. În ce privește echipamentele militare, e ca și cum am fi în Vechiul Regat.

— Fir-ar să fie! Primele două plutoane, două rânduri de-a latul drumului, marș! ordonă Greene. Arcașii în spate! Artileriștii să-și scoată săgețile și săbiile!

Urmă un freamăt de nedescris, pe măsură ce soldații traseră săbiile din teacă. Lirael le urmă prima exemplul, apoi Sam, după câteva clipe de șovăială. Ar fi vrut să-l folosească pe Kibeth, poate pentru că-i era mai drag la atingere, dar împotriva lui Chlorr trebuia să invoce autoritatea clopotului cel mare.

— Am crezut că este mai târziu de ora douăsprezece, îi spuse Lirael lui Sam.

Îl însoți pe Sam în fruntea liniei de soldați. Erau în jur de șaizeci, aliniați în două rânduri de-a curmezișul șoselei, până în câmp. Toți cei din linia întâi purtau armuri, iar carabinele lor erau prevăzute cu baionete argintii. Linia a doua era alcătuită exclusiv din arcași, deși, după cum țineau arcurile, Lirael bănuia că nici jumătate din ei nu știau să le mânuiască.

Aprecie totuși că săgețile erau argintate, ceea ce ar fi ajutat puțin în lupta cu Morții.

— Hm, „ora douăsprezece” a maiorului Greene înseamnă „drept înainte”; este ora două dimineața, replică Sam, după de aruncă o privire cerului nopții. În mod evident el cunoștea stelele Ancelstierrane la fel de bine ca pe cele din Vechiul Regat, ceea ce nu era valabil și pentru Lirael.

— Linia întâi, îngenuncherea! tună maiorul.

Venise în față, alături de Lirael și Sam. Aruncă o privire piezișă Cățelei, care crescuse la mărimea ei completă de luptă. Soldații de lângă ea se dădură la o parte, înspăimântați, și ridicară baionetele la patruzeci și cinci de grade, astfel că linia întâi părea acum un desiş de sulite.

— Arcași, fiți gata!

Arcașii încordară săgețile și rămaseră în poziție de tragere. Încetul cu încetul, morții se apropiau, dar erau încă prea departe și întunericul le ascundea trăsăturile, cu excepția lui Chlorr, firește. Oasele lor trosneau de zor, iar picioarele lor diforme loveau cu zgomot surd asfaltul.

Lirael simți încordarea și spaima soldaților din jur. Unii dintre ei așteptau cu respirația tăiată. Alții se fâțâiau nervoși și reglau încontinuu echipamentul. Orice vorbă le înghețase pe buze după ordinele maiorului. La primele semne de înfrângere, ar fi luat-o cu toții la fugă.

— S-au oprit, rosti Cățeaua, străpungând întunericul cu privirile.

Lirael se uită înainte și văzu că Morții își încetaseră marșul.

În loc să avanseze, licărul roșu al lui Chlorr coti spre stânga.

— Încearcă să ne ia prin învăluire? rosti maiorul. Mă-ntreb de ce.

— Nu, spuse Sam, care simțise valul de Morți ce venea din urmă. Așteaptă sosirea întăririlor. Aproape o mie, din câte-mi dau seama.

Deși vorbise încet, soldații de lângă el începură să sușotească și în curând vestea străbătu ambele linii.

— Linște! ordonă Greene. Sergent! la numele celui soldat!

— Să trăiți! glăsură mai mulți sergenți deodată, surprinși la rândul lor sușotind. Niciunul nu schiță intenția de-a scoate carnetul de companie.

— Nu mai putem zăbovi, rosti Lirael nerăbdătoare. Trebuie să ajungem la ferma de fulgere!

— Dar nici să dăm bir cu fugiții nu putem, răspunse Greene.

Însemnul de pe fruntea lui luci palid, ca răspuns la Magia Legământului emanată de Cățea.

— Moralul soldaților e la pământ. Nu-s Cercetași și nu s-au mai întâlnit cu astfel de situații.

Lirael încuviință. Strânse din dinți, încercând să ia o hotărâre, apoi păși înaintea soldaților.

— Mă voi lupta cu Chlorr. Dacă izbutesc s-o înfrâng, s-ar putea ca slugile să plece sau să se-ntoarcă la Hedge. Oricum, nu vor lupta cu aceeași pricepere.

— Fără mine nu pleci, rosti Cățeaua, care se alătură lui Lirael și lătratul ei entuziasmat străpunse zidurile nopții, cu o notă stranie.

Soldaților li se făcu pielea de găină, iar clopoțelul din mâna lui Lirael rezonă ușor, înainte să-l reducă la tăcere. Clinchetul metalic îi înspăimântă și mai tare pe soldați.

— Nici fără mine, rosti Sam cu hotărâre.

Păși înainte, iar pe sabia scoasă la vedere luceau însemnele Legământului. În cealaltă mână, ținea o vrajă strălucitoare.

— Vin și eu să văd spectacolul, spuse Mogget. Poate reușiți să puneți niște șoricei pe fugă.

— Dacă-i permiteți unui bătrân să lupte... începu maiorul, dar Lirael clătină din cap.

— Mai bine rămâneți aici, domnule, rosti Lirael, nu cu glasul tinerei, ci cu vocea Abhorsenului gata să înfrunte o armată de Morți. Păziți-ne spatele.

— Da, doamnă, spuse maiorul Greene.

Duse mâna la chipiu și se întoarse la soldați.

Lirael înaintă pe pietrișul ce scrâșnea sub picioare. În dreapta ei venea Cățeaua Obraznică, iar în stânga Sam. Mogget fugea dintr-o parte în alta, ca o umbră lăptoasă, căutând probabil alți șoareci să-i chinuiască.

Morții nu-i ieșiră în întâmpinare, ci se împrăștiară în câmp pentru a forma o linie mai largă. Chlorr îi aștepta în mijlocul drumului, o siluetă neagră ca noaptea cu doi cărbuni încinși în loc de ochi. Lirael simți prezența ei glaciară și o trecură fiorii.

Se opriră la cincizeci de metri de Morți, Sam și Cățeaua la un cot în spatele ei. Îl înălță pe Saraneth în văzduh, pentru a fi scăldat de razele lunii, iar însemnele străluciră și șerpuiră pe suprafața lui argintie.

— Chlorr, Femeie a Măștii, striga Lirael, întoarce-te în Moarte!

Întoarse clopoțelul, îl prinse de mâner și îl scutură, cu o mișcare legată. Glasul lui Saraneth irumpse în noapte,

provocând panică în rândurile Morților. Dar chemarea îi era adresată lui Chloir. Toată puterea și atenția lui Lirael erau concentrate pe acel spirit.

Chloir înălță sabia umbrelor deasupra capului ei și urlă sfidător, dar urlatul fu înecat de glasul clopoțelului. Chloir bătu în retragere, învârtind sabia deasupra capului.

— Înțoarce-te pe tărâmul Morții! porunci Lirael în timp ce înainta, desenând spirale în aer cu Saraneth, așa cum povățuia Cartea Morților. S-a zis cu tine!

Chloir sâsâi și mai făcu un pas îndărăt. Un al doilea glas se alătură clopoțelului. Era lătratul Cățelei, poruncitor, nespus de lung, mai înalt și mai tăios ca basul lui Saraneth. Chloir flutură sabia de parcă ar fi vrut să se apere de cele două vuiete, dar făcu încă doi pași îndărăt. Zăpăcite, slugile se fereau din calea ei, scoțând gemete de nemulțumire prin gâtlejurile putrezite.

Sam își roti brațul în jurul trupului, slobozind o flacără aurie ce-o cuprinse pe Chloir și pe slugile ei, care țipau și se zvârcoleau pe măsură ce focul le mistuia carnea moartă.

Dintr-odată, o arătare albă și mică se proțăpi la picioarele lui Chloir și începu să dănțuiască și să facă tumbe.

— Fugi! Fugi, Chloir cea Fără-de-Față! hohoti Mogget. Abhorsenul te azvârle după cea de-a noua Poartă!

Chloir coborî sabia asupra motanului, dar Mogget se feri cu eleganță. Stăpâna morților sări atunci pe deasupra capetelor slugilor și se preschimbă într-un nor întunecat cu formă de corb. Norul săgetă văzduhul spre miazănoapte, pe deasupra câmpiilor și a Zidului, căutând un refugiu. Pe urmele ei veneau glasul lui Saraneth și lătratul Cățelei.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Conserva de sardine

Odată cu izgonirea lui Chlorr, slugile se împrăștiară care încotro, ca un mușuroi de furnici stropit cu apă opărită. Cei mai nătângi o luară la fugă spre Lirael și Sam. Mogget sălta printre picioarele lor și râdea, pe măsură ce cădeau la pământ, mistuiți de focul Legământului. Glasul lui Saraneth le poruncea să-și părăsească trupurile, iar lătratul Căței le alunga spiritele în Moarte.

Nebunia dură doar câteva minute. Ecourile clopoțelului și-al lătratului se risipiră, iar Lirael și însoțitorii ei se treziră singuri în mijlocul drumului, împrejmuiți de sute de cadavre părăsite, care luceau palid în lumina lunii.

Într-un târziu, urletele și chiotele soldaților rupseră tăcerea. Lirael nu le dădu importanță și se întoarse spre Mogget.

— De ce i-ai spus lui Chlorr să fugă? Puțin ne mai lipsea s-o învingem. Și ce-ai vrut să spui cu „fără-de-față”?

— S-a terminat mai repede așa, ceea ce, cred, e în folosul nostru, se explică Mogget, după care se așeză la picioarele lui Sam și căscă.

— Chlorr a fost mereu din cale-afară de prevăzătoare, chiar și pe vremea când era A... aaahm, în viață.

Sam oftă, își vârî sabia în teacă și-l luă pe motan în brațe.

— S-a sfârșit într-adevăr mai repede, îi luă Sam apărarea. Și nu vreau să vă stric cheful, dar se apropie o hoardă de slugi Moarte... și slugi întunecate, dacă nu mă-nșală simțurile.

— Nu te înșală, mârâi Cățeaua, aruncându-i o privire piezișă motanului. Deși, sunt de-acord cu stăpâna mea că explicația lui Mogget e cam șubredă. Eu zic să ne luăm tâlpășița. N-avem mult timp.

Ca prin miracol, vorbele ei fură întâmpinate de zbârnâitul motoarelor de camion. Locotenentul Tindall și ai lui reușiseră să le împingă la o distanță suficient de mare.

— Sper s-o putem lua pe ocolite... Începu Lirael, dar se opri și clătină din cap. Ce vorbesc eu? Asta ar înrăutăți lucrurile pentru... cum îi spune? Tehnologia Ancelstierrană.

— Ești pe-aproape, pufni Sam. Haideți!

Cei patru ajunseră din urmă plutonul care se-ndrepta în pas alergător spre camioane, la comanda maiorului. Greene radia de satisfacție, iar câțiva soldați îi întâmpinară cu salutul militaresc. În câteva minute, atmosfera companiei se schimbase complet.

Lângă camionul din fruntea coloanei îi aștepta locotenentul Tindall, cu ochii pironiți în hartă, dar ajutat de această dată de o lanternă electrică. Își înălță privirile și luă poziție de drepti când îi zări pe cei trei eroi.

— Am descoperit un drum bun, rosti el pe nerăsuflate. Cred că avem o șansă să i-o luăm înainte lui Hedge.

— Cum? întrebă Lirael.

— Păi singurul drum la sud de punctul vestic de sprijin o ia pe dealurile de colo, le arătă el. Are un singur sens și nu e ranforsat cu metal. Unor căruțe împovărate – așa cum le-a descris Maculler – le-ar lua pe puțin o zi să urce pe-acolo. Cel mai devreme mâine după-amiază. Noi putem ajunge în zori.

— Bravo, Tindall! îl felicită maiorul, bătându-l prietenește pe umăr.

— Există oare o altă cale de a transporta emisferele la Forwin Mill? întrebă Sam. Hedge a plănuit totul cu atâta minuțiozitate, și aici, și în Regat... cu mult înainte. S-a folosit de sudiști pentru a-și spori numărul Morților, apoi căruțele...

Tindall cercetă încă o dată harta. Fasciculul de lumină sări de colo colo, în căutare de noi posibilități.

— Ei bine, rosti el într-un târziu, bănuiesc că ar putea să le transporte cu căruțele până la mare, să le încarce în bărci și de-acolo la sud, spre lacul de lângă fabrică, unde-i docul acela părtinit. Dar lângă punctul de sprijin n-au cum să le încarce...

— Aici te-nșeli, i-o tăie maiorul cu glas sumbru.

Puse degetul pe-o linie verticală înconjurată de patru linii în unghi.

— Portul marinei de lângă farul de vest.

— Asta are de gând să facă, rosti Lirael, străbătută de fiorul certitudinii. Cât de repede ar ajunge pe mare?

— Le-ar lua ceva timp să încarce emisferele, opină Sam, care se alătură mănunchiului de capete aplecate asupra hărții.

Și, cum n-au la îndemână puterea aburului, se vor bizui pe vânt prielnic. Dar Hedge stăpânește aerul, așa că le dau opt ore.

Pentru câteva clipe se lăasă liniștea. Apoi, ca la un semnal invizibil, grămada se puse în mișcare. Greene înșfacă harta și urcă în cabina primului camion. Lirael și însoțitorii ei săriră iute în spate, iar Tindall o luă la goană de-a lungul drumului, răcnind „Mișcă” pe măsură ce camioanele prinseră viteză și o luară din loc. Luminile farurilor pâlpâiau de la efortul depus de motoare.

Sam îl așeză pe Mogget deasupra raniței sale mult-prea-cârpite și se întinse alături. Scoase apoi o conservă metalică din desaga prinsă la brâu și o flutură pe la botul motanului.

— Ce-i asta?

— Sardine. Știu că se dau cu rația, așa că am luat câteva și pentru tine.

— Ce sunt sardinele? Întrebă Mogget bănuitor. Și de ce văd o cheie? Asta-i o glumă de Abhorsen?

Drept răspuns, Sam răsuci cheița și deschise conserva, eliberând mirosul pătrunzător de sardine. Mogget urmări operațiunea cu vădit interes, lipindu-și ochii de conservă. Sam o așeză în fața lui, reușind ca prin miracol să nu se taie la o zdruncinătură a camionului, iar Mogget adulmecă sardinele cu precauție.

— De ce mi-o oferi?

— Păi îți place peștele. În plus, ți-am promis-o.

Mogget își luă ochii de la sardine și-l privi pe Sam cu neîncredere, dar nu descoperi nicio urmă de viclenie pe chipul lui, așa că dădu din cap și devoră peștele într-o clipită, lăsând în urmă o conservă sclipitoare.

Lirael și Cățeaua urmăriră această demonstrație de lăcomie, cu gândul la întâmplările de-afară și la urmăritori. Lirael dădu la o parte învelitoarea de pânză și încercă să privească pe după cele trei camioane din spate. Simțea că-n urma lor venea o ceată mult mai numeroasă de slugi moarte și întunecate. Slugile întunecate erau mult mai puternice decât cele moarte și nu erau îngrădite de trupuri. Se mișcau cu repeziciune, iar unele săreau înaintea mulțimii de cadavre și planau asemenea unor lilieci uriași. Urmau să provoace mari stricăciuni pe undeva, dar Lirael alungă acest gând. Adevărata primejdie îi aștepta la vest și

puțin spre sud, unde fulgerele despicau în continuare bolta cerească, deasupra orizontului. Fulgerele artificiale ale artileriei Ancelstierrane se curmaseră de ceva vreme, dar de abia acum avu răgazul să observe asta.

— Câine, șopti Lirael.

O trase lângă ea și se încolăci în jurul gâtului ei.

— Ce se-ntâmplă dacă nu reușim să distrugem ferma la timp? Dacă emisferele se unesc?

Cățeaua nu răspunse, ci răsuflă în urechea ei și lovi podeaua camionului cu coada.

— Va trebui să intru în Moarte, nu-i așa? șopti Lirael. Să aflu cum a fost întemnițat Distrugătorul, cu ajutorul Oglinzii Negre.

Cățeaua nu schiță niciun gest.

— Mă vei însoți? rosti Lirael cu glas atât de scăzut încât niciun om n-ar fi putut să-l audă.

— Da, voi veni cu tine, oriunde te poartă pașii.

— Când să mergem?

— Încă nu, atâta vreme cât există și alte soluții. Poate reușim să ajungem la fermă înaintea lui Hedge.

— Sper, rosti Lirael.

O strânse din nou în brațe, apoi se așeză pe ranița ei. În cealaltă parte a camionului, Sam și Mogget dormeau deja, motanul cuibărit la picioarele băiatului. Conserva de sardine aluneca din când în când pe podeaua de lemn. Lirael o ridică și strâmbă din nas, apoi o fixă într-un colț, ca să nu mai facă zgomot.

— Stau eu de pază, se oferi Cățeaua. Dormi, stăpână. Mai sunt câteva ore până la ivirea zorilor și trebuie să-ți recapeteți toată energia.

— Nu mi-e somn, rosti Lirael în șoptă.

Se întinse pe raniță și închise ochii, dar nu stătea bine deloc. Dacă ar fi fost în stare, s-ar fi ridicat și s-ar fi antrenat cu sabia sau cu orice altceva, doar să scape de acea senzație. Dar într-un camion aflat în mișcare, opțiunile erau restrânse. Putea să se-ntindă și să cugete la cele ce aveau să urmeze. Asta făcu, și somnul o fură pe nesimțite.

Cățeaua ședea cu botul pe labe, privind-o pe Lirael cum se

zbătea și se întorcea, și vorbea în somn. Camionul trepida și zăngănea din toate încheieturile, iar încercările motorului de-a negocia viraje sau gropi erau la fel de zgomotoase.

După aproape o oră, Mogget deschise un ochi, dar când văzu privirile Căței, îl închise iute la loc. Căteaua se ridică silențios și se apropie fantomatic de el, până ce stăteau bot în bot.

— Dă-mi un motiv bun să nu te-apuc chiar acum de gât și să te arunc din camion, șopti ea.

Mogget deschise un ochi, impasibil.

— Vă voi ajunge din fugă. De altfel, ea nu mă învinovățește de nimic. Ai de-ales?

— Eu nu sunt atât de binevoitoare, rosti Căteaua, arătându-i colții. Te previn, dacă te dai cu dușmanul, voi avea personal grijă să-ți curm existența.

— Nu zău? făcu Mogget, torcând ușor. Și dacă nu reușești?

Căteaua mârâi încet și amenințător, dar fu suficient să-l trezească pe Sam, care clipi și se repezi după sabie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el somnoros.

— Nimic, îl liniști Căteaua.

Se întoarse lângă Lirael și se prăbuși la podea cu un oftat supărat.

— Nu te teme, culcă-te la loc.

Mogget rânji și scutură clopoțelul de la gât. La auzul clinchetului, Sam căscă vârtos și adormi numaidecât.

Nicholas Sayre se trezi asemenea unui pește gata să-și ia zborul. Ascensiunea lentă îl lăsase buimac și lipsit de aer, zbătându-se aidoma peștelui prins, pe malurile lacului unde-și făcuse culcușul. Își înălță capul și privi în jur. Un singur gând îi aducea liniște în suflet, și-anume că se afla într-o lume crepusculară, creată de norii de furtună și fulgerele ce loveau pământul la nici cincizeci de metri depărtare. Soarele palid ce tocmai se ivise de după creastă nu-l interesa deloc.

Nicholas zăcea întins pe o grămadă de paie, lângă baraca din spatele unui debarcader părăginit. Douăzeci de metri mai încolo, oamenii lui Hedge se chinuiau să scoată emisfera dintr-un cabotier comercial, înjurând și blagoslovind de mama focului

printre frânghii, macarale și scripeți. Câteva sute de metri mai în larg aștepta un al doilea cabotier, ancorat cu grijă pentru a evita apropierea celor două emisfere și dezlănțuirea forțelor de respingere.

Nicholas zâmbi. Erau la Forwin Mill. Nu-și amintea cum ajunsese acolo, dar reușiseră să treacă emisferele de cealaltă parte a Zidului. Ferma de fulgere era gata și, odată ce uneau emisferele, planul lor avea să dea roade.

Un tunet puternic îi bubui în ureche, urmat de-un strigăt. Un om căzu din cabotier, cu pielea ca tăciunele și părul în flăcări. Rămase întins pe doc, gemând și zvârcolindu-se până ce veni un coleg și-i tăie rapid gâtul. Nick urmări calm spectacolul. Acesta era prețul plătit pentru transportul emisferelor, însă doar ele contau cu-adevărat.

Nick se ridică încet, întâi în patru labe și-apoi în capul oaselor. Ametise de-atâta muncă și fu nevoit să se sprijine de țeava spartă care ieșea din baracă, până se mai dezmetici. Se simțea din ce în ce mai bine. Un altul muri lângă el, dar nu mai băgă de seamă. N-avea ochi decât pentru strălucirea emisferelor și avansarea lucrărilor. În curând, prima emisferă urma să fie dusă în clădirea ruinată a fabricii de cherestea. Dar mai întâi trebuia încărcată pe-o platformă specială, amplasată pe unul din cele două vagonete care așteptau pe liniile înguste.

Cel puțin asta le poruncise muncitorilor. Acum că se gândea mai bine, nici măcar nu făcuse o vizită la ferma de fulgere. Întocmise schițele și plătise meșterii înainte să plece în Vechiul Regat. Parcă trecuse o veșnicie de-atunci. Nu-și văzuse creația decât în hârtii și în acele vise tulburătoare.

Suferea încă de boala contractată în Vechiul Regat și se deplasa cu greutate. Avea nevoie de baston sau de cârjă. Zări alături o targă simplă de pânză și lemn și se gândi să scoată un băț pentru a-l folosi ca toiaș. Se îndreptă încet și cu grijă exagerată spre targă, blestemându-și neputința, și fu cât pe ce să cadă. Îngenunche și dezbracă lemnul de veșmântul de pânză. Noul toiaș măsoara aproape doi metri și cântărea destul de mult, dar tot era mai bine decât nimic.

Când să se sprijine de el, zări o strălucire pe targă. Era un fragment de lemn inscripționat cu simboluri neobișnuite, ce

sclikeau puternic. Se aplecă să-l ia în mână.

De cum îl atinse, începu să tremure ca apucat de streche și i se făcu instantaneu greață. Vomită de câteva ori, dar nu-și dezlipi degetul de pe lemn, căci știa că dăduse peste un fragment dintr-un nai menit să păzească frontiera. Nu putea să-l ridice, căci mâna refuza să-i dea ascultare, dar măcar putea să-l atingă. Cât timp exista atingere, era stăpân pe propriile-i amintiri. Atunci era cu-adevărat Nicholas Sayre și nu doar marioneta emisferelor.

— Pe cuvânt de Sayre, șopti el, amintindu-și de Lirael. Trebuie să pun capăt acestei nebulii.

Se sprijini în toiag, gârbovit deasupra propriei sale vome și căutând disperat o soluție de ieșire, dar fără a-și lua degetul de pe nai. De cum i-ar fi dat drumul, s-ar fi reîntors la condiția de slugă nătângă. Trebuia s-o aibă mereu în preajmă, să-i amintească de adevărata-i natură.

Nick se cercetă puțin. Era speriat și uluit în același timp de cât slăbise și de vânătăile albastre și violete întinse pe partea stângă a pieptului său. Cămașa lui era o zdreanță, la fel și pantalonii strânși în talie cu o sfoară jerpelită. De mult nu mai avea buzunare și nici lenjerie.

Manșetele pantalonilor erau însă în continuare suflecate. Nick vârî mâna în despicătură, pentru a se asigura că vor rezista. În doar câteva săptămâni, stofa de lână se subțiasse rău, dar nu era încă pe ducă.

Pufnind și gâfâind, își apropie glezna de nai și-și deschise manșeta, iar cu cealaltă mână încercă să împingă bucata de lemn spre deschizătură. Reuși după câteva încercări, timp în care uită complet de el. Își veni în simțiri când lemnul îi atinse pielea piciorului. Un junghi îi străbătu glezna, dar strânse din dinți și-l ignoră.

Ar fi vrut să-și ia ochii de la emisfere, dar îi era peste putință. Prima era pe debarcader, înconjurată de-un furnicar de oameni care înlocuiau sforile vechi cu altele noi, pentru transportul terestru. Nick observă că printre ei se strecuraseră și cei de la Brigada de Noapte. Arătau puțin mai bine decât trupa din Vechiul Regat, dar semnele putreziciunii se întrezăreau sub căciulile și fularele lor albastre.

Nu, își spuse Nick la atingerea naiului, ăștia nu sunt oameni bolnavi, ci creaturi Moarte, leșuri animate de Hedge. Spre deosebire de oameni, aceste arătări nu se temeau de emisfere și nici de fulgere.

Aparent, rostirea numelui său în gând avea efecte nebănuite, căci necromantul își făcu apariția imediat după ultimul mănunchi de fulgere. Nick fu încă o dată surprins de monstruozitatea în care se preschimbase Hedge. Pe suprafața craniului îi șerpuiau umbre care se-mpleteau în adâncul ochilor ca două văpăi, iar din degete i se scurgeau flăcări vâscoase.

Necromantul merse la prova cabotierului și strigă ceva. Muncitorii se grăbiră să-i execute porunca, deși mai toți erau răniți sau bolnavi. Dezlegară parâmele, ridicară pânzele și porniră în larg, pentru a face loc celui alt cabotier.

Ambarcațiunea se apropie sub privirile necromantului, care înălță brusc mâinile la cer și rosti o incantație aspră care făcu văzduhul și pământul să se cutremure. Întinse o mână spre lac și execută gesturi largi, împrăștiind dăre de foc pe luciul apei.

Din lac începu să iasă negura. Câteva fire albe și subțiri se ridicară în spirală spre cer, lăsând în urmă dăre groase de ceață.

Hedge făcu semn la dreapta și la stânga, iar firele se despărțiră, formând un perete ce se-ntinse în scurt timp pe toată lungimea lacului. Negura se rostogoli și în față, învăluind debarcaderul, fabrica, întreaga vale și dealurile din depărtare.

Hedge bătu din palme, se-ntoarse și ochii îi căzură pe Nick, care lăsă imediat privirile în pământ și duse mâna la piept. Necromantul se apropia, tropăind pe scândurile de lemn.

— Emisferele, bolborosi Nick când pașii se opriră în dreptul lui. Emisferele... trebuie, noi...

— Totul merge conform planului, spuse Hedge. Am ridicat un munte imposibil de înlăturat, în caz că dușmanii noștri mai pricepuți au intenții necurate. Ce poruncești, Stăpâne?

Nick simți o zbatere în piept, ca o bătaie furioasă de inimă, dar mult mai puternică, mult mai înspăimântătoare și dezgustătoare în același timp. Icni de durere și căzu înainte. Își îngropă unghiile în scânduri și trase până rămase fără ele.

Hedge așteptă să se potolească spasmele. Nick își trăgea

sufletul, incapabil să scoată o vorbă, așteptând leșinul pentru ca lighioana să pună stăpânire pe el. Dar nimic nu se întâmplă și, după câteva minute, Hedge plecă.

Nick se rostogoli pe spate și urmări negura care străbătea văzduhul, acoperind norii de furtună, dar nu și fulgerele. Nu-și închipuise c-ar fi putut să vadă vreodată negură brăzdată de fulgere și înregistrează efectele ciudate într-un colțișor al minții.

Restul minții era concentrată pe ceva mult mai important: trebuia să-l oprească pe Hedge înainte ca necromantul să folosească ferma de fulgere.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Începutul sfârșitului

Tocmai se mija de ziuă, când motoarele începură să geamă, apoi își dădură ultima suflare. Locotenentul Tindall scăpă creionul din mână și trase o înjurătură, căci punctul însemnat pe hartă se transformase într-o linie, pe care o drese în formă de cruce. Zona reprezentată cu multe dungi groase marca pe hartă coborâșul spre o vale întinsă numită Forvale. Doar o creastă joasă și nesfârșită îi mai despărțea acum de lacul Forwin și fabrica de cherestea.

Lirael dormise pe tot parcursul drumului și nu fusese martoră la eforturile eroice ale șoferilor, care acceleraseră cu mult peste viteza convenită și nu opriseră nici în ruptul capului. Dar iată că soarta sau norocul îi ferise de accidente grave și scăpaseră doar cu câteva zgârieturi și o sperietură zdravă.

Lirael nu era la curent nici cu numărul mare de dezertori. De fiecare dată când camioanele încetiniseră la intrarea în curbe sau pe drumuri secundare, avariate de trecerea apelor, cei care se temeau de o nouă întâlnire cu Morții săriseră și se făcuseră nevăzuți în noapte.

Când părăsiseră Perimetrul, compania număra mai bine de o sută de oameni. Acum nu mai erau decât șaptezeci și trei.

— Debarcarea! Pas forțat!

Strigătele sergentului major o deșteptară pe Lirael, care se repezi după sabie și clopoței. Sam îi urmă exemplul, apoi se împletici până la ieșire, speriat și descumpănit, și sări în urma Cățelei.

— Pauză de cinci minute! Cinci minute am zis! Vedeți-vă de nevoile urgente, și-atât! Nu vă apucați să încălziți ceaiul...

Lirael ieși din mașină cu un căscat monstruos și se frecă la ochi. Era încă destul de întuneric, deși cerul se mai luminase la răsărit, în nuanțe albastre, cu excepția unui petic din apropiere, întunecat și amenințător. Lirael îl observă cu coada ochiului și se răsuci brusc, știind că nu scăpase de ce se temuse. Fulgerale secerau norii, mai multe ca niciodată și pe o suprafață mai întinsă. Toate după creastă.

— Lacul Forwin și fabrica sunt după creasta aia, le spuse maiorul. Ce mama...

Greene le îndreptă atenția spre valea ce se-ntindea sub ei, bogată în verdeață, presărată cu terenuri cultivate, delimitate tot la cinci pogoane de garduri. Dar în sudul văii zăriră o mare albastră de sudiști cu pălării și fulare albastre. Dăduseră peste o ceată uriașă de migratori.

Cât ai zice pește, Greene și Tindall duseră binocurile la ochi. Lirael nu avea însă nevoie de binoclu pentru a ghici intenția mulțimii. Grupurile din față cotiseră deja spre vest, spre Forwin Mill și ferma de fulgere, unde, după tăria furtunii, bănuia că emisferele erau deja pregătite.

— Trebuie să-i oprim! rosti Sam, arătând spre sudiști.

— E mai important acum să prevenim contopirea emisferelor, se împotrivi Lirael.

Șovăi pentru câteva clipe, căutând o vorbă potrivită. Nu întrezărea decât o singură cale: urmau să urce pe creasta vestică și să vadă ce se întâmplă de cealaltă parte, iar astansemna să traverseze valea cât mai iute cu putință.

— Trebuie să urcăm pe creastă! Haideți!

Porni pe cărarea ce cobora în vale, la început în fugă ușoară, apoi din ce în ce mai repede. Cățeaua gonea lângă ea, cu limba fluturându-i pe afară. Sam venea puțin mai în urmă, cu Mogget cocoțat pe umărul lui. Greene și Tindall nu ținură pasul, dar împărțiră ordine în stânga și-n dreapta și în curând soldații formară o linie la marginea drumului.

Poteca șerpuia până la poalele dealului, de unde o tăia de-a curmezișul câmpului până la vadul de beton sau podul scufundat care traversa pârâul, iar de-acolo în sus, spre creastă.

Lirael fugea de mânca pământul. Săgetă prin vad, împrôșcând apă pretutindeni și o luă înaintea sudiștilor. Văzu multe familii, cu membri de toate vârstele. Sute de familii, cu bunici, părinți, copii și nou-născuți. Teama li se citea în priviri și aproape toți, de la mici la mari, cărau valize, bagaje sau pachete mici. Zări și câteva obiecte ciudate, mașinării de metal pe care nu le recunoscă. Sam o lămură numaidecât: erau mașini de cusut, mașini de scris și gramofone. Lirael găsi curios că mai toți adulții țineau o bucată de hârtie în mână.

— Să nu-i lăsăm să urce creasta, spuse Cățeaua când Lirael încetini să-i cerceteze mai îndeaproape. Să mergem mai departe. Mi-e teamă că fulgerele sunt tot mai violente.

Lirael se opri pentru o clipă și se răsuci. Sam venea la cincizeci de metri în urmă, încercând din răputeri să țină pasul.

— Sam! strigă ea, arătând spre sudiști, care ajunseseră la poalele povârnișului. Unii urcau deja. Oprește-i tu! Eu merg mai departe!

Lirael o luă din nou la goană, încercând să nu bage de seamă junghiul din coastă. Cu fiecare clipă care trecea, i se părea că fulgerele se înteteau și făceau tot mai mult zgomot. Lirael părăsi poteca și cățără în linie frântă un pinten înalt, ajutându-se de pietre și de crengile arborilor cu scoarță albă ce punctau povârnișul.

Pe măsură ce urca, simțea tot mai puternic prezența Morților. La început, doar douăzeci, apoi încă doisprezece. Fără doar și poate, Hedge găsisese o sursă de cadavre și chema acum spiritele morților. Lirael nu credea că erau slugi întunecate, căci lua mai mult timp să readuci la Viață un spirit fără să-i oferi un trup. Cel puțin așa învățase. La drept vorbind, nu știa de ce era în stare Hedge.

Vârful era golaș, lipsit de arbori și bolovani care să-i împiedice privirile. Vedea acum întreg povârnișul vestic care se-ntindea până la malul lacului albastru. Dealul era complet pustiu, mistuit parcă de-un foc năprasnic și curățat mai apoi de-o mătură uriașă, lăsând în urmă doar brazda maronie. Vegetația fusese înlocuită cu sute de țăruiși metalici, măsurând aproape patru metri în înălțime. Erau aliniați din doi în doi metri și uniți de cabluri negre și groase care șerpuiau de-a lungul povârnișului până la o clădire dărăpănată de piatră, fără acoperiș. Cablurile metalice erau purtate pe două rânduri paralele de stâlpi din lemn, care traversau clădirea și se opreau brusc, la douăzeci de metri în stânga și-n dreapta ei. Lirael zări câte un vagon-platformă cu roți metalice la fiecare din cele două capete, destinate fără îndoială emisferelor, care urmau să fie încărcate și contopite cu ajutorul fulgerelor.

Special pentru a-i întări convingerea, un fulger brăzdă cerul, bifurcându-se deasupra debarcaderului. Era atât de

strălucitor încât Lirael fu nevoită să-și ferească privirile. Un iz de metal încins îi străpunse nărilor, întorcându-i stomacul pe dos, și Lirael fu bucuroasă că nu mai îmbucase nimic de ceasuri bune. Știa acum ce-o aștepta, căci în aer plutea miasma Magiei Libere.

Una din emisferele argintii era deja la debarcader, lucind în nuanțe argintii la atingerea trăsnetelor. Cealaltă era într-o barcă, pe lac. Fulgerele care nu loveau emisferele ținteau de regulă țărșușii metalici de pe povârniș. Erau o mie de paratrăsnete, faimoasele paratrăsnete care alcătuiau ferma de fulgere a lui Nick.

Ca și cum norii negri n-ar fi fost de-ajuns, din lac se înălța negura. Era o negură fermecată, dar creată cu apă adevărată, deci mult mai greu de alungat sau risipit. Lirael simți sursa valului de Magie Liberă ce răspândea negura. Hedge era la debarcader, înconjurat de Morți, și încerca să transporte emisferele. Simți prezența Morților și în jurul clădirilor mici din preajma debarcaderului, mișunând în jurul lui Hedge. Se închipuia ca o muscă la marginea pânzei de păianjen, în miezul căreia trona mama păianjenilor, înconjurată de progeniturile ei.

Lirael o scoase pe Nehima și după o clipă de șovăială duse mâna după Astarael. Suspinătorul. Toți cei care-i auzeau glasul erau alungați în Moarte, inclusiv Lirael. Dacă reușea să se apropie suficient, i-ar fi trimis pe Hedge și pe toți slujitorii lui departe. Hedge ar fi reușit probabil să revină la Viață, dar șansele ca ea să revină erau destul de mici. Ar fi câștigat astfel destul timp.

Dar, de cum duse mâna la bandulieră, Cățeaua se repezi la ea și îi îndepărtă mâna cu botul.

— Nu, stăpână. Astarael nu poate învinge de unul singur aici. Din nefericire, nu mai putem împiedica unirea emisferelor.

— Dar Sam, soldații... dacă atacăm numaidecât... spuse Lirael.

— Va fi foarte dificil să străbătem ferma de fulgere. Puterea Distrugătorului e mai slobodă aici, drept dovadă, direcționează trăsnetele. Unde mai pui că Morții ăștia sunt conduși de Hedge, nu de Chlorr.

— Dar dacă emisferele se contopesc... șopti Lirael ca pentru sine.

Înghiți în sec și roști:

— A sosit clipa, nu-i așa?

— Da. Dar nu aici. Hedge ne-a observat deja, așa cum l-am observat și noi pe el. Deocamdată, mintea-i stă la emisfere, dar cred că-n scurt timp va porunci ofensiva.

Lirael se întoarce, cu gândul să coboare povârnișul estic, dar se răzgânde.

— Cum rămâne cu Nicholas?

— Mi-e teamă că nu-l mai putem ajuta, roști Cățeaua cu tristețe în voce. Când emisferele se vor contopi, fărăma ce zace-n inima sa îi va străpunge pieptul, pentru a se uni cu întregul. El nu va ști nimic din ce se întâmplă. Va avea într-adevăr parte de-o moarte fulgerătoare, deși mi-e teamă că Hedge nu-l va lăsa să se odihnească prea mult.

— Bietul Nick, spuse Lirael. N-ar fi trebuit să-l abandonez.

— N-aveai de ales, spuse Cățeaua, apoi o împinse ușor cu botul, dornică s-o pună în mișcare. N-avem timp de pierdut!

Lirael încuviință și o luă pe poteca pe care urcase. În timp ce cobora, poticnindu-se la tot pasul, se gândi la Nicholas, la ceilalți, la ea însăși. La urma urmei, greul nu atârna pe umerii lui Nick, căci el urma să moară primul, neștiutor. Restul vor fi conștienți de soarta ce-i așteaptă și vor ajunge probabil să-l slujească pe Hedge.

Pe la jumătatea drumului, un glas răsunător bubui în toată valea. Se temu o clipă, apoi recunoscuse vocea lui Sam, amplificată de Magia Legământului. Îl zări cocoțat pe o stâncă mare, aproape o sută de metri mai jos, cu mâinile pâlnie la gură. Degetele îi străluceau datorită farmecului.

— Dragi prieteni sudiști! Nu coborâți de partea cealaltă a dealului! Doar moartea vă așteaptă acolo. Nu credeți în hârțiile pe care le-aveți în mână: sunt minciuni! Eu sunt prințul Sameth din Vechiul Regat și promit să-i recompensez cu pământ și ferme pe toți cei care rămân în această vale. Dacă rămâneți aici, veți primi ferme și pământ dincolo de Zid!

Sam repetă mesajul, iar Lirael se opri lângă stâncă lui, trăgându-și sufletul. Soldații formaseră un cordon lung la poalele dealului, împiedicând trecerea sudiștilor, dar nu reușiseră să acopere pe de-a întregul capătul sudic. Majoritatea sudiștilor se

opriseră să-l asculte pe Sam, dar câțiva dintre ei urcau neabătuți povârnișul.

Sam își încheie discursul și sări jos.

— Am făcut tot posibilul, rosti el îngrijorat. Poate stau și ei locului, asta dacă au înțeles măcar ce le-am zis.

— Mai mult de-atât n-avem ce face, încuviință maiorul Greene. Nu putem să-i împușcăm pe cerșetorii ăștia, iar dacă încercăm să-i respingem cu baioneta, ne-ar copleși până la urmă. Unde-s polițiștii ăia care i-au lăsat, să le zic vreo două...

— Au reușit să descarce o emisferă, iar cealaltă e în apropiere, îl întrerupse Lirael.

Toți o priveau cu interes.

— E și Hedge acolo. A stârnit negura și strânge o armată de Morți. Ferma de fulgere a fost pusă în funcțiune, iar Distrugătorul cheamă și direcționează fulgerele.

— Eu zic să atacăm de-ndată, propuse maiorul Greene.

Tocmai se pregătea să dea ordinul, dar Lirael îl întrerupse.

— Nu, nu putem străbate ferma de fulgere și sunt mult prea mulți Morți. Nu mai putem împiedica unirea emisferelor.

— Dar asta... înseamnă că am pierdut, rosti Sam. Totul. Distrugătorul...

— Nu, i-o tăie Lirael. Voi pătrunde în Moarte și voi folosi Oglinda Neagră. În zorii lumii, Distrugătorul a fost rupt în două și întemnițat. Dacă aflu cum, vom putea să-l întemnițăm din nou. Dar trebuie să-mi păziți trupul cât sunt plecată. Așteptați-vă la un atac din partea lui Hedge.

În timp ce vorbea, îl fixă pe Sam cu privirile, apoi pe maior și pe cei doi locotenenți, Tindall și Gotley, sperând să le insuflă puțină încredere. Trebuia să creadă că răspunsul o aștepta în Moarte, prin tunelurile trecutului. Taina care i-ar fi dezvăluit cum să-l înfrângă pe Orannis.

— Cățeaua mă va însoți spuse ea. Unde-i Mogget?

— Aici! rosti o voce la picioarele ei.

Mogget ședea la umbra bolovanului și lingea o conservă goală de sardine.

— M-am gândit că n-ar strica să i le dau acum, murmură Sam, ridicând din umeri.

— Mogget! Ajută și tu cum poți, îi porunci Lirael.

— Cum pot, da, zâmbi Mogget viclean.

Încuviințarea lui suna mai degrabă a întrebare.

Lirael făcu privirea roată, apoi se-ndreptă cu pași mari spre mijlocul unui inel de pietre acoperite cu licheni, unde pintenul stâncos urca din nou, după ce cobora povârnișul. Oglinda era în desaga de la brâu. Trase sabia din teacă și-l scoase pe Saraneth. De data aceasta, îl ținu de mâner cu limba în jos. Exista într-adevăr riscul să-l scuture din greșeală, dar putea fi cu ușurință folosit.

— De-aici voi pătrunde în Moarte. Contez pe voi să-mi păziți trupul. Mă-ntorc cât de repede cu putință.

— Vrei să vin cu tine? se oferă Sam.

Băiatul scoase naiurile și prinse mânerul săbiei cu putere. Lirael știa că nu glumește.

— Nu, ai destulă treabă aici. Nu cred că Hedge va uita de voi, acum că i-ați călcat pragul. Nu simți că Morții s-au pus în mișcare? În curând, vom fi atacați și cineva trebuie să-mi poarte de grijă cât hălăduiesc pe culoarele Morții. Las sarcina asta în seama ta, prințe Sameth. Conjură un diamant protector, dacă ai timp.

Sam încuviință solemn și rosti:

— S-a făcut, mătușă.

— Mătușă? făcu Tindall mirat, dar Lirael nici nu-l auzi.

Îngenunche lângă Cătea și o strânse tare în brațe, înăbușindu-și temerea că aceasta era probabil ultima oară când avea să-și mai lipească obrazul de blana ei catifelată.

— Chiar dacă aflu cum l-au întemnițat cei Șapte pe Distrugător, ce putem face noi? șopti ea în urechea Cătelei, să n-audă nimeni altcineva. Cum am putea să-l întemnițăm?

Căteaua privi cu tristețe în ochi, dar nu răspunse. Lirael îi susținu privirea, apoi zâmbi, un surâs deopotrivă dulce și amar.

— Mult drum am bătit de la Ghețar. Acum mergem și mai departe.

Lirael se ridică și pătrunse în Moarte. Răcoarea i se strecura în oase, și-l auzi pe Sam răcnind ceva, dar orice zgomot sau lumină pieri în curând. Lirael păși în Moarte, cu sabia în mână și credinciosul câine alături.

Sam simți imediat prezența morții. Lirael își dădu ultima

suflare și un strat de chiciură se lăsă peste nasul și buzele ei.

Căteaua Obraznică păși lângă stăpâna ei și dispăru, lăsând în urmă un contur auriu care se risipi treptat.

— Nick! Cum rămâne cu Nick! strigă Sam brusc.

Își trase o palmă peste cap și înjură.

— De ce n-am întrebat-o!

— Mișcări pe creastă! strigă cineva în apropiere și imediat lumea se puse în mișcare.

Tindall și Gotley se-ntoarseră fiecare la plutonul său, iar maiorul zbieră niște ordine. Sudiștii care se așezaseră să-l asculte pe Sam săriră-n picioare. Unul câte unul, migratorii începură să urce povârnișul, apoi, ca la un semn, toată mulțimea năvăli spre creastă.

În aceeași clipă, fulgerele se întetiră, iar tunetele deveniră asurzitoare și aproape neîntrerupte.

— Compania mea va strânge împrejurimea, strigă Greene. Vom forma un perimetru defensiv.

Sam încuviință. Simțurile îi spuneau că de cealaltă parte a crestei, vreo șaizeci de slugi moarte porniseră deja ofensiva.

— Se apropie Morții, anunță el.

Își aținti privirile spre creastă, apoi se uită la Lirael și la sudiști, care începuseră marșul obositor spre culme. Soldații se retrăgeau spre pinten, îngroșând permanent liniile. Sudiștii înaintau încet, dar sigur spre sfârșitul lor.

— La naiba! sudui Greene. Credeam c-ai reușit să-i oprești.

— Voi vorbi cu ei! rosti Sam, luând o hotărâre bruscă.

Morții erau la o distanță de cinci minute, iar Lirael îl rugase să-i oprească pe sudiști. Dacă se mișca iute, n-avea să-i pună viața în pericol.

— Mă-ntorc imediat. Domnule Greene, vă rog să aveți grijă de Lirael. Mogget, păzește-o cu strășnicie!

Acestea fiind spuse, se-ndreptă în fugă spre un grup de sudiști pe care-l văzuse și-nainte, fără a-i da importanță. Însă acum avea o idee. În fruntea grupului mergea o bătrână albită de ani, cu veștminte și figură impunătoare, urmată de-un număr remarcabil de tineri. Fără doar și poate nu erau o familie, mai ales că nu erau însoțiți de copii și nu purtau bagaje. Bătrâna era

probabil conducătoarea lor. Atâta lucru ştia şi el despre sudişti. Spera ca măcar ea să aibă puterea să-ntoarcă marea de oameni.

Ar fi fost bine s-o convingă în mai puţin de cinci minute, căci, odată ce apăreau Morţii, orice se putea întâmpla. Dacă groaza puneă stăpânire pe sudişti, ar fi fost în stare să fugă aiurea sau să se calce în picioare. Sau ar fi refuzat să dea ascultare ochilor şi ar fi continuat orbeşte drumul spre creastă, mânaţi de promisiunea noului pământ.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Străfundurile Morții

De cum păși pe tărâmul Morții, simți fiori de gheață pe șira spinării, iar șuvoiul încercă să o tragă la fund. Lirael nu se lăsă învinsă și-și continuă drumul, luând-o pe urmele Căței care adulseca râul după Morți iscoditori.

În timp ce-și tăia drum prin apă, rememoră cele mai importante lecții din *Cartea Morților* și din *Cartea Amintirilor și a Uitării*. Paginile străluceau puternic în mintea ei, vorbindu-i despre cele Nouă Hotare și despre tainele celor Nouă Porți. Dar știința în sine, chiar și dobândită pe căi oculte, nu era totuna cu practica. Lirael nu trecuse până acum nici măcar de primul Hotar, darămite de Prima Poartă.

Cu toate acestea, înainta cu încredere, alungând orice îndoială. În Moarte nu era loc de îndoieli. Râul era iute și te dorea la primul semn de slăbiciune, și numai tăria voinței îi permitea lui Lirael să-și mențină spiritul. Dacă șovăia, avea să fie înghițită de ape și totul era pierdut.

Ajunse la Prima Poartă surprinzător de repede. În urmă cu câteva clipe, vuietul era doar un zvon, iar zidul de ceață se-ntindea în depărtări, cât vedeai cu ochii. Acum, Lirael putea să atingă ceața, iar vuietul cascadei era asurzitor.

Gândul îi zbură la acele cuvinte puternice, întipărite bine în minte. Le rosti, iar Magia Liberă se răsuși și sfârâi pe limba ei, înainte să-i părăsească buzele.

La comanda ei, în vâlul de ceață se căscă o gaură, scoțând la iveală o înlănțuire de cascade care păreau să-și verse apele în bezna unei genuni fără sfârșit. Lirael rosti o nouă incantație și roti sabia în stânga și-n dreapta. La picioarele ei apăru o potecă îngustă tăiată adânc prin cascadă, asemenea unei trecători între doi munți de apă. Porni înainte, strâns urmată de Cătea, care mai că nu se-mpleticea în picioarele fetei. În urma lor, gaura se închise, iar poteca se făcu nevăzută.

La un moment dat, un spirit minuscul ieși din apă, lângă Prima Poartă, și se-ndreptă tiptil spre Viață, pe urmele unui fir negru aproape străveziu, izvorât din buricul lui. Înainta cu pași

veseli și trăncănea întruna, gândindu-se probabil la recompensa maestrului pentru veștile aduse despre cei doi călători. Cu puțin noroc, urma să primească un trup și să fie lăsat în Viață, darul suprem pentru locuitorii morții.

Prima Poartă se dovedi a fi înșelătoare. Lirael pierdu noțiunea timpului, dar curând, râul își reluă cursul leneș, nesfârșit, prin cel de-al doilea Hotar. De cum părași cărarea, Lirael cufundă sabia în râu, pentru a se asigura că are pe ce să calce. Hotarul acesta era asemănător Primului, doar că era presărat cu gropi adânci și primejdioase, dificil de zărit din cauza luminii neclare. Lirael abia dacă vedea mai departe de lungul săbiei. Știa însă o cale sigură, trecută pe hartă de alți Abhorseni în *Cartea Morților*. Lirael o luă pe urmele înaintașilor ei, deși nu se încredea prea mult în hartă și mai dădea din când în când cu sabia prin apă. Numără totuși pașii, urmărind instrucțiunile cărții și coti de câte ori fu necesar.

Atât de concentrată era la cadența pașilor ei, încât puțin îi lipsi să cadă în a Doua Poartă. Cățeaua o prinse în ultima clipă de brâu și o trase înapoi, tocmai când numărase „unsprezece”, deși creierul îi spuse „oprește-te la zece”.

Încercă să dea îndărăt, dar strânsoarea celei de-a Doua Porți era mult mai puternică decât cea a râului. Doar agerimea Cățelei și închrâncenarea amândurora preveni dezastrul. Cu prețul epuizării, evită prăpastia, căci a Doua Poartă era un hău uriaș în care apele râului se prăvăleau ca-ntr-o chiuvetă, dând naștere unui vârtej amețitor.

— Mulțumesc, rosti Lirael cu glas tremurător, contemplând vârtejul și nefericita soartă care-o așteptase înăuntru.

Cățeaua nu răspunse îndată, preocupată să se descotorosească de cingătoarea ce-i rămăsese între dinți, acum doar o zdreanță nefolositoare.

— Liniștește-te, stăpână, o sfătui Cățeaua. Va veni vremea să ne grăbim, dar încă nu e cazul.

— Ai dreptate.

Lirael trase aer adânc în piept. După ce-și veni în fire, se ridică și rosti o nouă incantație care-i pârjoli gâtulejul și se ciocni de obraji ei reci ca gheața.

Ecoul cuvintelor ei se pierdu în abis, iar vârtejul apelor se

mai domoli, apoi îngheță. Trombele se preschimbară în trepte, iar înlănțuirea lor dădu naștere unei scări spiralate ce cobora spre vâltoarea Porții. De cum atinse primele trepte, vârtejul prinse din nou viață.

Părea că va trebui să dea de nenumărate ori roată acestui puț, dar Lirael știa că aparențele erau înșelătoare. Și, într-adevăr, trecu de Poartă în doar câteva minute, cu gândul deja la al Treilea Hotar și la capcanele așternute pentru neștiutori.

Râul era mai calduț aici și nu se-nălța mai mult de gleznă. Lumina bătea mai puternic, cu toate că nu-și schimbase nuanța cenușie, iar șuvoiul își mai demolise înaintarea. Una peste alta, era un loc mult mai plăcut decât primele două, invitând necromantul nepregătit sau nesăbuit să zăbovească.

Popasul n-ar fi durat însă mult, căci al Treilea Hotar era străbătut de valuri.

Lirael știa de primejdie și o luă la goană de cum ieși pe Poartă. Asta era fără doar și poate un loc prielnic vitezei, gândi Lirael, mâncând pământul de sub picioare. Vuietul talazului ajunse la urechile ei, talaz ținut în frâu de același farmec care potolise vârtejul. Dar Lirael nu-și întoarse privirile, ci-și văzu de fuga ei. Dacă ar fi ajuns-o din urmă, s-ar fi trezit târâte prin cea de-a Treia Poartă, de unde avea să plutească fără țintă, împietrită și fără speranță de salvare.

— Mai repede! o zori Cățeaua.

Lirael fugea acum nebunește, dar valul se apropia amenințător și teama că vor fi măturate puse stăpânire pe ea. Ajunse la cețurile Porții cu câteva palme înaintea apelor furioase, strigând în disperare vraja Magiei Libere. De data aceasta, Cățeaua i-o luă înainte și se vârî prin deschizătura îngustă din zid.

Se opriră în ușa de ceață creată de vrajă, răsuflând greu. Valul se prăvăli în urma lor, azvârlind puhoiul de Morți în hăul cascadei. Lirael își trase sufletul și așteptă apariția potecii, pentru a intra în al Patrulea Hotar.

Acest hotar îl străbătură iute, fiind mai prietenos decât celelalte, fără gropi și capcane pentru nesăbuiți. Șuvoiul era mai puternic, dar Lirael se obișnuise cu ghearele sale reci și viclene.

Nu renunță la prudență, căci, deși primejdiile fiecărui

hotar erau însemnate pe hartă, exista mereu posibilitatea unor încercări noi sau suficient de vechi și rare pentru a nu fi menționate în *Cartea Morților*. Pe lângă diferite anomalii, Cartea mai vorbea despre anumite puteri care străbăteau tărâmul Morții și n-aveau legătură cu morții sau necromanții. Astfel de fapte creau condiții ciudate sau perverteau firea obișnuită a hotarului. Lirael bănuia că însăși ea era una dintre aceste puteri.

Cea de-a Patra Poartă se înfățișă tot ca o cascadă, dar fără ceață. La prima vedere, părea lesne de trecut, căci râul își păstra cursul la niciun metru sub ei.

Cartea Morților o prevenise însă de capcană. Lirael se opri la patru metri de cascadă și rosti vraja de trecere. O panglică neagră se desprinsese încet de cursul apei și începu să plutească deasupra cascadei, întinzându-se până-n depărtări de nepătruns cu privirea. Avea un metru în lățime și părea durată din străfundurile nopții fără stele.

Lirael păși pe cărarea neagră, își recăpătă echilibrul și porni înainte. Această potecă îngustă nu acoperea doar al patrulea hotar, ci era singurul mijloc de-a traversa hotarul al cincilea. Râul era prea adânc pentru a fi străbătut și pe deasupra avea serioase proprietăți metamorfice. Un necromant care ar fi pierdut prea multă vreme în apele sale ar fi ieșit schimbat la trup și la suflet deopotrivă, și nu în bine. Spiritul Mort care-și tăia drum prin furia șuvoiului pierdea cu totul înfățișarea sa din Viață.

Nici poteca întunecată nu era lipsită de primejdii. Pe lângă faptul că era strâmtă, era și calea preferată de mai-marii Morților sau de creaturile Magiei Libere pentru a străbate cel de-al cincilea Hotar, spre Viață. De cum plăsmuia necromantul calea, aceste spirite se repezeau nebunește de-a lungul ei, nădăduind să-l biruiască pe creator cu un atac subit și devastator.

Lirael știa de aceste pericole, dar numai lătratul brusc al Cățelei o preveni de spiritul care apăruse de nicăieri și înainta rapace spre ei. Fusese odată om, dar veacurile petrecute în Moarte îl transformaseră într-o arătare hidoasă și înfricoșătoare. Avea trupul îndesat și bulbos și grumazul răsrânt în spate, pentru a nu-și pierde victimele din ochi, chiar și când fugea pe

toate patru picioarele, asemenea unui păianjen.

Într-o clipă, Lirael își scoase sabia și străpunse obrazul creaturii care se năpustise asupra ei. Dar arătarea nu se dădu bătută cu una cu două, în pofida jetului de scânteii albe ce țâșni din trupul ei fantomatic, pe măsură ce Magia Legământului îi mistuia spiritul. Dimpotrivă, lăsă sabia s-o străpungă până aproape de mâner și se năpusti încă o dată asupra ei, cu flăcări în ochi și o gură cât toate zilele, sâsâind și scuipând întruna.

Lirael îi trase un picior, încercând să-și scoată sabia și în același timp îl dăgăni pe Saraneth, dar nu-și găsi echilibrul și glasul clopotului răsună fals. Eco-ul disonant îi răpi mințile, și-n loc să se preocupe de creatura Moartă, gândurile îi umblară haihui, făcând-o să uite de pericolul imediat.

O clipă mai târziu – sau să fi fost un minut? – își veni în simțiri și teama puse stăpânire pe trupul ei. Creatura aproape că izbutise să iasă din sabie și se pregătea de un nou atac.

— Potolește clopoțelul! Iătră Cățeaua, care se făcuse mai mică și încerca acum să se repeadă la creatură printre picioarele lui Lirael.

— Ce?

Lirael constată cu groază că Saraneth încă suna în mâna ei, fără să-și fi dat seama. Îi amuți glasul cu degete tremurânde. Clopoțelul scoase un ultim suspin, înainte să pătrundă în banduliera ei, dar fu suficient s-o distragă încă o dată, tocmai când făptură se pregătea de atac. De data aceasta, se aruncă de-a binelea asupra ei, chită s-o strivească sub greutatea corpului masiv și palid. Cățeaua îi ghici intențiile și-n loc să se strecoare printre picioarele lui Lirael, sări cu labele pe spinarea ei.

Lirael căzu în genunchi, chiar în clipa-n care monstrul se năpusti asupra ei. Una din ghearele sale îi smulse din zbor un fir de păr, dar Lirael nu băgă de seamă. Se răsuci în disperare și se ridică nesigură în capul oaselor, cu orice speranță de biruință zdrobită.

Când colo, nici urmă de creatură. Doar Cățeaua stătea acolo, cu o înfățișare sălbatică: era uriașă, părul i se umflase ca țepii unui arici, iar din colții ca niște pumnale curgeau flăcări roșii. Furia i se citea în priviri.

— Ce s-a întâmplat? șopti Lirael.

Nu se temuse niciodată de prietena ei, dar nici nu pătrunsese vreodată atât de adânc în Moarte. Aici totul se putea întâmpla. Toți erau supuși schimbării.

— Îmi cer scuze. M-a cuprins furia.

— Unde a dispărut? întrebă Lirael, făcând privirea roată.

Poteca era pustie, la fel și râul de dedesubt. N-auzise niciun pleosc. Sau poate o înșelau simțurile. Era încă zăpăcită de glasul lui Saraneth.

— Jos, făcu prietena ei semn cu botul. Ar fi bine să ne grăbim. Scoate și un clopoțel, pentru orice eventualitate. Ranna are mai multă compasiune pentru spiritele de-aici.

Lirael îngenunche și mângâie nasul Căței.

— Fără tine nu m-aș fi descurcat aici, mărturisi ea, apoi o sărută pe bot.

— Știu, știu, rosti Căteaua nerăbdătoare, ciulind dintr-odată urechile. N-auzi nimic?

— Nu.

Lirael se ridică, atentă la orice sunet și mâna coborî pe negândite după Ranna.

— Până nu de mult mi se părea că cineva... sau ceva ne urmărește. Acum sunt sigură de asta. O creatură puternică gonește pe urmele noastre.

— Hedge! exclamă Lirael.

Uită numaidecât de nesiguranță și problemele de echilibru și o luă la fugă.

— Crezi că-i tot Mogget?

— Nu, nu e Mogget, se încruntă Căteaua.

Se opri o clipă și privi înapoi, cu urechile țepene. Apoi clătină din cap.

— Oricine sau orice ar fi, e mai bine să-l lăsăm în urmă.

Lirael încuviință și strânse cu tărie mânerul săbiei și clopoțelul. Indiferent cu ce-ar fi dat piept în continuare, din față sau din spate, hotărî să nu se mai lase surprinsă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Sudiștii și cutiile de racord

Negura învăluisese debarcaderul și urca neîncetat de-a lungul dealului. Văzând-o cum se rostogolește, brăzdată de fulgere, Nick își închipui un trup aproape străveziu, străbătut de vene luminoase. Nu că ar fi existat asemenea făpturi...

Încerca să-și aducă aminte ce avea de făcut. Emisferele erau în apropiere, undeva prin ceață. O parte din el ar fi vrut să asiste la contopirea finală, dar o altă parte, rebelă, dorea exact opusul, să oprească unirea emisferelor cu orice preț. Părea că două glasuri distincte se cuibăriseră în mintea lui și șușoteau cu atâta vehemență încât nu puteau fi înțelese.

— Nick! Ce ți-au făcut?

Pentru o clipă, Nick avu impresia că a treia voce se infiltrasese în creierul său, dar glasul repetă întrebarea. Se răsuci în toate direcțiile, dar nu reuși să străpungă negura. Dintr-odată, zări un cap ieșind de după colțul celei mai apropiate barăci. Trecură câteva secunde până-l recunoscă pe prietenul său de la Universitatea din Corvere, Timothy Wallach. El era studentul pe care-l însărcinase cu supervizarea lucrărilor la ferma de fulgere. Era puțin mai în vârstă ca el, vesel, dar ușor apatic și mereu îmbrăcat la patru ace.

Mai puțin acum. Pe chipul palid al lui Tim se zăreau urme de noroi, la fel și pe pantaloni sau pantofi, iar gulerul cămășii fusese complet smuls. Stătea cuibărit la adăpostul barăcii și tremura din toate încheieturile, de parcă-l lovise febra sau era teribil de înspăimântat.

Nick îi făcu semn cu mâna și o luă târâș spre el, dar se poticni și numai zidul barăcii îi opri căderea.

— Trebuie să-l oprești, Nick! exclamă Tim.

Ochii i se plimbau nebunește dintr-o parte în alta și părea să nici nu-l observe pe Nick.

— Nu știu ce face... ce faceți voi doi... dar nu e bine deloc!

— Ce? Întrebă Nick ostenit.

Făcuse doar câțiva pași, dar se simțea epuizat, iar una din voci devenise mai puternică.

— Păi ce facem noi? E un experiment științific, nimic mai mult. Și pe cine trebuie să opresc? Eu comand aici.

— Pe el! Pe Hedge! bolborosi Tim, făcând semn către emisferele înconjurate de un strat gros de ceață.

— Mi-a ucis muncitorii! I-a omorât pe toți! Îndrepta un deget către unul și omul se prăbușea fără suflare. Din nimic!

Mimă o vrajă cu mâna și izbucni în plâns, dar pe obrajii lui nu curgeau lacrimi. Din gură-i ieși o învălmășeală de cuvinte, suspine și sughițuri.

— Am văzut cu ochii mei. Era doar... doar...

Coborî privirile. Limbile ceasului erau încremenite pe veci la șapte fără șase minute.

— Era doar șapte fără șase, șopti Tim. Robert a văzut sosirea cabotierelor și a dat trezirea, ca să putem sărbători terminarea proiectului. Eu m-am întors la baracă să iau o sticlă ce-o ținusem special pentru acest moment... Am văzut totul pe geam...

— Ce-ai văzut? întrebă Nick.

Încerca să înțeleagă baiul lui Tim, dar durerea din piept nu-i dădea pace și nu reușea să facă legătura între Hedge și muncitorii omorâți.

— Nick, ceva s-a întâmplat cu tine, șopti Tim, ferindu-se din calea lui. Nu înțelegi? Emisferele alea sunt diabolice, iar Hedge mi-a omorât muncitorii! Chiar și pe cei doi ucenici... pe toți! Am văzut-o cu ochii mei!

Brusc, Tim se aplecă și tuși violent, căci de vărsat nu mai avea ce să verse.

Nick îl privi în tăcere. Prezența cuibărită în el savură din plin veștile despre moarte și suferință, în timp ce forța potrivnică se răsuci înspăimântată, scârbită și plină de îndoieli. Durerea din piept deveni insuportabilă și Nick se prăbuși la pământ, cu o mână la piept și cealaltă la gleznă.

— Trebuie să fugim, spuse Tim, ștergându-se la gură cu dosul palmei tremurânde. Trebuie să avertizăm pe cineva.

— Da, șopti Nick.

Reușise să se ridice în picioare, dar stătea în continuare aplecat, cu mâna la inimă, încercând să agațe bucata de nai din manșeta pantalonilor. Se străduia să ignore durerea din trup și

Învălmășeala din creier.

— Da... du-te tu, Tim. Spune-i... ei... spune-le că voi încerca să-l opresc. Spune-i...

— Ce? Cui? Trebuie să vii cu mine.

— Nu pot, șopti Nick.

Amintirile îi năvăliră în minte. Vorbise cu Lirael în barca de trestii și se străduise tot timpul să țină fărâma Distrugătorului sub control. Își aminti de grețuri și de arsura metalică ce-i cuprindea limba... Se înălța chiar acum pe coșul pieptului.

— Fugi! rosti el iute, dându-i un brânci lui Tim. Fugi până nu... Aaah!

Își înăbuși un urlet, se prăbuși la pământ și se ghemui. Tim se târî lângă el și văzu cum își dă ochii peste cap. Hotărî să-l ducă-n spinare, dar se răzgândi când din gura lui Nick începu să iasă un fum alb.

Frica puse stăpânire pe el și o luă la sănătoasa în susul dealului, printre țărșii metalici. Trebuia doar să traverseze creasta, să se facă nevăzut. Să scape de fermă, de trăsnete și de negură...

Nick strânse și mai tare bucata de nai între degete. Bolborosea vorbe fără înțeles într-un ritm nebunesc:

— Capitala Corvere, două milioane de produse principale manufacturate bancar atracția dintre două obiecte e direct proporțională cu produsul s-au ivit zorii inima mea patru mii opt sute și vântul bate în toate direcțiile alb sălbatic Tată ajută-mă Mamă Sam ajută-mă Lirael...

Brusc, puse capăt sporovăielii și răsuflă puternic. Fumul alb se risipi în negură și gâtlejul i se răcori. Nick mai răsuflă de două ori, apoi, de încercare, dădu drumul manșetei ce găzduia bucata de nai. Simți un fior pe șira spinării, dar își amintea cine e și ce trebuia să facă. Se ridică în picioare, sprijinindu-se de zidul barăcii, și-o porni prin negură. Emisferele argintii îi licăreau ca de obicei în minte, dar Nick îngropă flacăra lor cât mai adânc. Acum se gândea numai la planurile fermei. Dacă Tim îi urmase instrucțiunile cu strictețe, una dintre cele nouă cutii de racord se afla chiar în spatele clădirii principale a fabricii.

Atât de groasă era ceața, că aproape că se izbi de zidul fabricii. O luă pe ocolite, cât mai repede cu putință, încercând să

evite capătul sudic, unde Morții se străduiau să încarce prima emisferă pe vagonul-platformă.

Emisferele străluceau în mintea lui mai puternic decât fulgerele. O dorință uriașă puse dintr-odată stăpânire pe el: să verifice dacă erau bine montate pe platformă, dacă firele și cablurile erau strânse temeinic, dacă șina fusese înnisipată pentru a avea aderență pe această negură umedă... Trebuia să se-ngrijească de toate. Emisferele trebuiau contopite!

Nick căzu în genunchi pe linia ferată, apoi se ghemui pe traversele roase de vreme, lângă atingerea rece a metalului, își înăbuși impulsul de-a fugi spre emisferă și înșfacă manșeta. Disperat, își aminti cum Lirael îl ajutase să urce în barca de trestii, își aminti de promisiunea pe care i-o făcuse. Mai demult, prietenul său Sam îl ridicase după ce fusese lovit de-o minge la un joc de crichet. Tim Wallach, cu costum și papion, îi turna un pahar de gin tonic.

— Pe cuvânt de Sayre, pe cuvânt de Sayre, pe cuvânt de Sayre.

Bolborosind întruna, își continuă drumul în patru labe, nebăgând de seamă așchiile ce-i necăjeau picioarele. Se târî până la extremitatea clădirii, apoi se sprijini de zid și șontăcăi până la cutia de racord care era de fapt o întreagă colibă. Înăuntru, sutele de cabluri conectate la paratrăsnete se contopeau într-unul singur, mai gros decât trupul lui Nick.

— Îl voi opri, își șopti el când ajunse în preajma barăcii.

Surzit de tunet, aproape orbit de fulger și schimonosit de durere și greață, Nick încercă să deschidă ușa metalică pe care era inscripționat un trăsnet galben și cuvintele: „PERICOL DE MOARTE”. Ușa era însă ferecată.

Nick scutură clanța, dar această mică demonstrație de revoltă îl secătui de puteri, așa că se tolăni în prag.

Dăduse greș. Fulgerele brăzdau în continuare povârnișul, însoțite de tunete și ceață. Morții lucrau neconținut pentru a încărca emisferele. Una din ele se afla deja pe platformă și se-ndrepta spre capătul liniei, cu toate că Morții care împingeau vagonul cădeau întruna secerați de trăsnet. Cealaltă emisferă suspenda deasupra debarcaderului... până în clipa-n care fulgerul lovi frânghia și globul de metal căzu cu putere, strivind

câteva slugi Moarte. Când emisfera fu ridicată din nou, slugile zdrobite se târâă neabătute afară, deși nu mai aduceau deloc a oameni și nu mai foloseau nimănui. Urcară dealul târâș pentru a se alătura Morților trimiși de Hedge ca triumful final al Distrugătorului să nu sufere întârziere.

— Trebuie să mă credeți pe cuvânt! rosti Sam exasperat. Mai spune-i o dată: ca prinț al Vechiului Regat mă leg să ofer fiecăruia dintre voi o bucată de pământ arabil!

Un tânăr sudist îi tălmăcea cuvintele, deși Sam ar fi băgat mâna în foc că bătrâna înțelegea perfect ce spune. Majoritatea sudiștilor știau ancelstierrana vorbită. De data aceasta, femeia îi opri pe interpret la jumătatea frazei și îi vârî hârtia între degete. Sam aruncă o privire peste ea, știind că peste două minute trebuia să se-ntoarcă la Lirael.

Broșura era tipărită pe ambele părți, în mai multe limbi. Era intitulată „Pământ pentru poporul sudist” și promitea zece pogoane de teren arabil oricui prezenta documentul la „oficiul de împrumut” din Forwin Mill. Într-un colț apărea blazonul, chipurile oficial, iar actul fusese emis de așa-numitul Oficiu de Recolonizare Ancelstierran.

— E fals, rosti Sam revoltat. Nu există niciun Oficiu de Recolonizare Ancelstierran, și chiar dac-ar fi existat, de ce naiba v-ar fi trimis la Forwin Mill?

— Acolo se află pământul, răspunse calm tânărul interpret. Cu siguranță există și un Oficiu de Recolonizare. Altfel, de ce ne-ar fi lăsat poliția să strângem taberele?

— Uitați-vă și voi ce se petrece acolo! răcni Sam, fluturând mâinile spre norii de furtună. Fulgerele erau vizibile de unde se aflau acum și chiar de la poalele dealului.

— Dacă mergeți acolo, veți muri! De-aia v-au dat drumul! Dacă muriți, scapă și ei de-o grijă, fără să-și murdărească mâinile.

Bătrâna se îndreptă de spate și privi cu atenție la spectacolul de fulgere, apoi spre albastrul ce împânzea bolta la nord, est și sud. Îi făcu semn interpretului și rosti trei cuvinte.

— Ne dai cuvântul tău în sânge? întrebă interpretul și scoase un cuțit confecționat dintr-o coadă de lingură. Ne oferi

pământ în țara ta?

— Da, promit pe sângele meu, rosti Sam pe negândite. Vă voi oferi pământ și vă voi ajuta să vă stabiliți acolo.

Bătrâna întinse palma, însemnată cu sute de cicatrici minuscule ce formau o spiră complicată. Interpretul o împunse cu cuțitul și-l învârti de câteva ori pentru a forma un nou punct.

Veni rândul lui Sam să întindă palma, dar gândurile îl purtau mereu spre Lirael și atacul iminent, astfel că nu simți tăietura.

Bătrâna vorbi iute și deschise palma. Interpretul îi făcu semn lui Sam să-și culce palma pe-a ei. Femeia îl strânse surprinzător de tare pentru brațul ei uscat și ciolănos.

— Bine, minunat, îngăimă Sam. Spune-le oamenilor să se ntoarcă de cealaltă parte a pârâului și să aștepte. Îndată ce termin aici, vom... voi aranja să primiți pământurile.

— De ce să nu așteptăm aici? întrebă interpretul.

— Pentru că se va da o luptă, rosti Sam nerăbdător. Oh, Legământule, păzește-mă! Va rog întoarceți-vă cât mai iute! Apa curgătoare e singura protecție pe care o aveți!

Înainte ca sudiștii să-i mai pună o întrebare, Sam făcu stânga-mprejur și-o luă la fugă. Interpretul strigă după el, dar Sam nu catadicsi să-i răspundă. Simțea apropierea morților și se temea să n-o fi lăsat de izbeliște pe Lirael. Sărmana zăcea pe acel pinten, iar el era principalul ei protector. Chiar dacă printre ancelstierrani existau inițiați într-ale Legământului, nu se bizuia prea mult pe ei.

În timp ce Sam gonia spre Lirael, interpretul și bătrâna discutau aprins. Interpretul făcea semne către mijlocul văii, unde curgea pârâul. Bătrâna aruncă o ultimă privire fulgerelor, apoi rupse hârtia, o aruncă la pământ și scuipă pe ea. Cei din jur îi urmară gestul și în curând toată mulțimea rupea hârtii și scuipa de mama focului. Bătrâna se întoarse și o luă în direcția pârâului. Gloata o urmă asemenea unei turme de oi mânată de păstor

Sam urca pintenul și mai avea puțin până la stânci, când auzi strigăte înainte:

— Stai! Stai!

Simțurile îi spuneau că Morții erau încă destul de departe,

dar cu toate astea iuți pasul și scoase sabia. Luați prin surprindere, soldații îi făcură loc să urce. Lirael zăcea între stânci, fără suflare. Maiorul Greene o păzea cu doi soldați. La trei metri în față, alți doi soldați stăteau aplecați deasupra unui tânăr, cu baionetele la gâtul său.

Tânărul stătea întins la pământ, tremurând ca varga. Avea hainele și pielea arse, și-și pierduse aproape tot părul. Dar nu era o slugă Moartă. Sam realizează că bărbatul pârjolit nu era cu mult mai în vârstă ca el.

— Nu eu, nu eu, nu-s dintr-ai lor, vin pe urmele mele, ți-pă el. Ajutați-mă vă rog!

— Cine ești? Întrebă maiorul Greene. Ce se petrece acolo?

— Sunt Timothy Wallach, gâfâi tânărul, și nu știu ce se petrece! E un coșmar! Acel... nu știu ce e... Hedge mi-a omorât toți muncitorii! A întins degetul spre ei și și-au dat duhul.

— Cine te urmărește? Întrebă Sam.

— Habar n-am, suspină Tim. Erau oamenii mei. Acum nu știu ce sunt. Pe Krontas, de pildă, l-a lovit fulgerul, dar a continuat să fugă cu capul în flăcări. Sunt...

— Morții, completă Sam. Ce treabă aveai la Forwin Mill?

— Sunt de la Universitatea din Corvere, șopti Tim.

Făcea mari eforturi să se stăpânească.

— Am construit ferma de fulgere pentru Nicholas Sayre. N-am... nu știu la ce folosește, dar nu-i lucru curat acolo. Trebuie s-o scoatem cumva din funcțiune! Nick a zis că va încerca, dar...

— Nicholas e acolo? i-o tăie Sam.

— Da, dar e ca vai de el. Abia dacă m-a recunoscut. Nu cred că mai poate face prea multe. Din gură îi ieșea fum alb...

Sam ascultă vorbele sale cu amărăciune. Fumul alb, îi spusese Lirael, e semnul că Distrugătorul a pus stăpânire pe ființa ta. Orice speranță pentru prietenul său pieri. Nicholas era pierdut.

— Ce-i de făcut? Întrebă Sam. Cum putem scoate ferma din funcțiune?

— În fiecare dintre cele nouă cutii de racord se găsește câte un întrerupător, șopti Tim. Dacă le-am desface... Dar nu știu de câte circuite e nevoie. Sau... Ai putea să tai cablurile de alimentare pentru paratrăsnete. La o mie și unu de

paratrăsnete, lovite constant de fulger, ți-ar trebui un echipament special...

Sam nu auzi ultima frază. Toată tristețea pentru necazul lui Nick se risipi odată cu fiorul de gheață ce-i străbătu spinarea. Ridică mâna și-l împinse pe Tim la o parte. Primul val de Morți urma să dea năvala, iar orice discuție despre cutii de racord și alte asemenea dispozitive era pură pedanterie.

— Vin! strigă el.

Sări iute pe o stâncă și intră în Legământ pentru a pregăti câteva vrăji devastatoare. Găsi pregătirea lor mult mai ușoară decât se așteptase. Vântul bătea dinspre apus și-n mod firesc ar fi trebuit să-ntâmpine dificultăți de această parte a Zidului. Dar Legământul vibra puternic, aproape la fel de limpede și de omniprezent ca-n Vechiul Regat. O bună parte din acea energie venea însă din interiorul său.

— Fiți gata! răcni Greene, iar comanda sa fu transmisă mai departe de sergenții și caporalii ce comandau cercul de soldați format în jurul formei înghețate a lui Lirael. Țineți minte, nu trebuie să se-atingă de Abhorsen!

— Abhorsen.

Preț de o clipă, Sam închise ochii, încercând să-și alunge suferința. Nu venise vremea să jelească sau să-și închipuie o lume fără părinții lui. Valul de slugi Moarte cobora povârnișul, iuțind pasul de cum simți apropierea Vieții.

Sam pregăti vraja și privi împrejur. Arcașii așteptau cu săgețile pregătite, iar soldații cu baionete formau un zid în jurul lor. Greene și Tindall stăteau alături, cu vrăjile la-ndemână. Lirael zăcea câțiva metri mai în spate, apărată de cordonul militar.

Dar unde era Mogget? Motanul alb era de negăsit.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Monstruozitatea Lathal

A cincea Poartă era o cascadă inversă. Râul se izbea de un perete nevăzut și se cățara pe el. Cărarea neagră ce traversa al Cincilea Hotar se sfârșea la mică distanță de această cascadă răsucită, iar la mijloc se căsca un hău. De la marginea potecii, Lirael și Cățeaua scrutau priveliștea amețitoare. Era foarte derutant să vezi apa urcând acolo unde trebuia să coboare, dar, din fericire, înălțimile cascadei se pierdeau într-un cenușiu difuz. Chiar și-așa, Lirael bănuia că gravitația nu funcționa cum trebuie aici și n-ar fi fost surprinsă să cadă în sus.

În fapt, știa că odată ce-avea să rostească farmecul pentru a Cincea Poartă, urma într-adevăr să cadă în sus. Aici nu existau cărări sau trepte. Vraja pur și simplu te proteja de furia cascadei.

— Ține-te de zgarda mea, stăpână, spuse Cățeaua uitându-se la cascadă. Altfel, farmecul nu va avea efect asupra mea.

Lirael vârî sabia în teacă și-și petrecu degetele după zgarda Cățelei, simțind atingerea caldă și familiară a Legământului. Deși atinsese zgarda de mii de ori, o senzație stranie de *dejă-vu* puse stăpânire pe ea, de parcă ar fi cunoscut acele însemne de altundeva, dintr-o sursă relativ nouă. Dar n-avea timp să cugete.

Strânse puternic și rosti cuvintele care urmau să le poarte de-a lungul cascadei răsucite. Arșița Magiei Libere îi pătrunse în gură și în nări. În ritmul acesta, avea să-și piardă vocea, dar măcar ar fi scăpat de răceala ancelstierrană... cel puțin în forma ei spirituală. Nu știa cu exactitate ce urmări aveau schimbările din Moarte asupra trupului viu, decât că, odată ucisă aici, avea să moară și în Viață.

Vraja întârzia să-și facă efectul și Lirael fu pe punctul să rostească încă o dată cuvintele, dar tocmai atunci, o pânză de apă se miji din cascada răsucită, întinsă și subțire, asemenea unui bizar tentacul. Traversă tremurătoare hăul care despărțea apa de poteca întunecată și se încolăci ca o pătură în jurul lui

Lirael și a Cățelei, dar fără să le atingă. Apoi se înalță cu amândouă spre cascadă, în cadența suvoiului vertical.

Suiră așa câteva minute, până ce hotarul de sub ele se făcu nevăzut în lumina cenușie și difuză. Dintr-odată, brațul de apă se opri, deși cascada își continua probabil neabătută drumul spre infinit și-și aruncă pasagerii de cealaltă parte a apei.

Lirael închise ochii în fața contactului iminent cu ceea ce simțurile și judecata îi spuneau că e o stâncă, dar aici logica umană înceta să funcționeze, cum bine o dovedea gravitația răsturnată. Așa ajunseră în al Șaselea Hotar. Aici, râul se preschimba într-un lac puțin adânc și nemișcat. Pretutindeni în jur roiau Morții.

Prezența lor era atât de puternică, încât Lirael avu impresia că se aflau chiar lângă ea. Unii dintre ei pândeau probabil în apă. Lirael dădu îndată drumul Cățelei și o scoase pe Nehima, care vibră în mâna ei.

Sabia și clopoțelul aveau să-i țină la respect pe mulți dintre ei. Majoritatea zăboveau aici până ce forțe misterioase îi forțau să-și continue drumul, căci le era cu neputință să se-ntoarcă. Foarte puțini încercau să ia din nou drumul Vieții și, de cum zăriră scânteia Vieții din Lirael, tânjiră însetați după ea. Alți necromanți le potoliseră setea și îi întorseseră de la pragul celei de-a Noua Porți, cu sau fără voia lor. Aceasta e tânără, gândeau ei, pradă ușoară pentru un stăpân al Morților, dacă se afla cumva prin apropiere.

Și într-adevăr, erau trei.

Trei umbre uriașe cu tăciuni aprinși în ochi se plimbau maiestuos printre spiritele mărunte. Cu trei mai mult decât și-ar fi dorit ea să întâlnească.

Din fericire, *Cartea Morților* oferea soluții pentru o astfel de confruntare, în al Șaselea Hotar. Pe deasupra, nu era singură, o avea alături pe Căteaua Obraznică.

Cei trei Morți îngrozitori se năpustiră spre ea, iar Lirael îl scoase pe Saraneth în locul lui Ranna. De data aceasta, izbuti să se stăpânească și îl sună, alăturând glasului său profund toată îndârjirea de care era în stare.

Glasul puternic al lui Saraneth răzbătu până-n adâncurile

hotarului. La auzul său, mortăciunile ezitară, pregătindu-se să-l înfrunte pe acest necromant obraznic care dorea să le înstăpânească.

Apoi slobozică un hohot de râs ca isteria unei mulțimi în care absurdul se împletea cu mâhnirea. În mod clar, acest necromant era atât de incompetent încât își concentrase voința pe spiritele mărunte care împânzeau hotarul.

Fără a se opri din râs, cei trei morți se repezică lacomi înainte, aruncându-și priviri fugare unul altuia, cu speranța de a-i da la o parte. Căci cel care ajungea primul la necromant urma să se înfrupte cu seva Vieții lui. Viața și puterea erau singurii însoțitori de nădejde în lungul drum spre ieșirea din Moarte.

La început, nu băgară de seamă spiritele care se agățaseră de picioarele lor și le rodeau gleznele, tot așa cum un om ignoră câteva înțepături de țânțar.

Dar tot mai multe spirite ieșeau din apă și se năpusteau asupra lor, așa că cei trei Stăpâni își luară răgazul să le rupă în bucăți sau să le sfâșie cu fălcile lor înflăcărate. Acum nu mai râdeau, ci răcneau furioși, făcând pământul să se cutremure sub pașii lor.

Preocupat cu spiritele mărunte, Mortul din apropierea ei nu observă că o vrajă a Legământului menită să-i dezvăluie numele îi dădea târcoale. N-o văzu nici pe Lirael, care înaintase prin valul de mortăciuni mărunte.

Când într-un final o observă, era prea târziu. În locul poruncitorului Saraneth, creatura auzi cântul milităros al lui Kibeth, special dezlănțuit pentru urechile sale. De glasul său nu te puteai ascunde, chiar și după ce clopoțelul înceta să mai sune.

— Lathal, Monstruozitate ce ești! porunci Lirael. Ți-a sosit ceasul. Ascultă chemarea celei de-a Noua Porți și treci de partea cealaltă!

Lathal scoase un țipăt trădând un mileniu de chinuri. Cunoștea acel glas, căci răzbatuse în Viață de două ori în ultimii o mie de ani, și de fiecare dată, indiferent de mânuitor, fusese izgonit de acel sunet rece. Până acum izbutise să scape de chemarea ultimei Porți. De-acum înainte, Lathal nu avea să mai cunoască lumina soarelui și dulcea sevă a creaturilor vii. Era

mult prea aproape de poarta finală, iar chemarea era prea puternică.

Drubas și Sonnir auziră glasul clopoțelului și-al mânuitorului, precum și țipătul lui Lathal și înțeleseseră că n-aveau de-a face cu un necromant nesăbuit, ci cu Abhorsenul în persoană. Unul nou, căci pe cel vechi îl știau și ar fi luat-o imediat la fugă. Mânuia o sabie nouă, pe care aveau să și-o amintească de-acum înainte.

Urlând fără încetare, Lathal o luă înapoi prin apă, poticnindu-se la tot pasul în mortăciunile care se agățau de picioarele lui. Se zvârcoli din toate puterile, încercând să se ntoarcă, dar fără succes.

Lirael nu-l urmă pentru a nu risca să fie trasă prin cea de-a Șasea Poartă odată cu el. Observă cu un amestec de satisfacție și mâhnire că ceilalți doi Stăpâni o zbughiseră, tăindu-și drum prin spiritele care refuzau cu îndârjire să le dea drumul.

— Stăpână, mă lași să-i prind? întrebă Cățeaua nerăbdătoare, pornind pe urmele celor două umbre uriașe. Hai, te rog!

— Nu, rosti Lirael cu hotărâre. Pe Lathal l-am luat pe nepregătite. Ceilalți doi vor fi mult mai atenți acum și mult mai periculoși împreună. Plus că n-avem timp de pierdut.

Brusc, țipătul lui Lathal amuți, iar râul se învolbură la picioarele ei. Lirael se înfipse bine în pământ și se sprijini de trupul zdravăn al Cățelei. Preț de câteva minute, râul goni spre Poartă, iar Lirael se luptă să rămână la suprafață, apoi tot la fel de brusc, curentul se domoli și apele din al Șaselea Hotar erau din nou calme.

Fără a zăbovi o clipă, Lirael porni spre punctul unde urma să invoce a Șasea Poartă. Spre deosebire de celelalte hotare, Poarta de-aici nu se afla într-un loc anume. La răstimpuri, apărea te miri unde, și-atunci pândeau un mare pericol, sau putea fi deschisă oriunde în apropierea celei de-a Cincea Porți.

Ca să nu aibă surprize, Lirael o vârî pe Nehima în teacă și apucă zgarda Cățelei. Intonă apoi vraja, umezindu-și din când în când buzele pentru a mai domoli arșița Magiei Libere.

Pe măsură ce vraja prindea formă, apa din jurul lor se scurse, lăsând în urmă un petic de uscat cu raza de trei metri.

Când ultimul strop de apă fu înlăturat, peticul începu să se scufunde, întâi încet, apoi tot mai iute, până ajunseră la fundul unui puț îngust și uscat, săpat adânc într-un munte de apă.

Ca la un semn, pereții acvatici se prăbușiră cu un vuiet infernal, revărsându-se în toate direcțiile. După ce apele spumegânde se mai potoliră, râul crescă din nou până la înălțimea gleznelor, reluându-și cursul grăbit.

Se aflau în cel de-al Șaptelea Hotar. Înaintea lor se înălța prima dintre cele trei porți ce mărgineau adâncurile Morții. A Șaptea Poartă se înfățișa ca un cordon nesfârșit de flăcări ce ardeau în nuanțe stranie pe luciul apei, răspândind o lumină strălucitoare ce tulbura ochiul după veșnicul cenușiu din celelalte hotare.

— Ne apropiem, rosti Lirael cu un amestec de ușurare și neliniște. Ușurare că izbutiseră să ajungă aici; neliniște pentru ceea ce-i aștepta înainte.

Dar cățeaua privea în urmă, cu urechile ciulite și nu păru să-i dea importanță. Brusc, se uită în ochii ei și îi spuse:

— Stăpână, următorul nostru e foarte aproape. Cred acum că e Hedge! Să ne grăbim!

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Planul misterios al lui Mogget

Nick se ridică anevoie și se sprijini de ușă. Găsise pe jos un cui îndoit și, cu toate că nu-și mai amintea exact cum funcționează lacătele, încercă pentru a doua oară să pătrundă în clădirea de beton care găzduia cutia de racord, vitală pentru bunul mers al fermei de fulgere.

N-auzea decât vuietul tunetelor și nu putea să-și înalțe privirile de teama trăsnetelor, care cădeau în apropierea lui. Drăcia din el ar fi vrut să-i abată ochii spre emisfere, să verifice dacă erau încărcate cum trebuie pe platforma de bronz. Însă, chiar dacă ar fi cedat impulsului, nu mai avea suficiente forțe să se supună.

Căzu la pământ și scăpă cuiul printre degete. Pipăi după el, știind că nu mai există speranțe. Oricât de zadarnice-i erau încercările, trebuia să facă ceva.

Simți o atingere pe obraz și tresări. O altă atingere, aspră și mai umedă ca negura. Nick miji încet ochii, gata să înfrunte strălucirea albă a fulgerului.

Și-ntr-adevăr, fulgerul lovi puternic, dar prin strălucirea lui întrezări o altă albeață, mai plăcută vederii. Era un pisoai alb, care-l lingea cu delicatețe pe față.

— Valea! bolborosi Nick, dar glasul păru un chițcăit în simfonia de tunete.

Flutură din mână și adăugă:

— Te va lovi fulgerul.

— Mă cam îndoiesc, îi șopti Mogget în ureche. De altminteri, am hotărât să te iau cu mine. Din nefericire. Poți să umbli?

Nick scutură din cap și descoperi cu mirare că mai avea lacrimi de vărsat. Nu era surprins că vorbea cu o pisică. Lumea se năruia în jurul său și orice era posibil.

— Nu, murmură el. Am ceva în mine, pisoiole, și nu vrea să-mi dea drumul.

— Atenția Distrugătorului e abătută în altă parte.

Slugile Moarte încărcău neabătute cea de-a doua emisferă

care era așezată pe platforma vagonului. Ochii verzi ai pisicii oglindeau panoplia de fulgere, dar nu clipeau.

— Nici Hedge nu-i pe fază, adăugă el.

Mogget inspectase zona cu atenție și-l descoperise pe Hedge în cimitirul fostului mare târg. Necromantul zăcea într-un mormânt de gheață, plecat fără îndoială pe tărâmul Morții pentru a-și chema întăriri. Din câte vedea era destul de priceput, căci pretutindeni în jur cadavrele ieșeau cu sutele din pământ.

Ceva îi spunea lui Nick că asta era ultima lui șansă, că animalul vorbitor din fața sa era asemenea câinelui din vise, legat cumva de Lirael și de prietenul lui, Sam. Cu ultimele forțe reuși să se ridice în capul oaselor și încremeni. Era prea ostentiv și mult prea aproape de emisfere pentru a mai face un pas.

Mogget îl fixă cu privirile, dând din coadă iritat.

— Dacă de-atâta ești în stare, va trebui să te car.

— C... cum? îngăimă Nick.

Nici prin gând nu-i trecea cum ar fi putut o făptură așa mărunță să poarte pe brațe un om în toată firea. Sau chiar și unul așa sleit ca el.

Mogget se ridică în două labe și, fără să-i răspundă, își începu transformarea.

Nick se holba la pata albă care până în urmă cu câteva clipe fusese un pisoiaș. Fulgerele îi umpleau ochii de lacrimi. Animalul se preschimbase sub privirile lui, dar Nick refuza să-și dea crezare ochilor.

În locul pisoiașului stătea acum un bărbat scund, subțire în brâu, cu păr bălai și piele străvezie de albinos, cu toate că n-avea ochii roșii, ci verzui-strălucitori, migdalați ca... ca ochii motanului. La brâu, purta o cingătoare de piele roșie, de care era agățat un clopoțel argintiu, iar manșetele robei albe erau presărate cu cheițe argintii, aceleași cheițe pe care Nick le zărise pe mantia lui Lirael.

— Bun, roți Mogget, precaut.

Simțea fragmentul Distrugătorului în Nick și chiar dacă restul spiritului său era preocupat cu contopirea, trebuia să aibă mare grijă. Hotărî să folosească un vicleșug.

— Te voi ridica și vom căuta un loc potrivit de unde să

asistăm la unirea emisferelor.

De cum auzi de emisfere, Nick simți că-i ia pieptul foc. Da, erau aproape, foarte aproape...

— Trebuie să supervizez lucrările, rosti el răgușit.

Închise ochii și imaginea emisferelor apăru în mintea lui, mai strălucitoare ca orice fulger.

— S-au încheiat lucrările, îl liniști Mogget.

Îl ridică în spinare cu brațele sale surprinzător de vânjoase, având grijă să nu-i atingă pieptul. Se asemana cu o furnicuță ce ducea o încărcătură mult mai mare ca ea.

— Mergem să căutăm un loc mai bun, de unde să putem privi momentul contopirii.

— Un loc mai bun, bolborosi Nick.

Cuvintele avură darul să-i aline arșița din piept și să-i redea propriile gânduri.

Deschise ochii și privirile sale le întâlneau pe cele ale purtătorului său, dar nu reuși să le deslușească tâlcul. Vedeă cumva teamă sau entuziasm?

— Trebuie să oprim contopirea! horcăi el.

Durerea se întoarse cu forțe sporite și urletul lui Nick se pierdu în simfonia tunetelor. Șopti ceva, iar Mogget se aplecă să-l asculte.

— Pot să-ți arăt... să deșurubezi... cutiile de racord... decuplezi cablurile mari...

— Nu mai e timp.

Mogget își începu slalomul printre paratrăsnete, ferindu-se și legănându-se cu o clarviziune care-i trăda puterea de a prezice dansul fulgerelor.

În urma lor, unul dintre puținii slujitori ai lui Hedge rămași în viață cuplă cablurile mari la platforma pe care era așezată emisfera. Vagoanele se aflau pe scurta linie ferată, la cincizeci de metri unul față de celălalt, iar emisferele fuseseră poziționate în așa fel încât părțile lor plate să stea față în față. Cablurile intrau în cadrul de bronz pe care erau amplasate cele două bucăți de metal. Greu de ghicit cum aveau de gând să apropie vagoanele, dar în mod clar acesta era planul.

Țărușii metalici loviți de fulger alimentau deja emisferele, împrăștiind scânteii albastre în jurul vagoanelor. Mogget simțea

lăcomia cu care sorbea Distrugătorul energia furtunii și nerăbdarea de-a ieși din temnițele sale argintii.

Luți pasul, dar nu prea tare, pentru a nu trezi suspiciunea fragmentului din trupul lui Nick. Dar tânărul zăcea liniștit în brațele lui. O parte din el era fericită pentru că nimic nu mai putea împiedica unirea emisferelor, alta era necăjită că nu acționase la timp.

Orannis începea deja să forțeze lațurile. Fulgerele nu mai cădeau în jurul emisferelor, ci ieșeau din ele, de parcă împinse de-o mână nevăzută. În loc să se concentreze în jurul vagoanelor-platformă, fulgerele loveau din ce în ce mai mult țărșii de metal care împânzeau dealul, iar descărcările se întetșiseră. Dacă până nu demult câte nouă trăsnete loveau în preajma emisferelor, o dată la un minut, sute de trăsnete cădeau acum pe toată suprafața fermei.

În câteva minute nu se mai zărea urmă de fulger în miezul furtunii, dar, puțin mai jos, o lucire stranie cuprinse emisferele proaspăt încărcate cu puterea cerurilor. Mogget aruncă mai multe priviri în urmă și zări umbrele care se zvârcoleau în adâncul metalului argintiu. În cele din urmă, umbrele se strânsesă în zonele plate, luptându-se cu forțele care le țineau încă separate.

Fulgerele continuau să brăzdeze cerul, însoțite de vuietul constant al tunetelor. Emisferele străluceau tot mai puternic, iar umbrele se întunecau văzând cu ochii. Roțile ruginite scrâșniră ascuțit și vagoanele se puseră în mișcare.

— Emisferele se contopesc, strigă Mogget și o luă la goană în susul dealului, șerpuiind printre paratrăsnete. Se încovoiasă pentru a-l feri pe Nick de fulgerele care loveau cu furie pretutindeni în jur.

Fărâma de metal argintiu din inima lui Nick începu să tremure, simțind chemarea întregului. Pentru o fracțiune de secundă, se lipi de peretele inimii, gata să-și taie drum spre ieșire. Dar forța de atracție nu era suficient de mare și pe deasupra era prea departe. În loc să țâșnească prin carne și os, fragmentul Distrugătorului se lăsă purtat pe culoarul unei artere, refăcând drumul străbătut în urmă cu un an.

Sam își coborî mâna, iar Sluga, mistuită de focul auriu al Legământului, scoase un țipăt și se prăbuși. Se zvârcoli de câteva ori și se târî după doi copaci în flăcări. Fumul se înălța în spirale, ca o avangardă a enormului tăvălug de ceață venit de peste creastă.

— Păcat că săgețile mele nu au același efect, rosti sergentul Evans. Trăsese câteva săgeți de argint în același Mort, dar nu făcuseră altceva decât să-l încetinească puțin.

— Spiritul e încă aici, spuse Sam mohorât. Doar că acum trupul acela îi e inutil.

Simțea cum mulți Morți urcă prin ceață, pe cealaltă parte a crestei. Deocamdată, reușiseră să respingă primul atac. Nu era mare ispravă, cu doar o mână de Slugi.

— Probabil ne țin la distanță cât timp își pregătesc atacul principal, rosti maiorul Greene, dând un bobârnac căștii ca să își șteargă sudoarea de pe frunte.

— Da, aprobă Sam.

Ezită, apoi spuse într-o suflare:

— Peste deal sunt cam o sută de Slugi și le vin tot mai multe întăriri.

Se uită peste umăr la trupul căptușit cu gheață al lui Lirael și apoi la cercul de soldați. Erau tot mai puțini. Niciunul nu căzuse victimă Morților; cei mai mulți dintre ei o luaseră la sănătoasa, prea speriați să mai lupte. Maiorul îi lăsase să plece, mormăind că nu-l lăsa inima să-i împuște când întreaga companie nu avea ce căuta acolo în primul rând.

— Ce n-aș da să știu ce se întâmplă cu Lirael și cu emisferele alea, bată-le-ar Legământul! izbucni Sam.

— Întotdeauna așteptarea te omoară, zâmbi Greene. Dar, într-un fel sau altul, nu cred că vom mai aștepta prea mult. Ceața coboară peste creastă. Ne va acoperi în câteva minute.

Sam își îndreptă din nou privirea spre creastă. Era limpede ca lumina zilei; ceața înainta mai repede, tentacule lungi șerpuiau pe pantă deschizând calea zidului de ceață. În același timp, simți un mare număr de morți coborând de pe creastă.

— Uite-i că vin! strigă maiorul. Țineți-vă bine, flăcăi!

Sam își dădu seama că erau prea mulți și că nu avea rost să folosească vrăji. Ezită preț de o clipă, apoi scoase naiul pe

care îl primise de la Lirael și-l duse la gură. Poate că nu era el Viitoarea Abhorsen, dar trebuia să țină locul mătușii sale în fața navei de Morți.

Nici nu se mai uită la maior. Toată atenția îi era îndreptată spre Morți și spre naiul din mână. Își puse buzele pe tubul lui Saraneth, trase aer în nări și suflă. Sunetul clar și puternic al naiului tăie prin tunete și prin ceață.

Sam își canaliză voința prin acel sunet, o văzu cu ochii minții întinzându-se peste câmpul de luptă, cuprinzând mai bine de cincizeci de Slugi. Simți cum încetinesc și cum i se împotrivesc. Spiritele din ele căutau cu furie să mâne carnea moartă tot înainte.

Pentru o clipă, toate erau sub controlul său și Slugile încremeniră, ca niște statui grotești încununate cu lauri de ceață. O ploaie de săgeți se abătu asupra lor, iar soldații mai apropiați de ele se repeziră să le hăcuiască picioarele sau să le străpungă genunchii cu baionetele.

Spiritele care sălășluiau în carnea moartă încă i se împotriveau, iar Sam realizează că nu le poate subjuga întru totul. Câtă vreme glasul lui Saraneth încă răsuna pe pantele dealului, tânărul duse gura spre tubul în care dormea puterea lui Ranna. Însă fu nevoit să-și recapete răsuflarea și, în acel scurt moment, sunetul lui Saraneth se risipi, odată cu voința lui Sam. Pierdu controlul asupra Morților, care se buluciră din nou pe pinten, înfometați de Viață.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

A Noua Poartă

Lirael și cățeaua străbătură al Șaptelea Hotar în fugă și nu se opriă nici măcar când Lirael rosti vraja pentru deschiderea celei de-a Șaptea Porți. Cordonul de foc se cutremură la cuvintele ei, apoi se înălță într-o boltă îngustă pentru a le permite trecerea.

Când trecu pe sub boltă, trase cu coada ochiului în urmă și zări o siluetă umană învesmântată în flăcări și umbre, cu o sabie roșie de foc în mână.

Ajunseră în al Optulea Hotar și Lirael fu nevoită să rostească pe nerăsuflate o vrajă pentru a bloca un val de flăcări care se înălță de pe luciul apei, în urma lor. Flăcările erau primejdia cea mai de temut în acest Hotar. Unele erau purtate pe suprafața râului de curenți misterioși, altele izvorau de temiri-unde.

Lirael se feri la timp din calea văpăii și o luă la goană. Brusc, pretutindeni în jurul ei țâșniră flăcări, unele iuți, altele mai domoale. Teama puse stăpânire pe ea și sprânceana începu să-i tresalte spasmodic, așteptând dintr-o clipă în alta atacul lui Hedge.

Lătratul Cățelei îndepărtă o încrengătură densă de flăcări, pe care Lirael nici măcar n-o zărise, preocupată fiind cu cele pe care le vedea și cu primejdia din urmă.

— Ușurel, stăpână, o calmă Cățeaua. Vom părăsi în curând acest Hotar.

— Hedge! Îngăimă Lirael, apoi rosti două cuvinte pentru a izbi o limbă uriașă de foc în alta, dezlănțuind dansul flăcărilor, care parcă prinseseră viață.

Acum că se mișcau, nu mai arătau deloc a pete uleoase, ci păreau mai degrabă lighioane. Se deosebeau de flăcările obișnuite și prin faptul că nu răspândeau fum.

— L-am văzut pe Hedge, repetă ea, acum că nu mai era în pericol de a fi arsă de vie. În spatele nostru.

— Știu, spuse Cățeaua. Când ajungem la cea de-a Opta Poartă, tu o iei înainte, iar eu voi încerca să-l opresc.

— Nu! strigă Lirael. Trebuie să vii cu mine! Nu mi-e teamă de el, doar că... a căzut la momentul nepotrivit!

— Ai grijă! lătră Cățeaua, și amândouă săriră în lături pentru a evita o minge uriașă de foc.

Lirael simți arșița pe gâtlee și se încovoie pentru a tuși, moment în care râul o prinse de picioare, încercând s-o tragă la fund.

Și aproape că izbuti. Lirael alunecă, dar căzu doar până la brâu, apoi se sprijini de sabie și se îndreptă cu un salt sprinten.

Cățeaua se scufundase deja ca să o tragă pe stăpâna ei la suprafață, și ieși din apă udă leoarcă și rușinată, căci Lirael nu numai că se ridicase în picioare, dar era aproape uscată.

— M-am gândit că te-ai scufun... murmură ea, apoi lătră la flăcările din apropiere, nu doar ca să îndepărteze primejdia, ci și să schimbe subiectul.

— Haide! rosti Lirael.

— Voi sta la pândă și-l voi lua pe nepregătite... începu Cățeaua, dar Lirael se-ntoarse și-o prinse de zgardă.

Cățeaua se lăsă pe burtă cu încăpățănare, forțând-o pe Lirael să tragă de ea din răputeri.

— Vii cu mine! porunci Lirael, cu tremur în glas. Când va sosi momentul, îl vom înfrunta împreună pe Hedge. Până una alta, hai s-o luăm din loc!

— Bine, mormăi Cățeaua.

Se ridică și se scutură, împroșcând-o pe Lirael din cap până-n picioare.

— Vreau să fim împreună, orice s-ar întâmpla, adăugă Lirael cu glas scăzut.

Cățeaua se uită mișcată la ea, dar nu spuse nimic. Lirael ar fi vrut să mai rostească ceva, dar arșița flăcărilor năpustite asupra lor îi topi cuvintele în gâtlee.

Alungă focul cu o nouă vrajă și porniră umăr la umăr. După câteva minute, pătrunseră cu încredere prin zidul de întuneric al celei de-a Opta Porți, într-o beznă desăvârșită. Lirael nu vedea nimic, nu auzea nimic și nu-și mai simțea trupul. Se simțea asemenea unui spirit eliberat de carne, separat de orice stimul extern.

Dar se așteptase la una ca asta și, cu toate că nu-și

simțea limba și buzele și nici nu-și auzea propriul glas, rosti vraja ce avea să-i poarte prin întunecime spre al Nouălea și cel din urmă Hotar.

Al Nouălea Hotar se deosebea cu totul de celelalte târâmuri ale Morții. De cum trecură de poartă, lumina năvăli în ochii lor și Lirael fu nevoită să-și acopere privirile. Râul își mai domoli avântul, trecând acum doar ca o adiere peste gleznele ei. Totodată, apa era mai caldă și nu-i mai dădea fiori de gheață ca-n celelalte hotare.

Până acum, se simțise mereu claustrată, din cauza eternului văzduh cenușiu ce mărginea priveliștea. Aici, lucrurile erau complet pe dos. La vederea râului sclipitor ce se-ntindea la nesfârșit în jur, Lirael fu cuprinsă de sentimentul nemărginirii.

Privi în sus și pentru prima oară zări altceva decât cenușiul acela mohorât și difuz. Cu totul altceva. Deasupra ei se-ntindea cerul nopții, presărat cu o puzderie de stele ce creau impresia unui vast nor strălucitor. Nu se zăreau constelații. Doar o mulțime de stele ce străluceau la fel de puternic ca soarele, dar împrăștiau o lumină mai blândă.

Lirael simți chemarea stelelor și inima-i tânji după glasul lor. Își vârî sabia-n teacă, clopoței în bandulieră și ridică mâinile spre cer. Își luă încet zborul și părăsi strânsoarea râului, lăsând în urmă mici vălurele și un oftat prelung.

Morții se înălțau și ei la cer. Morți mari și mici, de toate formele și culorile, urcau împreună spre marea de stele, unii mai încet, alții așa de iute că abia se zăreau.

O părticică din mintea ei o sfătui să n-asculte de chemarea celei de-a Noua Porți. Valul de stele era ultimul hotar, moartea finală, de unde nu exista cale de întoarcere. Aceeași părticică îi aminti cu glas stăruitor de responsabilități, de Orannis, de Cățeaua Obraznică, de Sam, de Nick și de întreg târâmul Vieții. Se zbătea și încerca din răsuputeri să alunge sentimentul puternic de liniște și odihnă oferit de stele.

— Nu încă, striga vocea. Nu încă.

Brusc, stelele se retraseră către depărtări insondabile. Lirael clipi, scutură din cap și căzu cu un pleoscăit în apă, lângă Cățea, care se holba încă la cerul înstelat.

— De ce nu m-ai oprit? o luă la rost Lirael, speriată de-a

binelea.

Încă puțin și n-ar mai fi putut să se-ntoarcă. Ar fi rămas pe veci în tărâmul de după a Noua Poartă.

— Toți cei care ajung aici trebuie să treacă singuri de această încercare, șopti Cățeaua.

Stătea în continuare cu ochii ațintiți la boltă.

— Tuturor le vine rândul să moară. Unii nu cunosc sau vor să amâne momentul, dar adevărul e că nu există scăpare. Iar cei care zăresc stelele Porții, știu asta. Mă bucur că te-ai întors, stăpână.

— Și eu, rosti Lirael tulburată.

Morții ieșeau în continuare din voalul întunecat al celei de-a Opta Porți. De fiecare dată când îl zărea pe câte unul, se temea să nu fie Hedge. Pe unii doar îi simțea, dar cu toții se ridicau la ceruri de cum intrau, făcându-se nevăzuți printre stele. Hedge întârzia să apară, deși era la doar câteva minute în urma lor.

Privirile Cățelei erau în continuare ațintite spre cer. Brusc, Lirael înțelese ce se petrece și îngheță de spaimă. Doar n-avea de gând să răspundă chemării...

Într-un târziu, Cățeaua își coborî privirile și lătră scurt.

— Nici mie nu mi-a sosit timpul.

Lirael răsuflă ușurată.

— Stăpână, n-ar trebui facem ce ne-am propus?

— Ba da, rosti Lirael posomorâtă, știind că irosise destul timp.

Își petrecu degetele peste oglinda neagră din desaga ei.

— Dar dacă apare Hedge, câtă vreme mă uit în oglindă?

— Dacă n-a intrat până acum, probabil nici n-o să mai vină, răspunse Cățeaua, adulmecând prin râu. Puțini necromanți se aventurează până la a Noua Poartă, fiindcă însăși natura lor e de a-i rezista chemării.

— Aha, făcu ea, liniștită de cele auzite.

— Dar sigur ne va aștepta undeva pe calea de întoarcere, continuă Cățeaua, năruindu-i speranțele. Deocamdată, te păzesc eu.

Lirael îi răspunse cu un zâmbet stingher, care cuprindea toată dragostea și recunoștința ei pentru prietenul patruped. Era

vulnerabilă în ambele lumi, în Viață, cu trupul păzit de Sam, iar acum în Moarte, cu spiritul sub protecția Cățelei.

Însă trebuia să-și continue misiunea, indiferent de riscuri.

Mai întâi își împunse vârful degetului cu Nehima. Apoi, luă Oglinda Neagră și o deschise cu hotărâre. Un strop de sânge îi căzu din deget, dar sus înspre cer, nu în râu. Lirael nu observă. Încerca să-și amintească pasaje din *Cartea Amintirilor și a Uitării*. Apropie degetul de oglindă și lăsă o singură picătură să cadă pe suprafața opacă. Picătura se răspândi, lucind pe întinderea întunecată a sticlei.

Ridică Oglinda și o apropie de ochiul drept, ținându-l pe cel stâng ațintit spre împrejurimi. Sângele înroși Oglinda, dar dispăru din vedere când își concentrează privirea în ea și întunecimea se risipi. Lirael deslușea un alt loc prin oglindă, dar încă zărea luciul apelor din al Nouălea Hotar. Cele două viziuni se contopiră, iar tânăra privi cum soarele o ia îndărăt prin apele Morții și simți cum cade din ce în ce mai repede într-un trecut îndepărtat.

Se gândi ce anume voia să vadă și își atinse pe rând fiecare din clopoșei de la bandulieră.

— Prin voia sângelui, grăi ea, cu glas tot mai puternic și încrezător cu fiecare cuvânt rostit, prin voia dreptului înnăscut, prin voia Legământului și prin voia celor Șapte care l-au făurit, cer să privesc prin vălul timpului, la începuturi. Cer să fiu martoră la înlănțuirea lui Orannis și să aflu ce trebuie făcut și cum. Așa să fie!

Mult după ce terminase de vorbit, soarele încă se mișca îndărăt, însoțit de mulți alți sori, până când toți se contopiră într-unul singur, care o orbi cu lumina sa. Apoi lumina se risipi în bezna unui neant. În hăul întunecat strălucea o singură luminiță, iar fata căzu spre ea. Curând, luminița deveni o lună și apoi o planetă gigantică pe care nu o putea cuprinde cu privirea. Cădea prin cerul planetei, spre un deșert care se întindea în toate zărilor. Lirael presimțea cumva că nu există nimic în afară de el. Nimic nu mișca pe pământul ars și pustiit. Nimic nu creștea, nu trăia acolo.

Lumea de sub ea se învârtea tot mai repede și Lirael zări timpuri chiar mai străvechi, văzu cum întreaga viață fusese

distrusă. Pe urmă, căzu prin alți sori și înaintea ei se deschise un alt neant, o altă lume ce avea să devină un pustiu.

De șase ori la rând, Lirael asistă la stingerea unei lumi. A șaptea oară, își văzu propria lume. Știa cumva asta, deși niciun reper nu-i amintea de ea. Îl zări pe Distrugător alegându-i lumea, dar de astă dată o aleseseră și alții. Acela avea să fie câmpul de luptă unde îl vor înfrunta pe Distrugător, unde se vor alege tabere o dată pentru totdeauna.

Imaginile care se perindară apoi înaintea ochilor păreau să țină multe zile, zile de carnagiu și oroare. Însă cu celălalt ochi o zărea pe Cățea făcând ture înainte și-napoi, dându-și astfel seama cât de puțin timp trecuse în Moarte.

Într-un sfârșit nu mai suportă ce vedea. Își închise ochii, închise oglinda și se lăsă încet pe genunchi, cu micuța cutie de argint la piept. Apa caldă ce o înconjura nu-i oferea mângâiere. Când deschise ochii, Cățeaua o linse pe obraz, privind-o cu îngrijorare.

— Trebuie să ne grăbim, rosti Lirael ridicându-se în picioare, înainte nu am înțeles cu adevărat... Trebuie să ne grăbim!

Porni spre a Opta Poartă și își trase sabia și clopoțelul cu hotărâre reînnoită. Fusesse martoră la ce era în stare Orannis să facă și era mult mai groaznic decât ce-și imaginase ea. Pe bună dreptate i se spunea Distrugătorul. Singura lui menire era să distrugă, iar Legământul fusese cel care îl oprise. Ura toate viețuitoarele și nu voia decât să le nimicească. Și avea puterea să o facă.

Doar ea știa cum putea fi cetluit din nou. Avea să fie greu, poate chiar imposibil. Însă era unica lor șansă, iar Lirael era mai decisă ca oricând să se întoarcă în Viață. Trebuia să o scoată la capăt. Pentru ea însăși, pentru Cățea, Sam, Nick, maiorul Greene și oamenii săi, pentru toți oamenii din Ancelstierre care ar fi murit fără să știe măcar că sunt în pericol și pentru toți aceia din Vechiul Regat. Pentru verișoarele sale Clayre. Chiar și pentru mătușa Kirrith...

Mintea îi vuia cu gânduri la ei toți și la responsabilitatea ei pe măsură ce se apropia de a Opta Poartă. Însă, când deschise gura, gata să rostească vraja de deschidere, o flacăra lumină

întinericul Porții.

Înfășurat în flăcări, Hedge țâșni spre Lirael și-i izbi brațul stâng cu sabia, atât de tare încât îl scăpă pe Saraneth, al cărui clinchet fu înecat de apele râului. Zăngănitul oțelului vrăjit pe armura de gathre răsună peste întinderea de ape. Armura rezistă, dar chiar și așa brațul ei aproape se frânse sub lovitura primită, a doua oară în câteva zile.

Abia reuși să pareze cel de-al doilea atac, spre cap. Făcu un salt înapoi și-i opri calea Cățelei, care era gata să se repeadă la necromant. Durerea îi străbătea brațul, până la umăr și gât. Strânse din dinți și duse mâna după un clopoțel.

Hedge se dovedi mai rapid. Avea deja un clopoțel în mână și sună din el. Lirael recunoscuse glasul lui Saraneth și se pregăti să i se împotrivească. Însă clinchetul nu era însoțit de nimic. Nu simțea nici porunca clopoțelului, nici înfruntarea de voințe.

— Șezi! porunci Hedge, și Lirael își dădu abia atunci seama că necromantul îndreptase puterea lui Saraneth asupra Cățelei.

Mârâind, aceasta încremeni cu membrele posterioare încordate, gata să sară. Dar era sub vraja lui Saraneth și nu se putea urni.

Lirael dădu ocol Cățelei, căutând să taie brațul în care Hedge îl ținea pe Saraneth. Dar el îi copie mișcarea ca în oglindă. Observă ceva neobișnuit la postura necromantului. Inițial, nu-și dădu seama ce anume. Pe urmă realizează că își ținea capul înclinat și niciodată nu privea în sus. Evident, îi era teamă să vadă stelele celei de-a Noua Porți.

Făcu o mișcare spre ea, dar fata îi răspunse la fel, ținând Căteaua încremenită între ei. Când îi ajunse în față, patrupelele îi făcu cu ochiul.

— De prea multă vreme te urmăresc, rosti Hedge.

Glasul său purta izul Magiei Libere, părând mai degrabă cel al unui Mort. Nici înfățișarea nu-i aducea cu a unui om viu. Se înălța mult deasupra ei și era învăluit în flăcări roșii ce-i străluceau în ochi și gură, îi picurau din degete și-i luminau prin piele. Parcă nu mai era viu, ci mai degrabă o zămislire a Magiei Libere în piele de om.

— Dar acum s-a isprăvit, atât aici, cât și în Viață. Stăpânul

meu e întreg din nou și nimicirea a început. Doar Morții cutreieră lumea vie, să preamărească lucrarea lui Orannis. Doar Morții și eu, vizirul său credincios.

Avea un glas hipnotic. Lirael își dădu seama că încearcă să-i distragă atenția câtă vreme se apropia să-i dea lovitura de grație. În mod ciudat, nu încercase să o subjuge cu clopoțelul, poate fiindcă se mai eliberase de sub puterea lui și a lui Saraneth.

— Ridică-ți ochii, Hedge, îi răspunse ea în vreme ce dădeau încă un ocol Căței. A Noua Poartă îți strigă numele. Nu simți chemarea stelelor?

De cum rosti „stelor” se și repezi la el, dar Hedge era pregătit și mult mai îndemânat în lupta cu sabia. Necromantul pară lovitura și ripostă, despicând tunică lui Lirael chiar deasupra inimii.

Lirael se retrase iute și se-ndepărtă puțin de Cătea. Hedge veni în urma ei, cu capul înclinat, urmărind-o dindărătul glugii.

În spatele lui, Căteaua se puse-n mișcare. Scoase cu grijă o labă din râu, atentă să nu facă vreun zgomot, apoi se furișă în urma necromantului.

— Nu cred o iotă din ce-ai spus despre Distrugător, rosti Lirael în timp ce se retrăgea, trăgând nădejde că glasul ei era suficient de puternic pentru a acoperi mișcările Căței. Aș fi aflat deja dacă ceva s-ar fi întâmplat cu trupul meu Viu. De altminteri, nu ți-ai mai bate capul cu mine dacă-ai fi reușit să-l eliberezi pe Distrugător.

— Ești o mică pacoste, nimic mai mult.

Necromantul zâmbi și flăcările ce-i învăluiau sabia străluciră mai puternic, însetate de sânge.

— Îmi face plăcere să te omor. Asta-i totul. Sunt asemenea Maestrului meu, care distruge tot ce nu-i e pe plac.

Hedge se năpusti violent asupra ei. Lirael pară în ultima clipă, îndepărtând lovitura. Săbiile lor se încleștară, la fel și trupurile, iar necromantul se aplecă deasupra ei, coborându-și răsuflarea fierbinte și metalică pe obrazul fetei.

— Dar întâi mă voi juca puțin cu tine.

Hedge rânji și făcu un pas înapoi.

Lirael lovi cu toată forța și furia de care era în stare.

Hedge râse, pară, făcu încă un pas în spate... și se împiedică de Cățeaua Obraznică.

Aruncă sabia și clopoțelii cât colo și-și duse mâinile la ochi, chiar când trupul său întâlnește apa, scoțând aburi groși. Dar nu fu suficient de rapid. Zări pentru o clipă stelele și chemarea lor se dovede mai puternică decât farmecele care-l ținuseră în viață pentru mai bine de-un secol. Mereu amânase clipa morții, mereu căutase o cale de a-și prelungi viața la nesfârșit, își pusese încrederea în Orannis, căci nu-i păsa de altcineva sau de cei care trăiau. Distrugătorul îi promisese viață eternă și stăpânire asupra tuturor Morților. Hedge făcuse tot posibilul pentru a-și primi recompensa.

Și-acum, o singură privire aruncată stelelor îi zădărnicea toate planurile. Mâinile i se scurseră moale pe lângă trup. Strălucirea stelelor îi aduse lacrimi în ochi, lacrimi care stinseră încetul cu încetul focul dinăuntru. Aburii se risipiră și apele se liniștiră. Hedge înălță mâinile și-și luă zborul spre cer, spre stele, spre cea de-a Noua Poartă.

Cățeaua scoase clopoțelul lui Lirael din râu și i-l înmână, având grijă să nu-l scuture. Lirael îl luă în tăcere și-l vârî în săculeț. N-aveau timp să sărbătorească triumful în fața necromantului, care până la urmă nu era decât un dușman neînsemnat.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Sam și Slugile Întunecate

Văzând că morții se eliberaseră din strânsoarea lui Saraneth, Sam suflă în fluierul lui Ranna. Însă cântecul blând veni prea târziu, iar Sam suflase în grabă. Doar vreo șase din ei adormiră sub vraja lui Ranna, care prinsese în mreje și câțiva soldați. Celelalte Slugi, mai bine de nouăzeci, năvăliră din ceață, izbindu-se de un perete de săbii, baionete, lame de argint și fulgere albe ale magilor Legământului.

Vreme de un minut, urmă o învălmășeală teribilă, din care Sam nu înțelese mai nimic. Apoi Mortul din fața lui se prăbuși cu picioarele tăiate. Observă cu surprindere că el îl răpusese, după cum îi dădeau de înțeles însemnele ce ardeau cu furie pe sabia sa.

— Încearcă naiul din nou! Te păzim noi! strigă maiorul.

Se puse pavăză în fața lui Sam și întâmpină atacul următoareii creaturi cu falcă ruptă.

Sam încuviință și duse naiul la gură, mai hotărât ca niciodată. Asaltul Morților îi împinse pe apărători îndărăt, iar acum Lirael zăcea la doar câțiva metri în spatele său, ca o statuie înghețată, vulnerabilă la orice atac.

Majoritatea Slugilor erau cadavre proaspete și purtau încă salopetele de muncitori. Dar multe erau locuite de spirite îmbătrânite în Moarte, care preschimbaseră carnea moartă posedată de ei, făcând-o mai puțin umană și mai aproape de întruchipările de coșmar pe care le aveau în tărâmul umbrelor. Unul dintre ele se apropie de Sam, șerpuind printre maiorul Greene și locotenentul Tindall, cu falca desprinsă de parcă ar fi vrut să muște mai bine. Cu un reflex de ultim moment, Sam îi înfipse sabia în gât. Însemnele de pe lamă nimiciră carnea moartă într-o explozie de scântei. Arătarea se zbatu și se îndoii, dar nu reuși să se elibereze din spadă, iar spiritul care o anima se târî afară din sălașu-i cărnos, ca un vierme al întunericului ce părăsește mărul putrezit.

La vederea lui, teama i se preschimbă în furie. Cum îndrăzneau acești Morți să intre cu de-a sila pe tărâmul Vieții?

Nările-i se umflară, fața i se înroși și trase adânc aer în piept, să sufle în nai. Nu aceasta era calea Morților, iar el îi va constrânge să-și aleagă o alta.

Plămânii i se umplură cu aer, îl alese pe Kibeth și suflă. Nota răsună puternic și clar, apoi se transformă într-un dans vioi și îmbătător amețitor, care îi învioră pe soldați și le aduse zâmbete pe buze. Săbiile lor dansau în ritmul cântecului lui Kibeth.

La urechile Morților ajunse însă un alt sunet, iar aceia dintre ei cu plămâni, gâturi și guri încă neroase de putreziciune scoaseră urlete oribile de teamă și chin. Dar urletele lor nu puteau alunga chemarea lui Kibeth și, fără voia lor, spiritele începură să-și părăsească hoiturile și să porceadă spre Moarte.

— Așa le trebuie! strigă Tindall, privind cum Slugile se prăbușeau peste tot.

— Nu te bucura încă, se răsti maiorul.

Privi în jur și văzu mai mulți oameni căzuți, morți sau pe moarte. Răniții se retrăgeau spre punctul de prim-ajutor ridicat la baza pintenului, ajutați adesea de mai mulți camarazi teferi decât era nevoie. O bună parte din oamenii săi fugeau pur și simplu la vale, spre sudiști și spre presupusa siguranță a pârâului.

În fapt, aproape întreaga companie o luase la sănătoasa și Greene gândi dezamăgit că aceasta va fi ultima dată când va mai comanda oameni pe câmpul de luptă. Dar cei mai mulți dintre ei erau proaspăt recrutați și chiar cei care serviseră în Perimetru de ceva vreme nu mai văzuseră atâtea Morți.

— La naiba cu ei! Proștii, chiar când suntem pe cale să câștigăm!

De-abia acum îi observase Tindall pe soldații care se retrăgeau și dădu glas indignării sale tinerești. Porni după ei, dar fu oprit de maiorul Greene.

— Francis, lasă-i să plece. Nu sunt Cercetași și nu înțeleg ce se petrece aici. Avem nevoie de tine, ăsta a fost probabil doar primul val. Vor urma și altele.

— Da, cât de curând, confirmă Sam în grabă. Domnule maior, trebuie să ne apropiem cu toții de Lirael. Mi-e teamă că dacă măcar unul dintre Morți trece de noi...

— Așa e! consimți maiorul cu tărie. Francis, Edward, strângeți rândurile cu toții, cât mai repede. Vedeți ce puteți face și pentru răniți, dar nu mai vreau să pierd oameni. Hai!

— Da, domnule! răsunară la unison vocile celor doi locotenenți.

Cei doi începură să dea ordine, pe care sergenții le transmiteau într-un grai mai colorat. Mai rămăseseră doar vreo treizeci de soldați și curând cu toții stăteau umăr la umăr într-un cerc în jurul lui Lirael.

— Câți Morți mai vin? îl întrebă maiorul pe Sam, care încerca să străpungă negura. Aceasta se împrăstia în jurul lor în somoioage tot mai groase. Creasta era luminată de fulgere și norii negri se răspândiseră pe cer ca o enormă pată de cerneală.

— Nu sunt sigur, se încruntă Sam. Tot mai mulți se trezesc la Viață. Probabil că Hedge e în Moarte și îi trimite aici. Trebuie să fi găsit un cimitir sau vreo altă sursă de cadavre, pentru că toți au fost Slugi până acum. Timothy a spus că avea doar șaizeci de muncitori și toți au venit în primul atac.

Amândoi priviră în treacăt la Tim Wallach. Spre surpriza tuturor, poate chiar și a lui, luase pușca cu baionetă și casca unui soldat mort și acum stătea în cerc.

— Întotdeauna e mai bine să faci ceva, o cită Sam pe Cățeaua Obraznică.

Acum credea cu adevărat în aceste cuvinte. Era încă speriat și neliniștea îi dădea încă fiori în coșul pieptului. Dar știa că asta nu-l va împiedica să facă ceea ce trebuie. La o asemenea conduită s-ar fi așteptat părinții lui. Sam nu stăruia la acest gând. Nu putea să se gândească la ei, căci ar fi luat-o razna. Și nu-și permitea să facă asta.

— Așa văd și eu lucrurile... începu maiorul, apoi îl văzu pe Sam cutremurându-se și ducând mâna la nai.

— Slugi întunecate! arătă Sam cu sabia.

— Rămâneți pe poziții! răcnii maiorul, care scoase din Legământ însemne de foc și distrugere, deși știa că nu vor fi de mare folos împotriva slugilor întunecate.

Nu aveau trup și carne, să fie arse sau frânte. Cunoștințele lor despre Magia Legământului le-ar fi putut încetini, dar nimic mai mult.

Sus pe creastă, patru arătări abia umane, plămădite din cea mai adâncă beznă, ieșiră din ceață, plutind deasupra pietrelor și măcăcinilor. Tăcute ca mormântul, nu băgau în seamă săgețile care treceau prin ele, lunecând fără șovăire spre Lirael și spațiul dintre bolovani unde Sam, maiorul Greene și locotenentul Tindall le stăteau în cale.

Când erau la douăzeci de pași depărtare, una dintre slugi se opri și se aruncă asupra unui soldat rănit care nu fusese observat. Sărmanul încercă cu disperare să se ridice și să scape, dar sluga se înfășură în juru-i ca un giulgiu și-i luă viața dintr-o sorbitură.

Pe când țipătul de moarte al soldatului dispăru în neant, Sam luă o gură de aer și suflă în nai, în fluierul lui Saraneth. Era nevoit să subjuge cele patru slugi întunecate, să le țină în frâu, fiindcă nici el, nici aliații săi nu aveau alte arme cât de cât utile. Sabia lui și însemnele de pe ea le-ar răni, dar atât. Așa că suflă din nai, rugându-se Legământului să-i dea puterea să înfrângă slugile întunecate.

Glasul bubuitoare al lui Saraneth tăia și prin tunete. Sam simți numaidecât împotrivirea slugilor. Se dezlănțuiseră împotriva voinței lui și sudoarea îi năpădi tot trupul în urma efortului.

Reușea cu greu să le țină în loc. Erau spirite străvechi, mult mai puternice decât Slugile pe care Sam le trimisese în Moarte cu Kibeth. Se opintea din toate puterile să le oprească înaintarea, căci spiritele se zvârcoleau neconținut în funiile invizibile în care îi încolăcise Saraneth.

Încet, lumea se îngustă în jurul său, până când nu mai simți nimic în afara celor patru spirite și încheștarea cu ele. Nimic altceva nu rămăsese, nici umezeala cetii, nici soldații din jurul său, nici recitalul de fulgere și tunete. Doar el și vrăjmașii săi.

— Plecați-vă înaintea mea! strigară gândurile și voința lui, dar cei din jur n-auziră.

Spiritele îi răspunseră în același fel, împotrivindu-se cu un cor de urlate și șuiere subtile.

Slugile întunecate erau într-adevăr viclene. Una se prefăcea slăbită, iar când Sam își îndrepta voința asupra ei

celelalte ripostau, gata să spargă strânsoarea.

Sam își dădu seama că treptat slugile întunecate rodeau lanțurile. Înaintau câte puțin de fiecare dată când nu se concentra suficient de intens. Doar câțiva pași o dată, dar distanța scădea văzând cu ochii. Curând, aveau să sară peste el, să le ia viața soldaților din jur și să atace trupul lipsit de apărare al lui Lirael.

De asemenea, realizează că trecuseră abia câteva secunde de când sufla în Saraneth și că urma să rămână fără aer. Glasul naiului era tot mai slab. Dacă ar fi putut să-și tragă sufletul pentru câteva clipe și să sufle din nou în Saraneth, tăria strânsorii ar fi sporit, fără doar și poate. Puțin îi mai trebuia să supună aceste spirite întunecate, dar știa că, dacă-și va întrerupe cântecul fie și pentru o clipă, îl vor sfârteca.

În aceste condiții, nu-i rămânea decât să continue încheștarea voințelor și să încerce cumva să-i încetinească. Lirael s-ar putea întoarce în orice clipă, să-i alunge cu clopoțeii. Trebuia să reziste.

Nici nu mai căută să respire, alungând setea de aer într-un ungher al minții. Nimic nu era mai important decât să oprească slugile întunecate. Urma să-și concentreze ultima fărâmbă a minții și a puterii sale asupra lor. Ultima suflare în nai. Nu vor ajunge la Lirael. Nu trebuiau să ajungă. Ea era ultima speranță pe care lumea o mai avea împotriva Distrugătorului. Pe deasupra, îi era rudă de sânge și-i făcuse o promisiune.

Slugile mai făcură un pas, iar trupul lui Sam încercă să le împingă îndărăt, cutremurându-se din toți rărunchii. Era însă tot mai slăbit, iar puterea Morților creștea încontinuu. Aproape că leșină din lipsă de aer și un impuls copleșitor de-a se retrage puse stăpânire pe el. Dă-te din calea lor! Respiră! Lasă monștrii ăștia să treacă!

Însă nu se lupta doar cu Morții, ci și cu propriile temeri, alungându-le în acel îndepărtat colț al minții care cerșea după aer. Vor rămâne acolo, iar el era hotărât să lupte până la ultima suflare. În același timp, căuta cu disperare vreo stratagemă, vreun șiretlic.

Nimic nu-i venea în minte și, deși nu le văzuse mișcându-se, slugile întunecate furaseră din distanța ce-i despărțea. Acum

aproape că le putea atinge cu sabia, patru coloane înalte și cernite, otrăvind aerul cu o răceală mai cumplită decât cea mai friguroasă zi a iernii.

Cele două din margini încercau să-i dea ocol. Probabil voiau să-l încercuiască și să-l sufoce într-un cocon înfometat de umbre. Apoi, se vor îndrepta spre Lirael. Deodată, o sferă de foc albastru, nu mai mare de-un pumn, izbi capul celei mai apropiate slugi. Creatura nici măcar nu se clinti, iar focul se risipi în însemnele care-l alcătuiau și dispăru în ceață. O altă vrajă a Legământului lovi, dar ricoșă din întruchiparea neguroasă a morții și incendie un arbust. Greene și Tindall încercau să-l ajute cu vrăjile lor și, dac-ar fi putut, le-ar fi spus că focul e inutil împotriva unui asemenea dușman.

Toată atenția îi era îndreptată asupra Morților. La rândurile, îi dădeau atenție doar lui Sam și încleștării cu el.

Așa că niciuna dintre părți nu observă ceața învolburându-se deodată, de parcă ar fi fost urnită de o puternică rafală de vânt, nici strigătele soldaților din spatele lor.

Dintr-odată, auziră clopoțelul. Un clinchet puternic, feroce, care căzu din văzduh. Slugile întunecate se treziră în mâna unui păpușar care-și ia marionetele să le pună în cutie și se plecară obidite cu capetele ridicate ca pentru a cerși milă, în deplină muțenie.

Dar nu mai era loc de milă. Un alt clopoțel sună, clocotind într-un dans furibund deasupra glasului celui dintâi. Slugile se ridicară în poziție de drepti, întinzându-se până ce deveniră patru linii subțiri, trase parcă printr-o gaură îngustă.

Apoi dispărură, executate sumar, dar pe vecie.

Sam căzu în genunchi și, tremurând din toate balamalele, trase o gură adâncă de aer. Un planor vopsit în albastru și argintiu plană deasupra sa, ca un șoim asupra prăzii, apoi coborî în cercuri spre vale, unde putea ateriza. Tânărul mai observă două planoare aterizând jos, chiar în fața sudiștilor.

Trei planoare. Cel care trecuse deasupra era albastru și argintiu, culorile Abhorsenului. Al doilea, verde și argintiu, pentru Clayre. Al treilea purta roșul și auriul viței regale. Două dintre planoare aveau câte un pasager și un pilot.

— Nu înțeleg, șopti Sam. Cine a folosit clopoțelii?

Mogget tocmai urcase creasta, făcând slalom printre Morți și paratrăsnete, când auzi clopoței. Zâmbi și-i strigă singurului Mort care-i rămăsese în cale:

— Ascultă vocea lui Saraneth! Fugi cât mai poți!

Șiretlicul nu funcționează. Sluga era întoarsă la Viață prea de curând, prea proastă să înțeleagă cuvintele lui Mogget și oricum nu avea auzul fin al acestuia. Nu auzise clopoței printre tunete și nu simțea puterea care fusese dezlănțuită de cealaltă parte a crestei. Nu-l interesa decât prada vie dinaintea sa, îndeajuns de aproape încât să pună ghearele pe ea.

Degetele-i putrezite se repezără spre micul albinos, împresurându-i piciorul. Mogget răcni și-i trânti un picior, atât de puternic încât oasele secate de viață crăpară. Dar creatura încă ținea de prada ei, iar ceilalți Morți se îndreptau spre ei șontâc-șontâc.

Mogget scoase încă un strigăt și-l puse jos pe Nick. Odată eliberate, lungile sale gheare săpară adânc în carnea putrezită. Când nici asta nu merse, mușcă încheietura Slugii.

Dacă acesta din urmă ar fi avut măcar o brumă de inteligență, ar fi fost surprins, fiindcă niciun alt om nu mai luptase ca piticul, cu spatele arcuit și cu un sălbatic amestec de mârâituri feline, mușcături și zgârieturi. Dinții ascuțiți ai lui Mogget tăiară prin încheietură. Imediat, sări în spate, îl ridică pe Nick, se feri de Mort și o luă la goană cu un strigăt triumfător.

Arătarea nici nu băgă de seamă că avea o mână lipsă și porni în urma lor. Abia atunci se dumiri că ciudatul ei adversar îi secționase și tendoanele. Se clătină doi pași și se prăbuși la pământ, eliberând spiritul care porni cu înfrigurare în căutarea altui trup pe care să-l ocupe.

Mogget era deja pe cealaltă parte a crestei. Ținea brațul lui Nick departe de propriul său trup. Brațul era cuprins de convulsii, mușchii pulsau sub piele și în jurul cotului și antebrațului înfloreau vânătași.

În spatele lui Mogget, furtuna începea să se domolească. Un albastru electric mai stăruia la marginile ceții, dar în mijloc, atât ceața, cât și furtuna de deasupra deveniseră de un roșu aprins.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Când trăsnetele tac

Sam se ridică cu greu. Era slăbit, amortit și confuz. Întoarse încet capul spre vale, unde cele trei planoare aterizaseră la câteva sute de metri distanță. Păreau foarte mici în fața mulțimii de sudisti. Vehiculele zburătoare făcute din hârtie laminată, îmbibată cu Magia Legământului arătau ca niște păsări mari cu penaj strălucitor.

Piloții și pasagerii tocmai coborau. Lui Sam nu-i veni să-și creadă ochilor.

— Sunt regele și Abhorsenul, nu-i așa, prințe Sameth? Întrebă locotenentul Tindall. Credeam c-au murit.

Sam încuviință și zâmbi, și își clătină capul în același timp. Un șuvoi de alinare îi străbătu fiecare părticică a trupului. Nu știa dacă să râdă, să plângă sau să cânte. Pe obraji i se prelingeau lacrimi și râdea în hohote. Fiindcă oamenii care ieșeau din planorul albastru-argintiu erau fără urmă de tăgadă Touchstone și Sabriel. Erau teferi și nevătămați, iar toate poveștile despre moartea lor se risipiră într-o clipă.

Dar surprizele nu se terminaseră. Sam își șterse lacrimile, se opri din râsul aproape isteric și își recăpătă răsuflarea. Cu sabia deja trasă, o tânără femeie cu părul negru ca pana corbului sări din planorul regal și se alătură părinților ei. În urmă-i, două femei mlădioase, cu părul blond și pielea cafenie coborau, puțin mai lent, dar totuși în grabă din ultimul planor.

— Cine e fata aceea? Întrebă locotenentul Tindall cu ceva mai mult decât interes profesional. Adică, cine sunt doamnele acelea?

— Sora mea, Ellimere! exclamă Sam. Și două dintre Clayre, din câte văd!

Începu să fugă spre vale, dar se opri după câțiva pași. Toți cei de jos se îndreptau în grabă spre ei, iar locul lui era aici, lângă Lirael. Era încă înghețată, încă în Moarte, înfruntând cine știe ce pericole. Sam se dezmetici. Mortii fugiseră de glasul lui Saraneth, mânuit de Abhorsen. Dar ei erau doar unelte ale adevăratului adversar.

— Nu mai fulgeră, observă Tim Wallach. Nici tunetele nu se mai aud.

Cu toții se întoarseră spre creastă. Senzația de ușurare a lui Sam dispăru numaidecât. Nu mai tuna, nu mai fulgera, dar ceața era mai groasă ca oricând. Nu mai strălucea cu sclipiri albastre, ci era aprinsă de un roșu care pulsa tot mai strălucitor, de parcă o gigantică inimă de foc creștea în valea de dincolo de creastă.

Pe neașteptate, o siluetă cu prea multe brațe ieși din ceața sângerie. Sam ridică sabia și duse cealaltă mână la nai. Nu părea Moartă, dar duhnea a Magie Liberă și venea ținută spre el.

Apoi silueta strigă cu vocea lui Mogget.

— Sunt eu, Mogget! Și Nicholas!

Ceața se ridică, iar Sam îl recunoscuse îndată pe omulețul albinos pe care-l întâlnise în apropiere de Lacul Roșu. Ducea pe umeri un ins scheletic, care părea să fie Nick. Oricine ar fi fost, Mogget îi îndepărtase brațul într-o parte, care se zvârcolea ca un pește pe uscat.

— Ce-i arătarea aia? întrebă calm maiorul Greene după ce le ordonă oamenilor săi s-o înconjoare pe Lirael.

— E Mogget, răspunse Sam încruntat. Așa arăta în vremea bunicului. Și acela... acela e prietenul meu Nick.

— La cine te așteptai? strigă Mogget, continuându-și drumul. Unde e Abhorsenul? Și Lirael? Trebuie să ne grăbim – emisferele aproape că s-au unit. Dacă îl cărăm pe Nicholas mai departe, fragmentul nu se va putea alătura întregului și vor fi incomplete...

Un urlat oribil îi acoperi glasul. Nick deschise ochii fulgerător, iar trupul i se întinse aidoma unei scânduri, cu un braț îndreptat spre vale ca o armă. Pentru o clipă, o fărâamă mai strălucitoare decât soarele îi tășni prin vârful degetului și zbură cu viteză peste creastă.

— Nu! țipă Nick.

La gură i se adunaseră clăbuci de spumă însângerată, iar degetele i se încovoiară, încercând parcă să prindă din aer ceva ce pierduse. Însă țișatul său se pierdu în alt sunet, un sunet care se înălța din inima roșie a ceții. Un indescrribibil strigăt de

triumf, lacom și mânios. Odată cu el, o coloană de foc țâșni până la cer, acoperind întreaga creastă. Ceața se învolută în juru-i ca un vârtej și începu să se destrame.

— Liber! bubui Distrugătorul.

Cuvântul bubui deasupra privitorilor ca un vânt fierbinte, uscându-le ochii și gurile. Răsună tot mai departe, din deal în deal, din oraș în oraș, cufundând în groază inimile celor care îl auzeau, o groază ce avea să dureze multă vreme după ce lumea va fi fost pierdută.

— Prea târziu, rosti Mogget.

Îl așează pe Nick cu grijă pe pământul pietros și se ghemui. Părul său alb se răspândi pe gât și față, iar oasele se micșorară sub piele. Într-un minut, era din nou micul motan alb, cu Ranna sclipindu-i pe zgardă.

Sam nici nu băgă de seamă transformarea. Se îndreptă în grabă spre Nick și se aplecă asupra lui, deja căutând cele mai puternice însemne de vindecare pe care le cunoștea. Prietenul său era pe moarte. Îi simțea spiritul alunecând spre Moarte, vedea paloarea ce i se întinse pe chip, sângele de la gură și vânătăile de pe piept și braț.

Flăcări aurii se aprinseră pe mâinile lui Sam, care scotea cu înfrigurare însemne din Legământ. Pe urmă, tânărul își așează cu grijă mâinile pe pieptul lui Nick și trimise magia tămăduitoare în trupul vătămat. Doar că vraja nu pătrundea. Însemnele alunecau de pe el și se risipeau în scântei albastre sub palmele lui Sam. Scăpă o înjurătură și încercă din nou, dar fără rost. Rămășițele de Magie Liberă erau încă prea puternice în Nick și-i respingeau eforturile.

Dar cel puțin reuși să-l trezească. Nick zâmbi la vederea lui Sam, amintindu-și de școală, când fusese lovit cu putere de o minge. Dar Sam nu era în haine de crichet, ci într-o armură ciudată. Și deasupra lui nu strălucea soarele, căci întregul cer era acoperit de ceață, iar gazonul proaspăt tuns fusese înlocuit de grohotiș și arbuști.

Nick își aminti totul și zâmbetul îi dispăru. Odată cu amintirile veni și durerea, în toate ungherele trupului, dar și o senzație de eliberare. Se simțea senin și descătușat, de parcă ar fi fost un prizonier eliberat după o viață de captivitate într-o

carceră.

— Îmi pare rău, icni el, dar sângele din gură îi înecă vorbele. Nu știam, Sam. Nu știam...

— Nu-i nimic, zâmbi Sam, ștergând cu dosul mânecii clăbucii însângerați de la gura prietenului său. Nu a fost vina ta. Trebuia să-mi fi dat seama că ți s-a întâmplat ceva...

— Drumul înfundat, șopti Nick.

Închise ochii din nou, horcăind puternic.

— După ce ai intrat în Moarte pe dealul ăla. Îmi amintesc acum. Am fugit să dau o mână de-ajutor și am căzut acolo. Hedge aștepta. Sam, m-a confundat cu tine...

Glasul îi suna tot mai îndepărtat. Sam se aplecă din nou deasupra lui, încercând să împingă în el însemnele de vindecare prin voință pură. Alunecară pentru a treia oară.

Buzele lui Nick tremurară și spuse ceva prea încet ca să-l audă. Sam își apropie urechea de gura lui și îl apucă de mână, de parcă ar fi vrut să-l tragă de-a dreptul din Moarte.

— Lirael, șopti Nick. Spune-i că mi-am amintit de ea. Am încercat...

— Poți să-i spui chiar tu, îl încurajă Sam. Va veni aici cât de curând! Nick, nu te da bătut!

— Asta mi-a spus și ea.

Nick tuși, împrôșcându-l pe Sam cu picături de sânge, dar el nu schiță niciun gest. Nu auzi nici lătratul Cățelei care se întoarse în viață, sau gheața spartă, sau strigătul de mirare al lui Lirael. Pentru Sam, doar spațiul împărțășit de el și Nicholas mai conta. Toate celelalte încetaseră să existe.

Apoi simți o mână rece pe umăr și se întoarse. Era Lirael, încă acoperită de chiciura care fulguia la fiecare mișcare. Fata se uită țintă la Nick și preț de o clipă pe chipul ei apăru o expresie ciudată, înlocuită imediat de căutătura aspră care-i amintea lui Sam de mama lui.

— Nick e pe moarte, spuse Sam, cu ochii podidiți de lacrimi. Vrajile tămăduitoare nu... Ciobul a zburat din el... Nu pot să fac nimic!

— Știu cum să-l înlănțui și să-l frâng pe Distrugător, grăi Lirael în grabă.

Își deplasă privirea de la Nick la Sam.

— Sam, trebuie să-mi faci o armă. Acum!

— Dar Nick! protestă tânărul, fără să dea drumul mâinii prietenului său.

Lirael se uită cu coada ochiului la coloana de foc. Îi simțea căldura și estima cât de puternic devenise Distrugătorul după culoarea și mărimea flăcărilor. Mai aveau timp, dar nu foarte mult. Oricum, nu îndeajuns încât să-l vindece și pe Nick.

— Nu... nu mai poți face nimic pentru el, suspină ea. Nu mai e timp și trebuie... trebuie să-ți spun ce e de făcut. Sam, avem o șansă! Nu credeam asta, dar Clayrele au Văzut de cine avem nevoie și sunt cu toții aici. Dar trebuie să acționăm acum!

Sam se uită la cel mai bun prieten al său. Ochii lui erau deschiși din nou, dar nu-l privea pe Sam, ci pe Lirael.

— Fă ce-ți spune, Sam. Și încearcă să nu o dai în bară, șopti Nick, schițând un zâmbet.

Apoi ochii i se încețoșară, iar pieptul i se încordă ultima oară. Amândoi îi simțiră spiritul ridicându-se din trup. Nicholas Sayre murise.

Sam îi lăsă mâna să cadă și se ridică. Se simțea bătrân și obosit, cu încheieturile cuprinse de amorțeala veacurilor. Era tulburat, neputând să accepte că leșul de la picioarele sale era Nick. Trecuse prin atâtea ca să-l salveze, dar dăduse greș. Acum totul îi părea sortit eșecului și pieirii.

Se legăna ca un bețiv, cu ochii pierduți în zare. Lirael îl zgâlțâi până ce își reveni. Pe urmă, arătă cu degetul spre Sabriel, Touchstone, Ellimere și cele două Clayre care se îndreptau în grabă spre ei.

— Trebuie să iei câte o picătură de sânge de la mine, părinții tăi, Ellimere și de la Sanar și Ryelle, să le amesteci cu al tău și cu metalul din nai și apoi să contopești sângele și metalul în Nehima. Poți să faci asta? Acum!

— Nu am o fierărie, răspunse Sam absent, dar o primi pe Nehima din mâna lui Lirael. Nu-și putea desprinde ochii de la Nick.

— Atunci folosește magie! țipă ea zgâlțâindu-l bine. Sam, ești un Meșter Zidar! Grăbește-te!

Zgâlțâiala îl aduse înapoi în simțiri. Dintr-odată, simți dogoarea stâlpului de foc și teama îi intra până în oase. Se

Întoarse cu spatele la Nick, se tăie pe palmă cu sabia și întinse sângele pe lamă.

Lirael se tăie și ea, lăsând sângele să curgă pe Nehima.

— Voi ține minte, șopti ea, atingând sabia.

Știa cât de puțin timp mai aveau, așa că strigă spre soldați:

— Domnule maior Greene! Du-ți oamenii jos, la sudiști!

Avertizează-i! Trebuie să stați cu toții de cealaltă parte a pârâului și să vă întindeți la pământ. Să nu vă uitați la foc și când va veni strălucirea puternică, închideți ochii! Plecați! Plecați!

Înainte ca vreun soldat să răspundă, Lirael striga din nou, de astă dată spre grupul condus de Sabriel, care aproape ajunsese în dreptul ei.

— Grăbiți-vă! Vă rog! Trebuie să invocăm cel puțin trei diamante de protecție în următoarele zece minute! Grăbiți-vă!

Sam coborî spre părinții săi, sora sa și cele două Clayre cu sabia în mână, gata de colectă. Între timp, încropea în minte o vrajă de făurire și legare, țesând însemnele într-o împletitură lungă și complexă. Odată ce sângele tuturor avea să sclipească pe lamă, plănuia să pună naiul peste ea, apoi să rostească formula magică. Dacă funcționa, metalul și sângele se vor contopi, formând o nouă sabie, una cum niciodată nu se mai văzuse. Dacă funcționa...

În urma lui, Cățeaua se opri lângă cadavrul lui Nicholas. Se asigură că nu e observată și îi lătră încet în ureche.

Nimic. Cățeaua privi nedumerită, ca și cum s-ar fi așteptat la un efect imediat, apoi îi linse fruntea. Limba îi lăsă un însemn strălucitor. Tot nimic. După o clipă, părăsi cadavrul și se duse lângă Lirael, care invoca însemnul de răsărit al unui mare diamant de protecție. Avea să fie primul dintre cele trei care va da piept cu urgia Distrugătorului, dacă aveau timp să le ridice pe toate. Dacă nu, aveau să fie nimiciți.

Dincolo de creastă, enorma coloană de foc ardea tot mai cumplit, cu toate că rămăsese acel roșu sinistru, răscolitor. Roșul sângelui, țâșnind dintr-o rană.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Cei șapte

— Sameth, ce-ai mai făcut acum? fură primele cuvinte ale lui Ellimere. Glumise doar și încercă să-l îmbrățișeze pe Sam, care se feri.

— N-am timp să explic! exclamă el și o întinse pe Nehima. Am nevoie de puțin sânge de-al tău pe spadă. După aia, trebuie s-o ajuți pe mătușa Lirael.

Zis și făcut. Odinioară, Sam ar fi fost surprins să-și vadă sora acceptându-i o cerere fără să crâcnească. Dar Ellimere nu era nesăbuită, iar coloana de foc ce se înălța deasupra lor era evident începutul unui fenomen teribil și straniu.

— Mamă! Tată! Sunt... atât de bucuros că trăiți! strigă Sam în vreme ce Ellimere trecuse în fugă de el, cu palma șiroindu-i de sânge.

— Sentimentul e reciproc, zâmbi Touchstone, care nu pierdu nici el vremea, întinzând mâna spre sabia însângerată. Și Sabriel întinse o mână, dar cu cealaltă îi ciufuli părul.

— Clayrele mi-au spus că am o soră, și ea e Viitoarea Abhorsen, spuse Sabriel în timp ce-și treceau palmele pe tăișul Nehimei, ale cărei însemne se aprinseră la atingerea sângelui. Și tu ai găsit o altă cale, la fel de importantă. Sper că i-ai fost de ajutor mătușii tale.

— Sper și eu, răspunse Sam. Încerca să rețină vraja de făurire și nu avea timp de vorbe. Are nevoie de ajutor acum. Trei diamante de protecție!

Sabriel și Touchstone plecară înainte să-și termine fraza. Clayrele stăteau înaintea lui, cu mâinile întinse. Fără o vorbă, Sam tăie cu blândețe în palmele lor. Atâtea însemne ale Legământului i se învârteau prin cap, că tânărul abia își dădea seama ce se întâmplă.

Nu simți nici măcar când îl apucară de subsuori și-l urcară la deal. Nu se putea gândi la detalii insignifiante precum mersul. Era pierdut în Legământ și culegea însemne pe care abia le cunoștea. Mii și mii de însemne îi umpleau capul cu lumină, răspândindu-se mai înăuntru sau mai în afară, așezându-se într-

o ordine numai de ele știută. Vraja care se va uni cu Nehima și cu naiul era aproape gata, zămisbind o armă mortală pentru mânuitor și victimă deopotrivă.

Nici sus pe povârniș nu era vreme pentru complezențe. Familia regală nici nu ajunsese bine, că Lirael le dădu din scurt câteva ordine. Îi trimise să invoce primele trei însemne pentru fiecare diamant de protecție, lăsând ultimul însemn pe când aveau să fie toți în interiorul diamantelor. Pentru o clipă, Lirael se bâlbâi, temându-se că vor protesta, rușinată că dădea ordine regelui și Abhorsenului. Dar se conformară cu toții, grăbindu-se să ridice diamantele.

Lirael observă cu ușurare că nici maiorul Greene nu-i contestase ordinele. Ce mai rămăsese din compania lui fugea în vale, cei nevătămați cărându-i pe răniți, mânați de la spate de strigătele maiorului. Strigau și la sudiști, spunându-le să se întindă și să-și ferească privirile. Lirael spera că sudiștii le vor da ascultare, căci coloana de foc avea și puterea de a vrăji privirile, nu doar de a le înspăimânta.

Sam mergea clatinându-se între Sanar și Ryelle, care-i zâmbiră lui Lirael în vreme ce-l aduceau în centrul diamantului în formare. Ea le răspunse tot cu un zâmbet, care îi aminti de cuvintele gemenelor în ziua când părăsise ghețarul.

— Adu-ți aminte că, Viziune sau nu, *ești* o fiică a Clayrelor.

Lirael închise diamantul cu un însemn cardinal și păși în interiorul următorului diamant încă neterminat. După ce trecu, Touchstone lăsă însemnul de miazănoapte să-i curgă din sabie, închizând al doilea diamant. Pășiră împreună în cel de-al treilea diamant și, când îi zâmbi, ea observă puternica asemănare între el și fiul său.

Sabriel însăși închise ultimul diamant. În doar câteva minute, triplaseră puterea pavezelor magice. Lirael spera că e de ajuns și că vor supraviețui să facă ceea ce trebuia făcut. O apucă o panică de moment și numără repede pe degete, să se asigure că toți cei șapte de care era nevoie erau prezenți. Ea, Sameth, Ellimere, Gabriel, Touchstone, Sanar, Ryelle. Erau șapte, deși nu era sigură că erau cu adevărat cei nimeriți.

Muchiile diamantului răspândeau o lumină aurie, care pălea însă în comparație cu lumina fioroasă a coloanei. Pe cât

de gigantică și înfiorătoare era, Lirael știa că e doar prima și cea mai neînsemnată manifestare a puterii Distrugătorului. În curând, avea să fie mult mai rău.

Sam îngenunche deasupra săbiei și naiului, așternând urzeala vrăjii. Lirael se asigură că Mogget și Cățeaua sunt în interiorul diamantului și observă că și trupul lui Nick era acolo, ceea ce-i păru cumva firesc. Spre necazul ei, în diamant mai era și o tufă de scaieți. Nu avusese timp să se gândească unde să invoce diamantele.

Cu toții, în afară de Sam, erau nemișcați și stingheri în calmul dinaintea furtunii. Deodată, Sabriel își îmbrățișă sora și o sărută pe obraz.

— Deci tu ești sora pe care nu am știut că o am, spuse Sabriel. Aș vrea să ne fi cunoscut mai demult și în circumstanțe mai fericite. Multe revelații s-au abătut asupra noastră, mă tem că mai multe decât poate să îndure mintea mea istovită. Aproape fără odihnă, am călătorit pe barcă, dubiță, avion și planor doar să ajungem aici, iar Clayrele au Văzut deodată atâtea lucruri. Mi-au spus că ne înfruntăm cu un puternic spirit al începuturilor și că tu nu ești doar moștenitoarea mea în funcție, ci și o Evocatoare și că ai Văzut trecutul așa cum alte Clayre Văd viitorul. Așa că, te rog, spune-ne ce trebuie să facem.

— Mă bucur că sunteți cu toții aici, răspunse Lirael.

Era atât de ispititor să se lase dusă de acest moment de acalmie, dar nu își permitea așa ceva. Totul depindea de ea. Totul. Inspiră adânc și continuă:

— Distrugătorul se pregătește să intre în a doua sa manifestare, de care sper... sper să ne protejeze diamantele. După aceea, se va micșora pentru puțin timp și atunci avem ocazia să ne apropiem de el, cu protecții împotriva flăcărilor pe care le va lăsa în urma sa. Vraja de înlănțuire pe care o vom folosi e destul de simplă. V-o spun imediat. Dar mai întâi, trebuie să luați toți câte un clopoțel de la mine... sau de la Abhorsen.

— Spune-mi Sabriel, spuse Sabriel cu fermitate. Contează care clopoțel?

— Cel pe care-l simțiți că e cel potrivit, cel care va

răspunde sângelui vostru. Fiecare dintre noi va fi un reprezentant al celor Șapte de la începuturi, care dăinuie în viața fiecăruia dintre noi și în clopoței, se bâlbâi Lirael, emoționată că dă instrucțiuni unor oameni atât de faimoși. Sabriel era cumva înspăimântătoare și tinerei îi era greu să o considere drept sora ei, nu drept legendara biruitoare a Morților. Dar Lirael știa ce face. Văzuse în Oglinda Neagră cum s-a petrecut înlănțuirea odinioară și cum trebuie făcută din nou și simțea afinitățile dintre oamenii din jur și clopoței.

Chiar atunci observă ceva neobișnuit la Sanar și Ryelle. Se uită la ele și inima aproape că i se opri în loc când își dădu seama că, fiind gemene, și spiritele lor erau îngemănate. Puteau să mânuiască doar un clopoțel. Erau doar șase din cei șapte de care era nevoie.

Rămase încremenită de groază pe când ceilalți își luau clopoțeii de la Sabriel.

— Pentru mine, cred că Saraneth, spuse ea, lăsând clopoțelul în bandulieră. Touchstone?

— Îl iau pe Ranna. Adormitorul mi se potrivește, ținând cont de trecutul meu, răspunse Touchstone.

— Voi lua unul de la mătușa mea, dacă se poate, rosti Ellimere. Dyrin, cred.

Cu un gest automat, Lirael îi întinse clopoțelul nepoatei sale. Ellimere semăna foarte mult cu Sabriel, avea aceeași forță calmă, lăuntrică. Dar zâmbetul era al tatălui ei, observă Lirael, chiar așa speriată cum era.

— Împreună, îl vom ține pe Mosrael, rostiră la unison Sanar și Ryelle.

Lirael își închise ochii. Poate nu numărase bine, se gândi ea. Dar simțea cine era îndreptățit să țină clopoțeii. Deschise ochii și, cu mâna tremurândă, începu să desfacă un săculeț al bandulierei.

— Sam îl va lua pe Belgaer și... și eu le voi mânui atât pe Astarael, cât și pe... pe Kibeth. Așa vom fi șapte.

Vorbi cu câtă încredere putea să afișeze, dar în voce i se strecurase un tremur. Nu putea mânui doi clopoței. Nu pentru această înlănțuire. Trebuiau să fie șapte mânăuitori, nu doar șapte clopoței.

— Hmm, spuse Cățeaua, ridicându-se și dând din coadă cumva stânjenită. Nu pe Kibeth. Mă voi reprezenta pe mine însămi.

Mâna lui Lirael alunecă pe legătura care o ținea pe Astarael în tăcere și abia reuși să împiedice chemarea de jale a clopoțelului, care i-ar fi trimis pe toți în Moarte.

— Dar ai spus că nu faci parte din Cei Șapte! se împotrivi Lirael, cu toate că de multă vreme bănuise adevărul despre Cătea.

Doar că nu voise să recunoască, nici măcar față de ea însăși, întrucât Cățeaua era cea mai bună și veche prietenă a ei, pentru multă vreme singura ei prietenă. Nu și-o putea imagina pe Kibeth drept prietena ei.

— Am mințit, rosti cu veselie Cățeaua. E unul dintre motivele pentru care mi se spune Cățeaua Obraznică. Oricum, sunt doar o fărâamă din ce a fost Kibeth odată. Dar mă voi ridica împotriva Distrugătorului. Mă voi număra din nou printre Șapte cei ce ți se opun, Orannis!

Imediat ce rosti numele Distrugătorului, coloana de foc se înalță încă și mai sus, străpungând rămășițele norilor de furtună. Acum, avea mai bine de doi kilometri și domina întregul cer, lumina-i roșie învingând-o pe cea galbenă a soarelui.

Lirael voia să spună ceva, dar cuvintele îi fură înăbușite de lacrimi. Nu știa dacă erau de ușurare sau de tristețe. Orice ar fi urmat, știa că nimic nu va mai fi la fel între ea și Cățeaua Obraznică.

În loc să vorbească, preferă să o scarpine pe cap. Își mișcă degetele înainte și-napoi prin blana moale a patrupedului. Apoi recită repede vraja de înlănțuire, arătându-le tuturor însemnele și cuvintele pe care le vor folosi.

— Sam făurește sabia cu care eu îl voi sfărâma pe Distrugător odată ce e încătușat, termină Lirael.

Cel puțin așa spera. Apoi adăugă, ca pentru a-și întări speranța:

— Cu adevărat moștenește puterile Meșterilor Zidari.

Arătă spre Sam, care era aplecat peste Nehima. Mâinile îi descriau gesturi complexe și numele însemnelor Legământului i se revărsau pe buze. Întrețesea simbolurile strălucitoare într-un

păienjeniș uluitor care se învolbura în aer, coborând treptat pe sabie.

— Cât mai durează? întrebă Ellimere.

— Nu știu, șopti Lirael, apoi repetă răspunsul și pentru ceilalți.

Așteptau cu înfrigurare și secunde se transformară în minute în vreme ce Sam invoca însemnele, iar Orannis vuia dincolo de creastă. Cei doi făureau vrăji complet diferite.

Lirael aruncă o privire în vale, unde maiorul Greene părea că reușise să-i convingă pe sudiști să se lungească pe pământ; apoi se uită la Sam, pe urmă la Distrugător și din nou în vale, găsind prilej de teamă oriunde întorcea ochii.

Sudiștii erau prea aproape, deși stăteau mai jos de locul unde intrase ea în Moarte. Sam părea că mai are mult până să ducă vraja la bun sfârșit. Cât despre Distrugător, acesta continua să crească în înălțime și în puteri, iar Lirael știa că era aproape să-și arate cea de-a doua manifestare. Cea de la care își trăgea numele.

Distrugătorul.

Toți tresăriră când Sam se ridică pe nepusă masă. Tresăriră din nou când rosti cele șapte însemne de căpătâi, unul după altul. Un râu de flăcări de aur și argint, topite laolaltă, cădea din mâinile lui întinse pe sabia lui Lirael și pe tuburile naiului, pe care le despărțise și le așezase pe lama argintie.

Câteva clipe mai târziu, Distrugătorul erupse într-o mare de lumină, iar pământul se cutremură.

— Întoarceți-vă cu spatele și închideți ochii! strigă Lirael.

Se întoarse spre vale și se ghemui, ducându-și brațul peste față. În spatele ei, un glob argintiu — cele două emisfere contopite — se ridică spre cer prin coloana de foc. Devenea tot mai luminos pe măsură ce se ridica, până ce deveni mai strălucitor decât soarele. Pluti sus în văzduh pentru câteva secunde, ca și cum ar fi cercetat pământul de sub el, apoi se prăbuși.

Vreme de nouă secunde, Lirael așteptă cu ochii strâns închiși și cu fata adâncită în mânecă. Știa ce avea să urmeze, dar asta nu o ajută cu nimic.

Când ajunse la nouă, explozia nu întârzie să apară. O

detunătură de furie fierbinte care spulberă toată valea lacului. Moara și calea ferată fură pulverizate, iar lacul secă într-o clipă, trimițând spre cer un vast nor de aburi fierbinți. Pietrele se topiră, copacii se preschimbară-n cenușă, păsările și peștii dispărură fără urmă. Paratrăsnetele deveniră stropi de metal topit, azvârlit sus în tării, care acum se întorcea ca o ploaie nimicitoare. Explozia arse întreaga coamă a dealului, fărâmițând pământ, pietre, paratrăsnete, copaci și tot ce-i stătea în cale.

Primul diamant de protecție înfruntă ce mai rămăsese din undele de șoc după ce distruseseră întregul vârf al dealului. Pavăza magică licări pentru o clipă, apoi se dezintegrează.

Al doilea diamant îi apără de vântul fierbinte și de aburul atât de cald că putea desface carnea de pe os. Rezistă câteva secunde, după care se destrămă la rându-i.

Al treilea — și ultimul — diamant rezistă mai bine de un minut, respingând o grindină de bolovani, metal topit și grohotiș. Căzu și el, dar nu înainte ca tot ce era mai rău să treacă. Un vânt cald, dar suportabil șuieră printre cei șapte, care ședeau chirciți pe pământ cu ochii încă închiși, cu trupurile și mințile zdruncinate.

Deasupra lor se ridica un gigantic nor de praf, cenușă, aburi și prăpăd ce acoperea întreg văzduhul, precum capacul unui sicriu, lăsat deasupra lumii.

Prima își reveni Lirael. Deschise ochii și văzu cenușa, zăpada neagră căzând pretutindeni și micul lor petic de pământ neatins de furia exploziei, o mică insulă într-o pustietate în care orice culoare se ofilise, iar cerul era o noapte văduvită de aștri.

Dar ar fi putut fi și mai rău. Văzuse totul în trecut și se gândea la ce trebuiau să facă în continuare. La ce era ea nevoită să facă.

— Protejați-vă împotriva căldurii! le strigă celorlalți, care se ridicau încet și priveau împrejur, cu groaza pironită în ochi.

Fără să stea pe gânduri, chemă însemnele de protecție și le lăsa să-i curgă din minte pe haine și piele. Apoi căută din priviri arma pe care spera că Sam o terminase.

Tânărul o ținea în brațe și părea cumva nedumerit, de parcă ar fi fost nesigur de ce făcuse. I-o oferă lui Lirael, care o apucă de mâner cu un fior de teamă. Nu mai era Nehima, nici

măcar nu mai arăta la fel. Sabia era mai lungă, cu o lamă mult mai lată, iar piatra verde dispăruse din măciulie. Însemnele Legământului dansau pe metalul care căpătase un lustru roșiatic, ca și cum ar fi fost uns cu un ulei ciudat. O sabie de călău, își spuse ea. Inscripția de pe lamă părea neschimbată. Oare așa era? Nu-și aducea aminte precis. Acum, scria doar: „Amintește-ți de Nehima. “

— Așa trebuia să o fac? întrebă Sam.

Era alb ca varul din pricina șocului. Privi spre vale, dar nu-i văzu pe sudiști, nici pe maiorul Greene și oamenii săi. Prea mult praf, prea puțină lumină. Nu auzea niciun sunet. Nici țipete, nici strigăte după ajutor și se temea de ce e mai rău.

— Am făcut ce mi-ai cerut.

— Da, horcăi Lirael, cu gâtul uscat. Greutatea săbiei o împovăra, trup și suflet. Când... dacă... îl vor înlănțui pe Orannis, trebuia să-l frângă în două cu ea, căci, dacă rămânea întreg, nicio încătușare nu i-ar fi rezistat mult Distrugătorului. Arma îl putea răpune pe Orannis însă doar cu prețul vieții celui ce o mânua. Cu prețul vieții ei.

— Aveți cu toți câte un clopoțel? întrebă ea, mai mult ca să-și alunge gândurile negre. Sabriel, dă-i-l pe Belgaer lui Sam și spune-i vraja de legare.

Nu așteptă să i se răspundă și porni direct spre creasta năruită, prin foc și grohotiș, prin ochiuri de cenușă și metal încins. Cobora spre țărmurile lacului sec, unde Distrugătorul se odihnea înainte să-și asume a treia formă, care avea să dezlănțuie o pustiire încă și mai mare.

Grupul ei o urmărea în tăcere, fiecare ținând un clopoțel și repetându-și în minte vraja de legare.

Pe măsură ce se apropiau, fumul lăsa loc duhului Magiei Libere, până când mirosul ei acid le tăia respirația și le provoca valuri de greață. Parcă le intrase în oase, dar Lirael nu-și încetini mersul din pricina unor fleacuri precum durerea sau greața. Ceilalți o urmau, luptând cu fierea care le urcase în gât și cu crampele care le măcinau măruntaiele.

Aburul se preschimbă în ceață, iar norul de deasupra era întunecat ca noaptea, așa că Lirael se lăsă condusă de instincte. Își alegea calea în funcție de cea mai sumbră dintre

presimțiri, sigură că îi va conduce la sferă, la miezul Distrugătorului. Știa că, dacă ar fi pierdut vremea alegând o cale prin mijloace mai convenționale, nu ar fi durat mult până să vadă o nouă coloană de foc.

Apoi, dintr-odată Lirael zări sfera de văpaie lichidă, noua manifestare a Distrugătorului. Plutea, nu departe de ei, iar pe suprafața-i lucioasă curenți neguroși se îmbinau cu limbi de foc.

— Formați un cerc în jurul lui, ordonă Lirael, vocea abia auzindu-i-se în hăul pustiit, prin beznă și ceață. O trase pe Astarael în mâna stângă, cu un geamăt surd de durere. În toată graba aceasta, uitase de lovitura primită de la Hedge. Nu avea timp să facă nimic în privința asta și oricum nu ar mai fi contat. Își așeză sabia pe umărul drept, gata să lovească.

În deplină muțenie, tovarășii ei, familia ei, atât veche, cât și nouă, formă un cerc în jurul sferei de foc și întunecime. Abia atunci Lirael își dădu seama că Mogget dispăruse imediat după explozie, deși fusese în diamantul de protecție. Nu-l vedea nicăieri și o mică teamă îi încolți în suflet.

Cercul era complet. Toți priveau spre Lirael. Tânăra luă o gură de aer și începu să tușească, căci Magia Liberă îi ardea gâtul. Până să-și revină și să înceapă vraja, sfera începu să se lărgască. Flame roșii se repezeau către cei șapte, ca o mie de limbi ce abia așteptau să le guste din carne.

Flăcările se potoliră, și Orannis vorbi.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Alegerea lui Yrael

— Deci Hedge a dat greș, ca toate slugile de felul lui, glăsui Orannis cu voce joasă ca o șoaptă, dar dură și pătrunzătoare. Așa cum toate vietățile sunt damnate să dea greș și să cadă, până ce tăcerea le cheamă în liniștea eternă, pe o mare de praf și țărână.

— Iar acum alți Șapte vin să-l închidă din nou pe Orannis într-o temniță de metal, adânc sub pământ. Dar pot oare acești Șapte, cu sângele lor subțiat și cu umbra puterii de odinioară, să izbândească împotriva Distrugătorului, ultimul și cel mai mareț dintre cei Nouă?

Orannis se opri, o clipă în care totul îngheță într-o tăcere absolută. Următoarele cuvinte îi cutremurară pe toți cei de față, lovindu-i ca o palmă.

— Nu prea cred.

Atâta putere răsuna în vorbele lui încât nimeni nu se putea mișca ori vorbi. Lirael trebuia să înceapă vraja de înlănțuire, dar deodată gâtul îi era prea uscat să mai poată vorbi, membrele prea grele pentru a se mișca. Luptă cu disperare împotriva forței care o țintuia în loc, trăgându-și puteri de la durerea din braț, din amintirea chipului muribund al lui Nick și din priveliștea dezolantă a pustiirii din jurul ei.

Limba i se mișcă și găsi o urmă de umezeală în gură, tocmai când Orannis își îndrepta limbile de foc spre cei Șapte, căutând să-i sugrume pe nesăbuiții ce i se împotriviseră.

— Mă ridic împotriva ta, în numele lui Astarael, grăi ea cu glasul sugrumat, desenând un însemn al Legământului cu vârful săbiei. Însemnul străluci puternic, iar limbile de foc se dădură puțin înapoi.

Era îndeajuns să le dea celorlalți ocazia să înceapă vraja. Sabriel schiță la rândul ei un însemn cu sabia și spuse:

— Mă ridic împotriva ta, în numele lui Saraneth. Vocea îi era puternică și increzătoare, umplându-i pe ceilalți de speranță.

— Mă ridic împotriva ta, în numele lui Belgaer, răsună glasul lui Sam cu întreaga putere și furie pe care i-o dădea

amintirea lui Nick, spunându-i să „nu o dea în bară”. Forma însemnului se contură cu o iuțeală de necrezut sub degetele sale.

— Mă ridic împotriva ta, în numele lui Dyrim, glăsui cu mândrie Ellimere, de parcă ar fi fost o provocare la duel. Își trăsă însemnul fără grabă, ca pe o linie în nisip.

— Precum la începuturi, așa și astăzi, spuse Cățeaua Obraznică. Sunt Kibeth și mă ridic împotriva ta.

Spre deosebire de ceilalți, nu făcu un însemn. Întregul trup începu să i se unduiască, din pielea maronie ieșind un curcubeu de însemne, care se mișcau în stranii tipare și amestecuri de formă și culoare. Unul dintre ele îi pluti înaintea botului și suflă pe el, trimițându-l mai în față.

— Ne ridicăm precum una împotriva ta, în numele lui Mosrael, intonară la unison Sanar și Ryelle. Cu mâinile unite, își desenează însemnul împreună.

— Eu sunt Torrigan, zis și Touchstone, și mă ridic împotriva ta, în numele lui Ranna, declară el, iar vocea-i era cea a unui rege.

Își invocă însemnul și dădu glas clopoțelului său. Pe urmă Clayrele adăugară vocea lui Mosrael, Cățeaua lătră ritmat, Ellimere îl învârti pe Dyrim, Sam sună din Belgaer, iar Sabriel dezlănțui vocea adâncă și joasă a lui Saraneth.

În sfârșit, din mâna lui Lirael veni clinchetul ultimului clopoțel, Astarael. Bocetul său se alătură inelului de sunet și magie din jurul lui Orannis. În mod normal, Suspînătorul i-ar fi trimis în Moarte pe toți cei ce-l auzeau. Aici, îmbinat cu celelalte șase voci, răspândea doar o jale fără margini. Împreună, clopoțelii și Cățeaua cântau o melodie mai presus de sunet și magie. Era cântecul pământului, al lunii, al stelelor, al mării și cerului, al Vieții și-al Morții, și a tot ce a fost și va fi să fie. Era cântul Legământului, care-l înlănțuise pe Orannis în vremuri imemorale și care căuta să-l biruie din nou.

Clopoțelii cântau și cântau, până ce răsunau în fiecare fibră a ființei lui Lirael. Era saturată de puterea lor, ca un burete. O simțea în ea și în ceilalți, ca niște talazuri ce se umflau în ei și apoi se dezlănțuiau spre însemne.

Însemnul ei începu să strălucească tot mai puternic și se

lărgea unindu-se cu celelalte, formând un inel orbitor de lumină care se apropia tot mai mult de sfera lui Orannis.

Lirael grăi restul vrăjii de înlănțuire, cuvintele țâșnind din ea ca un flux de putere. Inelul deveni încă și mai radiant și începu să se strâmteze, împingând înapoi limbile de foc.

Tânăra făcu un pas înainte, urmată de toți cei șapte, strângând inelul uman în urma celui magic. Făcură încă un pas și încă unul, până când cercul fermecat aproape că se strânsese în jurul sferei. Clopoștii răsunau în toată gloria lor, iar toți urmau ritmul impus de lătratul Cățelei. Un sentiment de triumf și ușurare o cuprinse pe Lirael, stăvilite de spaima pe care i-o provoca sabia de pe umăr. Curând, o va mânui și, mai repede decât și-ar fi dorit, se va îndrepta din nou spre a Noua Poartă, fără a se mai întoarce.

Deodată, inelul vrăjit se opri. Puterea clopoștilor începu să slăbească și mânuitorii lor se opriră tocmai când erau pe cale să mai facă un pas. Lirael se înfioră, simțind o undă de putere, de parcă s-ar fi izbit pe neașteptate de un zid.

— Nu, rosti Orannis cu o voce calmă, lipsită de orice emoție.

Inelul fermecat se cutremură la glasul Distrugătorului și se dădu înapoi, sub puterea sferei ce se lărgea. Limbile de foc reapărură, mai numeroase decât înainte.

Clopoștii încă sunau, dar mânuitorii lor fură nevoiți să facă un pas în spate. Pe chipuri li se citeau o sumedenie de emoții, de la sumbră disperare la o hotărâre de neclintit. Cercul magic își pierdu din strălucire, îngustat de puterea crescândă a lui Orannis.

— Prea mult am zăcut în mormântul de metal, grăi el. Prea mult am îndurat jignirea adusă de colcăiala vieții. Eu sunt Distrugătorul și totul va fi distrus!

La ultimul cuvânt, flăcările se repeziră asupra inelului și-l apucară cu mii de degete de foc întunecat. Trăgeau și mușcau din el, grăbindu-i nimicirea.

Lirael vedea totul ca prin vis. Totul era pierdut. Nu mai aveau ce să facă. Văzuse începuturile și pe Orannis înlănțuit. Atunci, cei Șapte biruiseră. Acum, dădeau greș. Era pe deplin conștientă când își acceptase propria moarte, pe care o socotise

un preț rezonabil dacă însemna să-l învingă pe Orannis și să salveze tot ce cunoștea și iubea.

Acum, ei vor fi doar primii dintre toți cei ce aveau să moară, până când Orannis va domni peste o lume de scrum și cenușă, locuită doar de Morți.

În toiul deznădejdiei, auzi glasul lui Sam și zări o lumină orbitoare înălțându-se lângă el, ca o arătare învăluită în flăcări albe.

— Fii liber, Mogget! strigă Sam, ținând în mână zgarda roșie. Alege cu grijă!

Creatura se înalță, tot mai impunătoare. Se îndreptă spre Sabriel și se aplecă deasupra ei, de parcă era gata să-i sfâșie capul. Sabriel îl privi cu calm și stâlpul de foc ezită. Apoi veni lângă Lirael, care-i simți căldura și mirosul de Magie Liberă, întrepătruns cu acela al lui Orannis.

— Te rog, Mogget, șopti ea prea încet ca să poată fi auzită.

Însă stihia întruchipată care îi stătea înaintea ei o auzi. Se întoarse spre Orannis, schimbându-și forma dintr-un stâlp de foc într-una mai omenească, dar cu pielea mai scânteietoare decât o stea arzând.

— Sunt Yrael, grăi el, trimițând din mână un jet de foc argintiu, drept în cercul vrăjit ce era pe cale să se destrame. Și eu mă ridic împotriva ta.

Cercul se strânse din nou și cu toții pășiră în urma lui. De astă dată, nu mai șovăi. Pe măsură ce inelul se strângea în jurul ei, limbile de foc se stinseră, iar sfera se înnegri.

Apoi căpătă un luciu argintiu, cel al emisferelor în care Orannis fusese captiv pentru atâta vreme.

Lirael înaintă, cu ochii ațintiți asupra globului care se micșora. Era conștientă că Astarael încă suna și că Yrael cânta, întreșesându-și vocea în cântul celorlalți Șapte.

Sfera continua să se micșoreze, argintul întinzându-se peste ea în cercuri lente, precum mercurul turnat în apă.

Când deveni pe de-a întregul de argint, Lirael știu că venise momentul să lovească, în cele câteva momente cât Orannis era cu totul înlănțuit. Nu de către cei Șapte, ci de către cei Opt, căci Mogget sau Yrael nu putea fi decât cel de-al

Optulea Briant, care fusese el însuși înlănțuit de către cei Șapte acum multă vreme.

Clopoțelii sunau, Yrael cânta, Kibeth lătra, Astarael bocea. Argintul se răspândi, iar Lirael se apropie și ridică arma pe care Sam o făcuse din sabie și sânge, și din spiritele celor Șapte, ascunse în nai.

Chiar atunci, Orannis rosti cu amar:

— De ce tu, Yrael? răsună glasul său, pe când ultima dintre petele întunecate pieri acoperită de argint, și sfera lucioasă de metal coborî încet spre pământ. De ce?

Răspunsul lui Yrael păru să călătorească până în depărtări, cuvintele sale pătrunzând în conștiința lui Lirael, care se oprise cu sabia deasupra capului, cu spatele arcuit, gata să dea lovitura care avea să taie sfera în două.

— Viața, spuse Yrael și prin vocea lui parcă vorbea micuțul Mogget. Pești și păsări, dezmiardarea soarelui și umbra copacilor, șoarecii de câmp mișunând prin grâu, sub lumina blândă a amiezii. Toate...

Lirael nu mai auzi nimic. Își adună tot curajul și lovi.

Sabia întâlni metalul argintiu într-un zăngănit asurzitor, lama tăind prin sferă într-o furie de scânteii albastrii, ce se ridicară în cerul cenușiu.

Sabia începu să se topească pe măsură ce tăia și un foc sângeriu șerpui pe mâna lui Lirael. Urlă de durere, dar nu dădu drumul săbiei, punându-și toată greutatea și forța în lovitură. Îl simțea pe Orannis în foc, în căldura amenințând să-i topească ființa. Căuta să se răzbune pe ea, să o sfâșie cu puterea lui nimicitoare, o putere care avea să o reducă la un pumn de cenușă.

Lirael țipă din nou când flăcările înghițiră mânerul. Mâna-i era doar un cuib de durere. Dar nu scăpă arma din mâini.

Sabia tăie până la capăt, spintecând sfera în două. Chiar dacă știa că e zadarnic, Lirael încercă să-i dea drumul. Dar Orannis o prinsese. Spiritul lui era încă întreg în ce mai rămăsese din lama săbiei, ca o punte ce unea acum cele două emisfere. O punte spre moartea ei.

— Obraznico! strigă ea instinctiv, fără să știe ce spusese. Durerea și teama îi înfrânseseră hotărârea de a muri.

Încercă din nou să-și deschidă palma, dar degetele i se topiseră în metalul încins, iar Orannis șerpua în vinele ei, dornic să o mistuie în focul său de pe urmă.

Pe neașteptate, colții Căței se lăsară pe încheietura ei. Simțea o nouă durere, dar una curată, ascuțită și bruscă. Orannis se risipise din ea, precum și focul amenințând să o distrugă. O clipă mai târziu, Lirael își dădu seama că mâna-i fusese sfâșiată de Cătea.

Tot ce mai rămăsese din spiritul răzbunător al lui Orannis se îndreptă către Căteaua Obraznică. Dulăul scuipe mâna, care ieși într-o vâlvătaie de flăcări dintre colții ei, drept între emisfere, unde bucata coruptă de Distrugător se zvârcoli ca un păianjen din carne arsă și înnegrită.

Un giulgiu de flăcări se înfășură în jurul Căței, împingând-o pe Lirael cât colo, cu sprâncenele pârlite. Apoi, cu un ultim urlat de deznădejde, emisferele se respinseră cu putere. Una din ele zbură la doar câteva palme de capul lui Lirael, rostogolindu-se în lac. Cealaltă se prăvăli pe lângă Sabriel, aterizând în spate-i într-un nor de praf și cenușă.

— Înlanțuit și frânt, șopti Lirael, privindu-și încheietura cu neîncredere. Încă își simțea mâna, dar acolo nu mai era decât un ciot cauterizat și de marginile arse ale mânecii.

Începu să tremure și să plângă, până nu mai văzu nimic de lacrimi. În teama ei, strigă numele Căței, orbecăind înspre ea.

— Aici, răspunse Căteaua cu glas stins. Zăcea pe o rână, într-un pat de cenușă, în locul sferei lui Orannis. Dădu din coadă la auzul lui Lirael, dar numai din vârf și nu se ridică.

Lirael îngenunche lângă ea. Nu părea rănită, dar parcă avea promoroacă pe bot, iar pielea din jurul gâtului i se zbârcise, ca și cum ar fi îmbătrânit dintr-odată. Își ridică încet capul spre Lirael și o linse pe față.

— Ei bine, stăpână, s-a zis cu mine. Trebuie să ne despărțim, șopti ea, lăsându-și capul să cadă.

— Nu, suspină Lirael. O îmbrățișă cu ciotul ce-i mai rămăsese din braț și-și îngropă obrazul în botul Căței.

— Eu trebuia să mor! Nu te las să mă părăsești! Te iubesc, Obraznico!

— Vor veni alți câini, și prieteni, și iubiri, șopti ea. Ți-ai găsit familia, menirea și ai un loc în lume. Și eu te iubesc, dar timpul nostru împreună s-a scurs. Rămâi cu bine, Lirael!

Apoi își dădu duhul, iar din ea rămase doar mica statuie din steatit.

Îi auzi pe Yrael și Sabriel vorbind undeva îndărătul ei, apoi clinchetul lui Belgaer eliberându-l pe Mogget din mileniile de servitute. Însă toate acestea parcă se petreceau în alt loc, în alt timp.

Un moment mai târziu, Sam o observă ghemuită în cenușă, îmbrățișând statueta Cățelei cu brațul văduvit de mână. Îl ținea pe Astarael, Suspînătorul, în mâna ce-i mai rămăsese, cu degetele strânse în jurul limbii de metal, nu cumva să sune.

EPILOG

Nick se trezi într-un râu, urmărind cu atenție undele care parcă îl trăgeau de genunchi. Voia să se lase dus de curent, să se întindă în apă, să-l poarte cine știe unde, cu tot cu vina și tristețea care-l măcinau. Însă nu se putea mișca, ținut în loc de o forță ce emana din peticul de căldură de pe fruntea lui, care se împotriva răcelii din jur.

După un timp, poate minute, poate ore sau chiar zile – căci timpul își pierdea însemnătatea într-un loc luminat de o perpetuă strălucire cenușie – Nick observă un câine lângă el. Era un dulău mare, cu blana maronie și neagră și cu o expresie serioasă. Îi părea cunoscut.

— Ești câinele din visul meu. Doar că nu a fost un vis, am dreptate? Aveai aripi.

Nick se aplecă și îl scărpină pe cap.

— Da. Nicholas, eu sunt Cățeaua Obraznică.

— Îmi pare bine de cunoștință, rosti Nick cu politețe și îi luă în mână laba întinsă. Știi cumva unde ne aflăm? Credeam că am...

— Murit? îl întrerupse voios Cățeaua. Păi, chiar ești mort. Ne aflăm în Moarte.

— Aha, făcu Nick.

Odinioară, ar fi trecut asemenea vorbe prin filtrul rațiunii. Acum avea o altă perspectivă asupra lor și alte lucruri la care să mediteze.

— Ai... au reușit... emisferele?

— Orannis a fost înlănțuit încă o dată. E din nou întemnițat în emisfere. În curând, vor fi transportate înapoi în Vechiul Regat și îngropate adânc sub lacăte de vrăji și piatră.

Cutele din jurul ochilor și gurii tânărului se descrețiră. Îngenunche să o îmbrățișeze pe Cătea, simțind căldura blănii ei în contrast puternic cu răceala râului. Zgarda din jurul gâtului îi atrase atenția. Îi dădea o senzație de căldură în piept.

— Sam... și Lirael? întrebă Nick la urechea Cățelei.

— Trăiesc. Deși n-au scăpat nevătămați. Stăpâna mea și-a pierdut mâna. Sunt sigură că prințul Sameth îi va face una nouă,

din aur curat și magii de neînchipuit. Lirael Mână-de-aur, așa va fi cunoscută pentru tot restul veacurilor. Amintită drept Abhorsen și Evocatoare, și încă multe altele. Dar are alte răni, care au nevoie de un leac diferit. E foarte tânără. Ridică-te, Nicholas.

Tânărul se ridică. Se clătină puțin în râul care căuta să-l cufunde în undele sale.

— Ți-am făcut un botez târziu, să-ți salvez spiritul, rosti Cățeaua. Acum porți pe frunte însemnul Legământului, ce are să echilibreze Magia Liberă care ți-a rămasă în sângele și oasele tale. Ambele îți vor fi atât surse de mare putere, cât și poveri, căci te vor duce departe de Ancelstierre, iar calea pe care o vei urma nu va fi aceea la care te așteptai.

— Ce vrei să spui? Întrebă cu tulburare Nicholas.

Își atinse însemnul de pe frunte și clipi la lumina bruscă a acestuia. Și însemnele de pe zgarda Cățelei străluceau, ca un nimb de lumină aurie în jurul capului.

— Cum adică, departe de Ancelstierre? Cum să mă mai duc undeva? Doar sunt mort.

— Te trimit înapoi, rosti Cățeaua cu blândețe, împingându-i piciorul cu botul.

Tânărul se întoarse cu fața spre Viață, iar Cățeaua scoase un lătrat scurt, care era în același timp unul de bun venit și de rămas-bun.

— Ai voie să faci asta? Întrebă Nick făcând primul pas în curentul care-și slăbea strânsoarea.

— Nu, răspunse ea. Dar tocmai de asta sunt Cățeaua *Obraznică*.

Nick mai făcu un pas și zâmbi la căldura Vieții. Pe urmă zâmbetul deveni un hohot de râs care îmbrățișa totul, chiar și durerea care-l aștepta în trup.

Întors în viață, deschise ochii și văzu soarele pătrunzând printr-un nor întunecat, îi simți lumina și căldura căzând pe peticul de pământ în formă de diamant pe care zăcea, în mijlocul tărâmului pârjolit. Se ridică în capul oaselor și zări un grup de soldați apropiindu-se prin deșertul de cenușă. Erau urmași de un numeros grup de sudiști, ale căror pălării și eșarfe albastre erau singura pată de culoare în pustiul pe care-l

străbăteau.

O pisică albă apăru deodată la picioarele lui. Îl adulmecă cu dezgust și spuse:

— Mă gândeam eu.

Apoi privi în zare, ca spre un prieten nevăzut și-i făcu cu ochiul, după care o luă înspre nord.

După puțin timp, observă un grup de șase persoane, care cărau o alta pe brațe. Nick se ridică și le făcu cu mâna. Se întrebă ce ascunde pentru el viitorul, cu presimțirea că va fi mai luminos decât îi fusese trecutul.

Cățeaua Obraznică rămase cu capul întors într-o parte vreme de câteva minute. Ochii ei înțelepți vedeau mult dincolo de undele râului, iar urechile ciulite auzeau mai mult decât gâlgăitul apei.

După o vreme, scoase un mormăit scurt și plin de bucurie. Se ridică, își alungi picioarele să-și scoată trupul din undele râului și se scutură. Pe urmă, porni de-a lungul hotarului dintre Viață și Moarte, dând din coadă atât de tare, încât râul spumega în urma ei.

CÂND RĂSUNĂ CHEMAREA CELEI DE-A NOUA PORȚI, CINE ÎI MAI POATE REZISTA?

Un rău străvechi a fost trezit din somnul său profund din închisoarea sa subpământeană și caută acum să se elibereze de emisferele de argint care-l împiedică să-și dezlănțuie puterea teribilă.

Lirael, proaspătă moștenitoare a titlului de viitoare Abhorsen, știe că soarta lumii se află în mâinile ei. Având drept informație doar o viziune de la Clayre și bîzuindu-se numai pe ajutorul nesigur al tovarășilor ei Sam și Mogget,

Lirael pornește în misiunea ei dificilă.

Răspunsul se găsește undeva în Viață sau Moarte,
dar oare o fostă bibliotecară va reuși să descopere
cum poate fi învins Distrugătorul înainte să fie prea târziu?

editura rao

ISBN 978-606-609-168-8

9 786066 091688

www.rao.ro
www.raobooks.com

